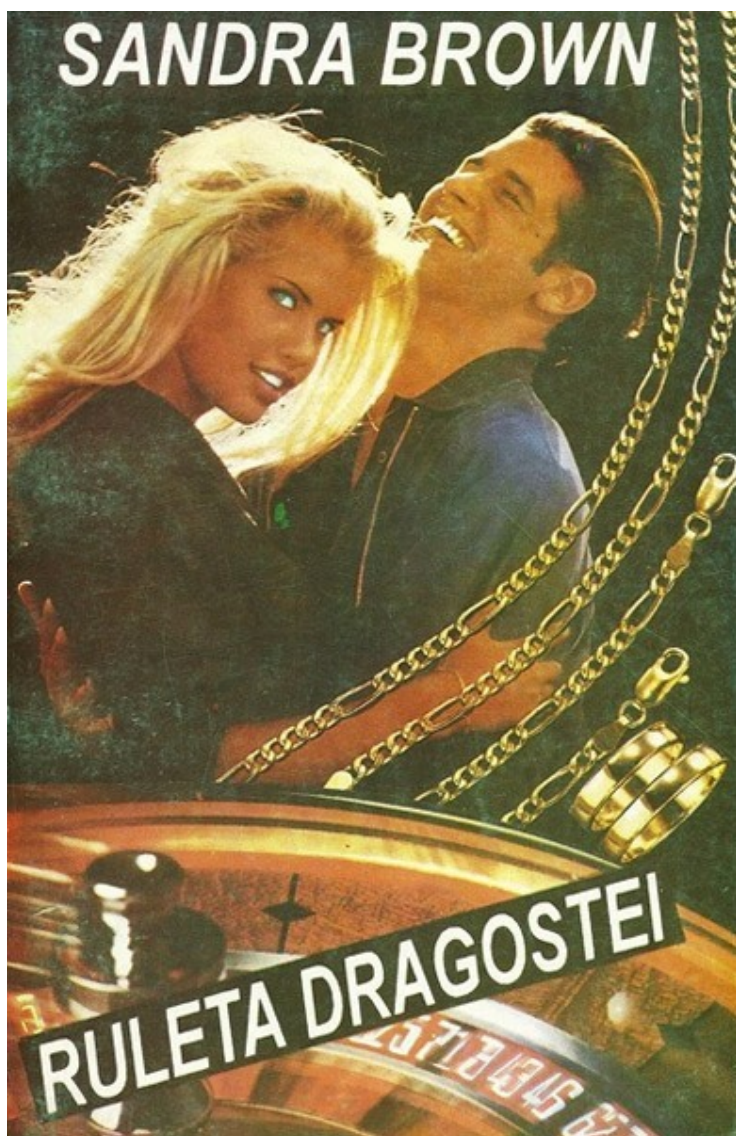

RULETA DRAGOSTEI
SANDRA BROWN

*

CAPITOLUL I

În destinul fiecărui om există un moment crucial, care îi schimbă total viața, când dacă era ca toată lumea devine excepțional, iar dacă era excepțional, devine ca

toată lumea. Acest lucru era într-un tot valabil și pentru Johanna Luzi, fosta soție a contelui italian Maurizio Luzi, care pe atunci nu avea nici titlul de noblete, nici uriașă avere moștenită de la soțul ei, ci se numea pur și simplu Johanna Houckgeest și mergea la o școală din Amsterdam. Momentul de iluminare a Johannei s-ar putea numi convențional „ceartă de familie” și povestit pe scurt, ar suna cam în felul următor, dacă ar fi să preluăm o pagină din jurnalul pe care

Johanna de fapt, nu l-a ținut niciodată.

«18 mai 1972. Astăzi a venit încă una din numeroasele paciente ale tatii. Cabinetul lui de consultații este la etaj și tata ne-a rugat pe mine și pe mama ca atunci când vine „fata cu ochii de petrol”, să-i spunem să urce fără întârziere. Într-adevăr, pacienta aceasta tânără cu o culoare atât de neobișnuită a ochilor, a venit și a urcat scările cu pași vioi, care nu trădau vreo suferință anume. Tata a operat-o la clinică acum trei ani și, după cât se pare, operația a fost atât de dificilă, încât, după atâta amar de vreme, fata mai vine încă la consultații săptămânale confidențiale și destul de îndelungate: durează cam câte două ore. Am observat mai demult că mama nu vede cu ochi buni aceste consultații, dar că, deocamdată rezistă eroic și nu explodează. Astăzi însă, era mai surescitată ca de obicei și, după vreo jumătate de oră de la începutul consultației mi-a spus, parcă cu un calm subliniat.

— Îi duc tatii o ceașcă de cafea. Turnă cafeaua într-o ceașcă mare de porțelan chinezesc și o porni spre cabinetul de consultații. Firește, am urmat-o, pentru că marile evenimente beneficiază întotdeauna de martori imparțiali. M-am cam mirat de ce mama nu intră pe ușa dinspre scară, ci se îndreaptă spre cea din fundul cabinetului, care stătea de regulă zăvorâtă. Abia mai târziu mi-am dat seama că buclucașa ceașcă de cafea făcea parte dintr-un plan minuțios elaborat, care prevedea neutralizarea din timp a zăvorului, astfel încât surprinderea în flagrant delict să nu fie ratată din pricina ușii principale, care cu siguranță fusese încuiată, având în

vedere caracterul absolut secret al consultației. Deodată, imediat ce mama deschise ușa, pe care nu mai intrase nimeni de vreo cinci-șase ani, când cabinetul tatii servise drept "camera copilului", adică a mea, s-a auzit un zgomot teribil, neîntrecut probabil decât de vuietele clădirilor dărâmate de cutremure în Japonia: țipete, plânsete, obiecte trântite, vase sparte. Stratagema mamei nu dăduse greș: intrând în cabinet, o văzuse pe „fata cu ochii de petrol” întinsă goală pe canapea, în timp ce tata, aflat deasupra ei, o opera cu un instrument chirurgical care-i ieșea dintre picioare. Mama a înșfăcat-o pe pacientă de păr, iar pe tata a început să-l fugărească prin casă, aruncând în el cu tot ce-i cădea la îndemână. Firește, n-a scăpat cu această ocazie nici vaza adusă de tata din India, pentru care un colecționar american ne oferise două mii de dolari. Peste nici cinci minute „fata cu ochii de petrol”, cam neglijent îmbrăcată, a coborât scările ca din pușcă, iar tata, după îndelungi curse prin casă, s-a încuiat în camera lui. Ușa masivă din stejar a rezistat asalturilor furibunde ale mamei, apoi furtuna s-a potolit. Mama mi-a dat să mănânc, m-a lăsat să văd serialul la televizor, apoi m-a trimis la culcare. M-am trezit după miezul nopții. Îmi era sete și mi-am amintit că în frigider sunt câteva cutii cu suc de ananas.

Trecând pe lângă ușa de la camera mamei, am auzit niște gemete, care mi s-au părut a fi de durere. Am deschis ușa și am încremenit în prag. Luna plină scălda camera într-o lumină lăptoasă. Pe patul lat, tata stătea de-a curmezișul, cu fața în sus, iar mama îl călărea ca pe un ponei, goală și transpirată. Se unduia deasupra lui ca un copac bănut de vânt, pe care numai rădăcina îl mai ține în contact cu pământul.

— O, Olaf, cât te iubesc! șoptea ea. Doamne, ce bine e! O-o-o!

Am închis ușa cu băgare de seamă, ca nu cumva să mă audă. În clipa aceea am înțeles că sexul și dragostea nu înseamnă același lucru. Tata o iubea pe mama, iar întâmplarea cu „fata cu ochii de petrol” nu fusese decât o

aventură neînsemnată. Oricum, e o descoperire importantă pentru mine, mai ales că săptămâna viitoare împlinesc treisprezece ani.

CAPITOLUL 2

Secolul XX a făcut din planeta noastră un sat mai mare, pentru că, urcând într-un avion la Oslo, de exemplu, poți ajunge în numai câteva ore la o întâlnire amoroasă pe care ai fixat-o la Paris sau la Madrid. Furtunoasa viață a Johannei Hockgeest a început de timpuriu, când a înțeles că fantasticul ei corp este făcut pentru a aduce bani. După ce-și reprezentase, cu destul succes, țara la concursul

„Miss Univers”, primise o mulțime de oferte filme, case de modă, reviste mai mult sau mai puțin deocheate. Lumea întreagă devenise pentru ea un fel de teatru sau, mai degrabă, numai decorul acestuia, care-i servea drept fundal pentru a-și etala coafurile și toaletele formidabile. Comportamentul ei căpăta cu ușurință nuanțe locale, în funcție de țara prin care o purtau interesele. Repertoriul ei era imens. În Africa de Sud, unde turnase niște filmulețe de reclamă pentru câteva mari case de modă europene, constatase, mai ales la Johannesburg, ce înseamnă să trăiești într-un cerc închis, pus numai pe distracții, prin care, firește sexul ocupa primul loc și consta din obligația și onoarea asumată de fiecare bărbat de a se culca cu toate amicele și soțiile prietenilor lui. Desigur, aceeași deprindere libertină exista și printre femei. Cu tot conservatorismul albilor sud-africani, europencele, mai ales blondele din Germania, Olanda sau Scandinavia, se bucurau de o popularitate imensă, datorită simplității, temperamentului și spontaneității lor. Firește, Johanna făcea furori. Observă însă un fenomen interesant.

La început era invitată la teatru, la banchete fastuoase, la cele mai bune restaurante, însă încetul cu încetul aceste costisitoare modalități de a-i face curte deveneau din ce în ce mai studentești. Prietenii ei de ocazie începeau să se mulțumească cu vizite directe, aducând cu ei întotdeauna o sticlă cu whisky și un buchet de flori. Reputația i se stabilizase în zona acestui preț,

datorită existenței ei impetuoase. Când ieșea în public, auzea mereu la adresa ei, o frază pe jumătate admirativă, pe jumătate disprețuitoare

— Iat-o pe olandeza zburătoare. Zboară din pat în pat! Avea deja douăzeci și unu de ani și se simțea total dezamăgită de modul rudimentar de gândire al bărbaților. Sunt profund egoiști în poftele lor și insistă asupra dreptului la intimitate atunci când au chef, neținând cont de dorințele femeilor.

Johanna începuse să simtă nevoia unui prieten adevărat, cu care să-și împartă bucuria și necazul, care să aibă grijă de ea. Din păcate, acest prieten întârzia să apară, ceea ce o făcea să se simtă deprimată. Totuși, nu putea trăi izolată și continua să iasă în lume. Începu să-și facă prieteni printre homosexuali, aceștia erau măcar sinceri în ceea ce o privea pe ea, neinteresându-i ca femeie. Erau, deci dezinteresați. Singurul bărbat pe care putea miza ca mascul era Mark, un fotograf englez. Relația lor era pur platonice, însă Johanna știa că și-l poate face oricând partener de acrobații erotice. Dar acest lucru o interesa prea puțin. Împreună cu Mark, într-o seară de noiembrie a anului 1980, Johanna a ajuns la o mică petrecere, unde l-a întâlnit pe omul care avea să devină primul ei soț.

Era o recepție cu prilejul zilei lui Charles James Fox, zi care pentru englezi marchează aniversarea așa-numitului „complot al prafului de pușcă”. În acea zi, celebrul în posteritate Fox făcuse să sară în aer parlamentul britanic. Comunitatea engleză din Johannesburg sărbătorea evenimentul acela petrecut cu mai mult de o sută de ani în urmă, așa că Johannei i se oferă prilejul să-l cunoască pe Albert Drake. Era un american de douăzeci și șapte de ani, foarte elegant, foarte inteligent, care părea să aibă tot ce și-ar putea dori o femeie de la un bărbat. Odată făcută cunoștința, Johanna rupse toate legăturile sporadice pe care le mai întreținea, presimțind că, mai devreme sau mai târziu, Albert va face primul pas. Timp de două săptămâni frecventă cu îndârjire

locurile pe care le agrea el, așa că, în cele din urmă, telefonul primit de la el arăta ca ceva cât se poate de firesc. Avu loc și prima întâlnire, la care Albert veni cu un buchet imens de trandafiri, dar fără sticla de whisky, care devenise un fel de tradiție în cercul de prieteni ai Johannei. Dimpotrivă, o invită la cel mai elegant restaurant din oraș, unde, de la prima îmbrățișare, sâni Johannei rămaseră în stare de erecție până acasă. Firește, Albert nu era un amant de clasă, avea prea puțină experiență ca să nu termine prea repede. Mai târziu, Johanna i-a predat un curs intensiv dar complet de tehnică a patului, curs care putea fi însușit cu succes de orice bărbat cu potență normală, adică cu un trup rezistent și penis normal. Iar penisul lui Albert era uriaș! Firește, dimensiunile acestuia nu joacă, în sine, un rol foarte important pentru ca bărbatul să fie un amant excelent, dar, orice s-ar zice, poate reprezenta o bună bază de plecare. În prima lor noapte de dragoste, norocul Johannei a fost că se afla într-o stare de excitație absolută, altfel Albert n-ar fi putut intra în ea nici pe jumătate. Treptat, însă, începură să se deprindă unul cu altul, întrucât duceau o viață sexuală foarte intensă, deși continuau să trăiască separat. În această privință, Johanna respecta cu strictețe unul dintre sfaturile mamei ei:

— Johanna, n-aș putea să-ți reproșez nimic dacă n-ai rămâne virgină până la căsătorie. Trăim niște vremuri atât de grele! Dar încearcă măcar să nu locuiești în casa bărbatului față de care ți-ai făcut niște planuri. Prin asta, îți vei strica cei mai frumoși ani trăiți împreună și-i permiți bărbatului să înfulece o bucată din tortul de nuntă, fără să-ți ofere nimic în schimb. Bărbatul nu se căsătorește cu o femeie care-și permite să locuiască sub același acoperiș cu el, înainte de a fi dusă la altar. Pe măsură ce se apropia momentul întoarcerii lui Albert în Statele Unite, lucrurile păreau să se clarifice. Locul unde-și petreceau fiecare weekend era un hotel îngrozitor de romantic dintr-un orașel anonim. Lucru eile s-au precipitat pe o vreme ploioasă. Îndrăgostiții își petrec în pat clipe sublime,

atunci când ploaia bate în geamuri și zornăie pe acoperiș. Johanna și Albert au avut parte chiar de asemenea clipe... Duminică seara, Albert a îmbrățișat-o și i-a spus:

— Johanna, până acum nu ți-am vorbit de sentimentele mele, pentru că eu însumi trebuia să mă lămuresc asupra lor. Nu mai sunt un adolescent care le declară dragoste eternă tuturor fetișcanelor cu care are norocul să facă dragoste. Te iubesc! Johannei îi veni să sară până în tavan, se simțea ca o domnișoară virtuoasă, care a auzit pentru prima dată o declarație de dragoste. Tot ce-și dorise se împlinise, în sfârșit, în camera aceea de hotel! I se părea că s-a născut a doua oară.

— Johanna, vrei să fii soția mea?

CAPITOLUL 3

Nu mai avea niciun rost să insiste. Norocul, odată pierdut, dacă se întoarce, e ca femeia: nu revine decât pentru ca să-și ia catrafusele și să dispară definitiv. Da, e mai bine să se retragă acum, când, de bine de rău, a reușit să câștige ceva. Julio le zâmbi cât putu de fermecător partenerilor de joc și, cu un gest neglijent, îi aruncă două bancnote de câte cincizeci de dolari frumoasei crupiere. Fata îi zâmbi dulce, cu zâmbetul profesional, dar și cu cel special, destinat persoanelor care își pot permite să piardă o avere. Julio îi răspunse la zâmbet și își puse calm în buzunar douăzeci de fise în valoare de câte cincizeci de dolari aur. Oricine ar fi intrat în clipa aceea în salon și-ar fi putut închipui că vede un norocos. Sigur că da, acest noroc din ultima jumătate de oră e ca o briză pe lângă taifunul pierderilor repetate. Ca să te poți bucura de o asemenea briză, trebuie să uiți că ți-a fost dat să treci prin dezastru. În cazul lui Julio, dezastrul putea fi numit cu mare precizie: patru sute de mii de dolari.

Deși renunțase la joc, Julio nu se grăbea să plece. Își plimbă ochii obosiți prin cazinoul care forfotea de lume. Toată, fauna americană și neamericană avea aici reprezentanții ei, ca în arca lui Noe. Într-adevăr, jumătatea feminină a omenirii este aici cea mai contrastantă, în sensul că nu există vârstă de mijloc. Personalul localului și

fetele „de însoțire” sunt cantonate cu puțin dincolo de pragul celor douăzeci de ani standard, în timp ce la polul opus se înghesuie împrejurul meselor niște bătrâne debile, cu rochii înflorate, care demonstrează că mâinile lor fragile sunt neașteptat de puternice și de pricepute în mânăuirea butoanelor jocurilor automate. Câteva cupluri fără vârstă, incolore de obicei, dar acum cuprinse de frenezia hazardului, stau cu ochii pe ruletă, sperând să-și sporească subțirele conținut al buzunarului cu vreun sutar, poate cu o sută cincizeci. Visul american! Banii! Dolarii! Dar, de fapt, nu dolarii contează, ci numărul lor. Tot după dolari umblă și cele câteva fetișcane provocatoare, a căror profesie o poți ghici fără dubii de la prima privire. Prostituatele, reprezentantele celei mai vechi profesii din lume, viermuiesc încoace și încolo, sigure pe ele, încercând să-i descopere pe cei dispuși să-și plătească porția de voluptate. Eventualii amatori sunt tot de pe treapta superioară a vârstelor și se străduiesc să-și sugă burțile prea proeminente, mai ales atunci când se simt studiați de priviri feminine. Plătitorii de servicii erotice sunt și ei cumva ușor de tipizat: poartă de obicei costume de serie, din materiale sintetice și stau împrejurul meselor unde se joacă poker. Vorbesc cu accent american sau au un flexiuni guturale, arabe în voci. Julio zâmbi. La San Francisco se simțise bine întotdeauna. Propriu-zis, nu era un turist dar distracțiile le căuta cu obstinație. Putea fi mereu întâlnit prin cazinouri. Asta era plăcerea lui – locurile caracterizate prin înghesuială și grabă Pierderi și câștiguri. Regi de-o clipă, cerșetori de-o viață. O lume în același timp fantasmagorică și reală, pură și mizerabilă. O lume a contrastelor.

Și cazinoul de aici semăna cu o gară sau cu un aeroport. Mai degrabă cu un aeroport, situat în mijlocul unui deșert imens. N-are importanță că acest deșert este oraș la rândul lui, locuit de oameni cu destine proprii, supuse stelelor pe care de-abia le poți vedea deasupra prin norii de gaze de eșapament. Dincolo de ușile cazinoului se desfășoară altfel de viață, atât de diferit, încât ar putea

părea importat de pe altă planetă. Legile de dinăuntru și de dinafară nu coincid. Nici sentimentele. Poate doar păcatele să coincidă. Dacă aparținem aceluiași regn, înseamnă că și păcătuim la fel. Chiar dacă avem Dumnezeii diferiți.

Los Angelesul e metropola în care pot, obține ce vrei. Cu o mică și neînsemnată condiție să ai bani, cât mai mulți. Atunci poți întinde mâna, luând orice îți place, fără niciun sentiment de culpă. Dar dacă nu ai buclucașele de hârtii verzi, atunci poți crăpa de foame fără grijă. Da.

Julio își scoase din buzunar bricheta de aur o privi îndelung ca pe o operă de artă De fapt, asta și era: o mică operă de artă, pe care se lăfăia inscripția firmei producătoare. - „Dunhill”. Scoase din tabachera masivă o țigară de foi, lungă și subțire. De ce s-o fi numind „havană”, dacă drăguțul de Fidel Castro și-a pus în minte să ruineze Statele Unite, sistând exportul de tutun? Dar Julio nu stăruia prea mult asupra acestei întrebări. Politica nu-l interesase cu adevărat niciodată.

Cu un gest de o eleganță desăvârșită, își aprinse țigara și slobozi fumul pe nas. Zâmbind relaxat, degajat îi salută cu gesturi din cap pe cunoscuții, care treceau pe lângă el. Prin fața ochilor, se perindau când șeful de sală, când vânzătoarea de țigări, când un tip din corpul de pază. El îi cunoștea pe toți și, la rândul lui, era cunoscut de aceștia.

La San Francisco, Julio Santos nu era deloc un anonim. Făcea impresie oriunde apărea și i se dusesse vestea de veritabil gentleman. Firește nu e un titlu princiar, n-are valoare nici cât prestigiul celui mai amărât dintre senatori, dar, în lipsa altor atribute, e bun și acesta. Mai ales când este anexat unei averi însemnate. Julio considerase întotdeauna că faima de gentleman și averea lui se aflaseră mereu pe aceeași treaptă valorică. Pentru cei patruzeci și cinci de ani ai lui, Julio Santos arăta excelent. Păr negru precum pana corbului, cârlionțat, neatins de trecerea timpului decât pe la tâmpile, dar foarte puțin, ca o ușoară poleială cu argint Sub o pereche

splendidă de sprâncene dese și lungi, scânteiau ochii lui adânci ca două havuzuri albastre. Avea tenul neted și bronzat, ca toți latinoamericanii, dar culoarea lui măslinie nu-i trăda originea decât după o examinare atentă. Julio nu era sud-american, era cetățean al lumii. Mărturie în favoarea acestei aserțiuni puteau depune și nasul lui drept, silueta zveltă, la care privirile erau atrase de îndată de bustul în formă de triunghi: umeri lați și coapse înguste. Nimic de zis, era bărbat bine. Dar de alți bărbați la fel de bine îl diferenția acel „ceva” care ar fi putut fi numit stil, farmec, irezistibilitate. Mai ales pentru femei. Și la drept vorbind, Julio respira, umbla prin viață, dormea și se trezea pentru femei. Acestea îl remarcău din prima clipă, mai ales datorită felului lui de a se îmbrăca. Costumele lui de vestă lucrate la cei mai buni furnizori din Europa, erau întotdeauna fără cusur. Nu purta decât cămăși din mătase extrafină și pantofi excelenți, de fabricație italiană sau franțuzească. De mai bine de douăzeci de ani, Julio Santos nu mai voia să știe decât de lucruri foarte bune.

Casa lui era cea mai frumoasă, mobila în cel mai autentic stil „Empire”, se înconjura de femeile cele mai frumoase. Superlativul era principiul lui capital. Așa cum și celebritatea lui era superlativă. Își făcu apariția o fetișcană cu o tavă de cocktailuri. Cu toată pierderea imensă, Julio își simți ochii fugind singuri spre formele acesteia. Picioare lungi, pornite, cum se spune, din gât. Sâni provocatori, cătuși de puțin mascați de pânza subțire ca de păianjen a rochiei. Chiar că te apucă setea văzând-o. Îi făcu semn să se apropie. Fata veni, mișcându-și șoldurile ca la o paradă a modei. Zâmbea, știindu-se privită și admirată.

— Doriți ceva, domnule Santos? întrebă ea destul de ambiguu, ca și cum s-ar fi oferit pe sine în locul listei de băuturi. Nu părea deloc sfioasă și îl măsura cu o privire specifică fetelor din Los Angeles. Era privirea care promitea toate ispitele voluptății, bineînțeles numai celor care și le pot permite. Julio Santos rămase indecent de mult timp cu ochii pironiți asupra sânilor fetei. Deși posesoarea lor se opri din mișcare cam cu un minut în

urmă, micile fiare continuau să se zvârcolească.

— Vă pot oferi ceva, domnule Santos? repetă fata întrebarea la fel de ambiguu.

Fără voie, Julio se linse pe buze și catadicsi, în sfârșit, să rupă tăcerea. Mutându-și cu greu privirea spre ochii fetei, o fixă și întrebă cu tot atâtea subînțeleșuri;

— De ce nu? Ai să-mi oferi ceva... special?

— Totul e special pentru gentlemen, răsese ea. O da! Un gentleman adevărat! Fie, spuse Julio. Acest gentleman adevărat ar vrea... ar vrea... un „scotch” cu gheață. Vă plac lucrurile reci, constată, oarecum dezamăgită, fata.

— Numai când e vorba de băuturi, o consolă el. Ochii lui albaștri o dezbrăcau cu insolentă, pe față, lucru care fetei nu-i plăcea deloc. Ca, de altfel, tuturor femeilor. La orice vârstă, ele îl divinizau pe Julio Santos. Și el, la rândul lui, le răspundea cu aceeași monedă. Și chelnerițelor, și damelor din lumea bună. Cu toate se purta la fel. Flori (întotdeauna trandafiri roșu), șampanie numai, de la firma «Krug», cadouri (brelocuri mici de aur de la magazinul «Tiffany» din New York) și dacă legătura dura mai mult de câteva săptămâni - o pereche de cercei cu briliant, produs al celebrei firme «Cartier». Chelnerița plecă.

Julio se uită la ceasul de aur marca «Philippe». Era opt. Seara abia începea. Va bea puțin, se va uita un pic la joc, apoi își va încerca iarăși norocul.

Julio Santos s-a născut în 1945 la marginea orașului Caracas. Era singurul băiat din familie și toată copilăria și-a petrecut-o printre femei. Surorile lui aveau grijă de el, îl certau mereu și îl mângâiau. Desigur, mama îl răsfăța, iar rudele îl divinizau pe băiat și îi făceau toate voile. Tatăl lipsea mult de acasă pentru că era marinar pe un petrolier care făcea dese curse în Europa și America de Nord.

De aceea Julio era stăpânul casei. Când băiatul isteț și fermecător a crescut, toți au văzut cât era de frumos. La paisprezece ani Julio s-a lăsat de școală. Încă de pe atunci toate femeile din ținut erau îndrăgostite de el.

Desigur cele trei surori și mama nu-l lăsau nicio clipă nesupravegheat Pentru ele era un prinț și garda

corespundea acestei poziții. Era imposibil să se elibereze. Tatăl lui a încercat să le contrazică pe femei, dar în zadar. Chiar și atunci când Julio s-a angajat în port, la numai câteva sute de metri de casă, acestea îl urmăreau așa cum rechinul nu-și scapă prada din ochi. Dacă băiatul intra în vorbă cu una dintre reprezentantele sexului frumos, într-o clipă apărea lângă el soră-sa care preîntâmpina tot ce s-ar fi putut întâmpla. Întreaga familie se îngrijea ca tânărul Julio să rămână cast cât mai mult timp posibil. Și în conformitate cu acest ideal familia acționa ca o echipă bine antrenată.

Însă Julio creștea. Trupul lui se dezvolta, căpătând trăsături masculine frumoase și, în sfârșit, se simți stăpânit de dorința nestăvilită de a cunoaște femeia. Lucrul era cu atât mai firesc, cu cât era înconjurat numai de femei. Mirosul feminin plăcut, lenjeria de damă întinsă peste tot la uscat... Instinctele lui sexuale se excitau la maxim. Pe la șaisprezece ani Julio nu se mai putea abține. Singura scăpare era onanismul, dar și această plăcere trebuia ascunsă, trebuia plănuită minuțios ca o „riscantă operațiune militară. Privirile femeilor erau mereu ațintite asupra lui. Julio a înțeles că trebuie să fugă, însă această decizie a luat-o după îndelungi ezitări. Cum să părăsești casa în care ești divinizat? Și totuși trebuia să acționeze. Familia ucidea în el în mod conștient, sexualitate iar evadarea era unica posibilitate de a deveni bărbat adevărat. A plecat în noaptea unei duminici din decembrie 1962 și peste două zile a ajuns la Caracas. Înghețat, flămând și istovit rătăcea prin oraș și se gândea că nu a procedat bine. În adâncul sufletului îi licărea speranța că familia o va porni în căutarea lui. Julio nu-și închipuia ce va face mai departe, cum își va găsi ceva de lucru și, în general, cu ce se va ocupa. Umbla fără rost pe străzi, tremurând de frig. Avea pe el doar o geacă subțire din piele, care nu-l prea apăra de vânt și ninsoare.

În cele din urmă s-a ascuns pe casa scării unui bloc. Curând, la scară a tras o limuzină din care au coborât două femei îmbrăcate în blănuri. Julio a strănutat și una dintre

femei a întors capul. El i-a zâmbit politicos, dorind să-i arate că nu are intenții rele.

— Vreți să vă dau un autograf? l-a întrebat femeia. Julio avea mintea ageră și de aceea i-a răspuns fără să ezite:

— Pentru asta ani călătorit trei zile. Nu avea nici cea mai mică idee cine este femeia. Dar era uluitor de frumoasă: bucle blonde și moi, siluetă zveltă sub blana desfăcută și, în plus, avea un zâmbet fascinant. Femeia s-a apropiat de el. Julio a simțit adierea parfumului ei, care îi amintea mirosurile de acasă.

— Ești extenuat, îi spuse ea. În glasul ei clipoceă ceva magic, liniștitor.

Julio nu i-a răspuns. O privea încântat, cu ochii lui albaștri și frumoși. Femeia l-a luat de mână și i-a spus:

— Hai să bem ceva fierbinte. O să-ți dau niște haine mai groase.

O chema Vanessa Barthes. Era o celebră actriță franțuzoaică de cinema, în vârstă de treizeci și trei de ani, divorțată și foarte bogată. Fusesse invitată să toarne un film în studiourile venezuelene. Vorbea excelent spaniola, pentru că mama ei era originară din Barcelona. Dar asta nu era tot. Era un om minunat, cel mai bun dintre oamenii pe care Julio îi întâlnise până atunci.

Au devenit amânți peste câteva zile. Tânărul de șaptesprezece ani și femeia care împlinise treizeci și trei. L-a învățat s-o iubească așa cum voia ea. Julio s-a dovedit un elev capabil. Asculta cu atenție, exersa și astfel a ajuns la rezultate foarte bune.

— Doamne, Julio! exclamă ea adesea, cuprinsă de extazul iubirii. „Ești cel mai inteligent dintre toți amânții pe care i-am avut” Devenise într-adevăr, însă numai datorită propriei ei măestrii. Prietenii Vanesei Barthes erau disperați și scandalizați: O preveneau:

— Nu-i decât un copil!

— O să ai neplăceri!

— Publicul n-o să suporte așa ceva! Drept răspuns Vanessa se mulțumea să le zâmbească.

— Mă face fericită, le explica ea. Așa cevanu nu s-a mai întâmpat cu nimeni.

Julio a scris o scurtă scrisoare acasă, în care le comunica alor săi că e bine, că a găsit de lucru, că le va mai scrie. Și le-a trimis niște bani dați de Vanessa. Ea insistase asupra acestui lucru și apoi, lună de lună avea grijă ca Julio să trimită mandate celor de acasă. Înțelegea ce înseamnă pentru ei această pierdere. Într-adevăr, era un băiat minunat. După încheierea filmărilor îl luă cu ea la Paris.

Când Julio a împlinit douăzeci de ani, s-au căsătorit. Vanessa ar fi vrut ca ceremonia să se desfășoare fără publicitate, însă la cununie au apărut toți reporterii parizieni și evenimentul care ar fi trebuit să fie solemn s-a transformat într-un spectacol stupid. Din fericire, scandalul nu a ajuns la cunoștința familiei lui Julio. Toți ai lui trăiau liniștiți în Venezuela, primeau bani cu regularitate de la el și erau convinși că se ocupă în Franța cu cine știe ce afaceri rentabile. Nu se mirau decât că Julio nu-și găsește nicidecum timp să-și petreacă o vacanță în țară. De fapt, chiar dacă ar fi știut adevărul familia n-ar mai fi putut schimba nimic. Era prea târziu și prea departe de locurile unde ar fi avut cui să se plângă că fiul lor a fost răpit. În plus, Julio nu mai era minor și o iubea cu adevărat pe Vanessa. Optsprezece ani au trăit în iubire și înțelegere. Diferența de vârstă nu-i neliniștea. Dacă presa nu le-ar fi adus aminte de acest lucru, ei nici nu s-ar fi gândit la ea. Pe neobservate, dintr-un băiat neîndemânatic, Julio s-a transformat într-un adevărat om de lume. Îi apăruse gustul pentru lucrurile bune și scumpe, iar Vanessa putea să-și permită să-i satisfacă toate capriciile. Julio nu trebuia să se îngrijească să câștige. Vanessa nu-i permitea să lucreze. O însoțea peste tot în turnee prin străinătate, ajungând astfel să învețe engleza, germana și italiana. Cât despre franceză, o vorbea la fel de bine ca spaniola, limba lui maternă.

Din când în când se ocupa cu operații de bursă, care uneori îi reușeau. Învățase să schieze, să conducă

automobilul sportiv, să călărească. Devenise specialist în bridge și poker. Se învățase cu vinurile și bucătăria bună. Însă întotdeauna rămânea amantul credincios și priceput al frumoasei și celebrei sale soții. Până în ultima zi ea a fost pentru el o regină. Vanessa a murit de cancer la cincizeci și nouă de ani. Julio a rămas perplex. Nu putea trăi fără Vanessa.

La treizeci și opt de ani, pentru prima dată în viața lui, rămăsese absolut singur. Avea totul, pentru că Vanessa îi lăsase, prin testament, toată averea ei. În același timp, nu avea nimic. Nu putea rămâne nici în apartamentul din Paris, nici pe insulița izolată pe care, în doi, o vizitau atât de des, nici în casa din Monte Carlo. Julio a vândut tot. Patru mașini, bijuterii unicat, vile. O sumă destul de mare, dar neînsemnată pentru el, a dăruit-o familiei sale, care locuia acum într-o casă proprie în centrul Caracasului. Considerând că în felul acesta și-a achitat cu vârf și îndesat nota de plată pentru suferințele pricinuite familiei prin faptul de a se naște și de a se fi lăsat iubit în copilărie și adolescență, s-a stabilit în cele din urmă în Statele Unite. Îndobitociți de industria cinematografică indigenă, americanii de rând nu știau aproape nimic despre celebra actriță franceză Vanessa Barthes. Această situație îi convenea de minune lui Julio, deși se simțea puțin jignit în locul Vanessei. Purta peste tot cu el filmele ei, înregistrate pe casete video. Când îi era dor de ea, mai urmărea câte un film. Însă în ultimul timp tot mai rar apela la acest mod de a și-o simți pe Vanessa aproape. Nici nu-i de mirare. Acum locuiește în America, în cea mai puțin nostalgică țară.

America... Țara în care uitarea vine de la sine. Câte generații de oameni nu au început aici o viață nouă?

— V-am adus „scotch”-ul, domnule Santos, îl anunță chelnerița, cu un zâmbet misterios, de parcă ar fi pus amândoi la cale un complot. Atitudinea ei provocatoare de mai înainte devenise acum și mai agresivă.

„Probabil că de vină vor fi fiind căldurile de afară!”
râse Julio în sinea lui, pregătindu-se să ia o decizie,

apelează sau nu la serviciile ei în seara aceasta?

Din păcate, un client grăbit o chemă pe fată și ea se îndepărtă, nefăcând niciun efort ca să-și mascheze regretul. San Francisco. Nu există nimic în lume care să-i semene. 24 de ore din 24: jocuri, hoteluri luxoase și orice fel de distracții. Dansatoare frumoase. Soare strălucitor. Julio zâmbi amintindu-și cum ajuns prima dată aici. Călătorise toată noaptea de la Las Vegas. Capitala distracțiilor americane îl dezamăgise, poate mai ales pentru că prea mulți europeni foiau prin ea. Julio se întâlnea mereu cu foști prieteni ai Vanessei, care veneau să-și toace aici banii. În ochii lor, rămăsese un linge-blide, un tinerel care a profitat de slăbiciunea târzie a unei femei sensibile. Deci, în 1983, Julio a sosit la Los Angeles. Era un bărbat în floarea vârstei, de treizeci și opt de ani, cam provincial, lucru care putea fi dedus din faptul că purta mereu după sine douăzeci de geamantane. Închiriasse un „Mercedes” alb, o vilă cu piscină și încă ezita dacă să mai rămână sau nu. A rămas. În locul lui, oricare ar fi făcut la fel. Era bogat, frumos, fără niciun fel de obligații familiale. Nici nu apucase să se instaleze în cabina lui personală de lângă piscină, că cineva începu să se intereseze de el.

Își manifestase curiozitatea Sarah Fleury, o japiță care din când în când juca în niște filme, nu întotdeauna de mare succes. Era o tipă roșcată, cu sâni imenși (rezultat al unor injecții cu silicon). N-o înfrumuseța nici stilul de a vorbi, întrucât rostea cuvintele aproape fără să-și deschidă gura, așa cum vorbeau refugiații în filmele lui George Rought.

— Sunteți producător de filme? îl întrebase ea conspirativ, sperând că l-a prins pe Dumnezeu de vreun picior. Julio o studiasse din cap până-n picioare, se declarase oarecum mulțumit și-i permisesse să-l însoțească, cedând, adică, dezinteresatei ei oferte de a-i arăta orașul. Totuși, Sarah s-a bucurat prea devreme, de succesul care i se părea atât de ușor. Nu-și închipuise că noua ei calitate de ghid se va rezuma la plimbările prin oraș. Acestea nu o interesau pe Sarah. Pe ea o atrăgeau mai mult călătoriile

într-un pat imens, lănos, patruped. Deși nu refuza nici scurte meciuri de amor desfășurate în lift sau pe bancheta din spate a unei mașini decapotabile. În cele nedecapotabile se lăsa mai greu atrasă, ceea ce nu însemna că nu trecuse și prin asemenea experiențe.

Deci, după câteva zile de avansuri sistematice, Sarah Fleury constată că e îngrozitor de iritată pentru că Julio nu făcea nici cea mai mică tentativă de a se culca cu ea. Așa ceva era de neconceput. Toți bărbații din lume visau în secret să se bucure de farmecele ei. Și, deși era vorba de un vis, pentru foarte mulți acesta se transforma în realitate. Numai Julio rezista cu încăpățănare tentației. L-a dus peste tot. La cafenele, la teatre, la cele mai frecventate restaurante. Și peste tot chelnerii șefi deveneau cei mai buni prieteni ai lui Julio. Peste mai puțin de o lună, când se făcuse suficient de bine cunoscut în cele mai variate cercuri și locuri, Julio nu mai avea deja nevoie de Sarah. S-a descotorosit de ea într-un mod care va deveni mai târziu tradițional. I-a trimis un breloc de aur, i-a scris câteva cuvinte plăcute, i-a expediat o duzină de trandafiri roșii și a uitat-o.

— E homosexual! le spunea Sarah prietenilor ei. Nu mai e nicio îndoială!

Gândul că un bărbat nu a vrut să se culce cu ea a enervat-o încă mult timp pe Sarah. Însă lui Julio nici nu-i trecuse prin minte să se culce cu ea. De la moartea Vanessei trecuseră patru luni și, firește, n-ar fi avut nimic împotriva unei femei. Dar Vanessa nu fusese o oarecare, așa că nici n-o putea înlocui cu prima întâlnită. Desigur, înțelegea că nu va mai avea parte de o a doua Vanessa.

Pe lume nu există două frunze care să semene perfect, darmite două femei. Însă ar fi fost un adevărat afront adus răposatei, dacă și-ar fi permis să cadă în plasa întinsă de Sarah. Calitățile excepționale ale Vanessei trebuiau compensate prin ceva. Așa că Julio ajunsese la concluzia că, în cazul dat, singura compensație poate fi tinerețea. După ce se descotorosi de Sarah Fleury Julio începu să frecventeze numai fete tinere, adolescente

proaspete, care nu aveau pretenția unei relații de lungă durată. Curând se convinse că și varietatea are farmecul ei. Până atunci singura femeie din viața lui fusese Vanessa. Acum însă, porni la drum ca un cuceritor al necunoscutului continent feminin și, în zece ani, îi trecură prin pat mai mult de o sută de fete. Avea un adevărat regulament secret pentru ele. De regulă, nici cu una nu depășea stagiul de o lună, timp suficient pentru fiecare ca să se trezească feminitatea în ea. Julio Santos era un amant de înaltă clasă, așa că fetele câștigau experiențe unice. Nu după mult timp, din mediul feminin

celebritatea i-a pătruns în cel masculin. Julio se stabili temeinic la Los Angeles. Își cumpără o vilă și începu să frecventeze diferite cercuri mondene. Deveni o figură remarcabilă a orașului. Clasă. Stil. Eleganță. Erau calități rare în această lume a dictatului financiar, unde omul era judecat mai ales după dimensiunile contului din bancă. Da, contul lui Julio Santos nu era deloc neînsemnat, dar, în afară de acesta, era și o persoană absolut fermecătoare. Bărbații și femeile se simțeau fascinați de acest om apărut ca din neant, numit

Julio Santos. Cei zece ani de existență americană ai lui Julio trecuseră ca un vis frumos. Tennis, înot, mici speculații la bursă, jocuri de cărți, investiții timide, în câte o afacere, fără prea mari beneficii, fete frumoase, plajă, distracții, localuri de lux.

Și a fost grozav de mâhnit când a înțeles că i s-au terminat banii. S-a ruinat. Prostește. Dar acesta-i adevărul. În ultimii doi ani, de la Paris, avocații soției îl tot preveniseră că averea este pe cale să sece. Voiau să-i investească banii în vreo afacere rentabilă, care i-ar fi oferit șansa unor beneficii. Prea puțin interesat de speculațiile financiare, Julio continuase să trăiască fără griji, neîncrezător în semnalele pe care le primea din Europa. Luând și nepunând nimic la loc, a risipit totul. După atâția ani de viață de lux, se dezobișnuise de ideea că s-ar putea trăi fără bani. Protecția Vanessei se întinsese asupra lui de-a lungul întregii maturități. Trăise până acum

din averea pusă de ea deoparte. Geniul ei bun îl străjuise timp de aproape treizeci de ani. De-abia acum Vanessa dispăruse cu adevărat. Julio trebuia să se trezească la realitate, trebuia să câștige bani, dacă voia să ducă același mod costisitor de viață. Cu minuția specifică celor nepricepuți în afaceri, Julio făcuse niște calcule care i se păreau întru totul realiste. Unu - vânzarea casei. Doi - închirierea alteia. Trei - banii rămași vor fi puși la bătaie în singura activitate pe care el credea că o stăpânește la perfecție: jocurile de noroc. Dacă reușește măcar să-și dubleze suma, o va investi pentru ca să aibă beneficii suficiente pentru un trai decent. Procedura i se păruse corectă și fără vreun risc deosebit. Acum însă, la aproape douăzeci și patru de ore de la declanșarea campaniei de recuperare a banilor, Julio constată cu groază că pierduse aproape patru sute de mii de dolari.

CAPITOLUL 4

Johanna Luzi se trezi ca dintr-o bulboană adâncă, în care plonjase cu nesăbuiță. Somnul îi fusese greoi, cu vise neplăcute, în decursul cărora se văzuse rătăcind printr-un deșert imens, fără o picătură de apă la îndemână. Da, îi fusese sete și acum se bucură enorm, văzând paharul cu suc de portocale la îndemână. Bravo, Danny!" își laudă ea în gând camerista, care și de data aceasta anticipase prima dorință a stăpânei, la trezire întinse mâna după pahar și-l zvântă dintr-o sorbitură. Arșița generală provenea de la beția din seara precedentă. Colindase barurile în compania a doi tipuri extraordinari, care păreau să nu aibă nimic altceva în cap decât s-o violeze. Iar Johannei îi plăcea la nebunie să fie violată! Abia foarte târziu își dăduse seama că această speranță nu i se va împlini, pentru că însoțitorii de ocazie se dovediseră a fi homosexuali. Văzându-i cum se sărută focoși pe buze după ultimul val de șampanie, se lămurise și se scârbise. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se îmbete criță. Da, grozavă distracție! De n-ar mai avea parte de asemenea nopți deziluzionante. După ce efectul sucului de portocale îi răspândi o răcoare relativă în vene, Johanna dădu să se

ridice în capul oaselor. Zadarnic. Era prea epuizată și se prăbuși iarăși pe pernă. Avu încă un somn scurt și agitat. Când se trezi, găsi pe noptieră încă un pahar cu suc. Îl zvântă și pe acesta, gândindu-se la modul foarte serios că ar trebui să-i mărească leafa lui Danny. Însă accesul de mărinimie i se stinse la fel de iute cum se iscase. De fapt, Johanna Luzi era cam zgârcită când era vorba de bani puțini. Sumele mari le toca cu o viteză cosmică, fiind, în această privință, lidera incontestabilă a New

York-ului. Johanna oftă și se întinse după oglinjoară. De data aceasta sculatul în capul oaselor se dovedi un efort pe măsura puterilor ei. Da, primul succes pentru astăzi. Cu oglinda dusă foarte aproape de ochi, începu să-și studieze fața. Da, orice s-ar zice, arată foarte bine. Și când te gândești ce an prost a avut!

Doamna Johanna Luzi. Neconsolata văduvă a contelui italian Maurizio Luzi. Neconsolată pe naiba! Dacă nu ar fi avut norocul să se prăbușească atunci elicopterul, mult stimabilul ei soț ar fi dat imediat divorț. I-o cocea demult, angajase detectivi particulari, care se ținuseră scai de ea și o fotografiaseră în cele mai exotice locuri și poziții, înveșmântată de regulă în prea bine cunoscutul costum al Evei. „Divorțez!” îi spusese acesta, ca și cum ar fi fost vorba de o hotărâre unilaterală, la care ea nu putea contribui nici cu o silabă. Din fericire, mai există un Dumnezeu acolo sus și acesta se îngrijise de accidentul de elicopter picat tocmai la timp. De fapt, abia la descinderea testamentului, pe care Maurizio nu apucase să-l modifice, neconsolata văduvă constatase că răposatul ei soț o cam dusesese cu zăhărelul. Nu era chiar atât de bogat pe cât îi mersese vestea.

N-avea decât vreo patru milioane amărâte, pe care le câștigă într-un an un ticălos de negrotei înalt care aruncă mingea la coș în campionatul de baschet profesionist. Dar tot era mai bine decât nimic. Johanna nu dăduse pe față înșelăciunea cu averea imensă pentru că descoperise că și o avere imaginară poate aduce suficiente avantaje. Faima de văduvă extraordinar de bogată făcea să roiască

împrejurul ei o mulțime de aventurieri gata să-i câștige favorurile cu singurul lor argument autentic: dotarea din pantaloni. Johanna nu se ocupa de fapt de altceva. În tot decursul primului an de văduvie se ocupase de verificarea argumentelor respective, manifestând o inepuizabilă curiozitate. Tineri de toate rasele și naționalitățile treceau prin patul ei cu o viteză fantastică, încercând s-o convingă de meritele lor, de sincera lor intenție de a o face fericită. De fapt, Johanna nu avea de gând să se lege cu niciunul serios la cap. Procesul selecției era mult mai pasionant decât rezultatul. Părând interesată, în același timp judeca la rece situația pentru că modul ei de viață, pe care nu și-l schimbase deloc, îi devenise cam prea costisitor. Cât timp trăise Maurizio, nu-și făcuse griji, pentru că nu știuse de puținătatea resurselor. De fapt, în adâncul sufletului ei, avea vaga bănuială că moștenirea se împuținase datorită eforturilor depuse de ea în decursul căsătoriei, cu călătoriile în jurul lumii și cu cele mai năstrușnice achiziții de bijuterii, blănuri scumpe și vile. Poate, dacă ar fi știut că averea soțului ei nu-i chiar atât de fantastică, ar mai fi cruțat-o cât de cât. Dar așa, ticălosul de Maunzio o învărtise pe degete după bunul lui plac. Un rahat de macaronar, asta a fost! Tocmai el să încerce s-o impresioneze cu morala? Și ce dacă avea fotografii care o arătau goală în compania feluritor bărbați? Ea una nu negase niciodată că este o profesionistă. Parcă Maurizio nu fusese impresionat tocmai de supercalificarea ei, pentru că, vezi Doamne, mămica îi băgase de timpuriu în cap doctrina normalului în viața intimă. Normalul, adică întinde-te tu, Johanna, ca iarba sub mine, eu o să-mi introduc jucăria în tine de câteva ori, o să termin foarte repede ca să nu te obosesc iar tu dacă vrei să ajungi la orgasm, n-ai decât să-ți bagi un vibrator acolo unde trebuie! Iubitul ei soțior rămăsese stupefiat când Johanna, ca dovadă supremă a atașamentului și interesului ei pentru căsătorie, i-o luase în gură, lăsându-se în patru labe în fața-fotoliului, pe care el își odihnea decentul fund. Dacă îți place ție ceva, e foarte posibil să placă și altora, nu? De ce

să fim egoiști, când ne-a mai rămas atât de puțin până la începutul mileniului al treilea? Ce importanță aveau amănții ei pentru viața lor conjugală? Da, Maurizio era un om încă tânăr, dar cu ce era ea vinovată că cele câteva secole de sânge albastru care îi curgeau prin vine îi transformaseră sexul într-un băț lung și subțire, cu erecția cât se poate de rară și de flască? După ce-i oferea porția minimă de voluptate, Johanna se considera întru totul îndreptățită să-și ofere și sieși una dublă. Iar când cel dealături nu te poate satisface, nu cumva singura soluție este să cauți în altă parte? Ea chiar așa făcuse și nu-și imputa decât o oarecare suprasolicitare a situației. Deși divorțul planificat de Maurizio rămăsese un secret pentru tot restul lumii, ideea lui o jignise profund pe Johanna. Poate de aceea acest an de „doliu” și-l petrecuse aici, la New York, evitând reședința din Roma, unde era prea bine cunoscută ca soție a contelui Luzi. Nu avea de gând să se recăsătorească, pentru că, în postura de doamna Luzi, avea parte de tot respectul de care se bucurase fostul ei soț. Numele acestuia deschidea orice ușă și o menținea la un loc de frunte în toate cronicile mondene. Acum își aminti de un amănunt financiar: fusese nevoită, săptămâna trecută să-și cumpere altă blană în locul celei demodate, din sezonul trecut! îngrozitor! Nu se poate abține și doar și-a propus să fie mai puțin risipitoare! Johanna se ridică din pat mângâindu-și trupul gol. Datorită masajului permanent și feluritelor loțiuni, corpul îi arăta excelent. Pielea netedă, piept înalt, ca al unei fete de șaisprezece ani. Johanna întotdeauna avea grijă de ea însăși. Curând va împlini patruzeci, dar nimeni nu-i dă mai mult de douăzeci și nouă. Niciun rid pe față. Frumusețe englezească clasică și siluetă splendidă. Da, olandeza zburătoare tot olandeză rămâne, dar aceasta-nu înseamnă că nu preia și ceea ce este mai bun la alte popoare. Ah, Anglia, binecuvântată țară! își aruncă pe ea un halat de mătase și o sună pe cameristă. Aceasta era o negresă subțire și focoasă, care părea când de neînlocuit, când făcea niște boroboațe de-o făcea pe stăpână să-și pună mâinile în cap. Portarul îi

spusese în mare secret Johannei că, în lipsa ei, Danny primește vizitele iubitului ei. Johanna avusese de gând s-o ia la rost, dar uitase. Fără să bată la ușă, fata intră în cameră.

— Trebuia să bați, Danny, îi spuse iritată Johanna. Ți-am spus-o de un milion de ori. Danny zâmbi spre propria ei reflectare din oglinda de la baie, mare cât tot peretele. Doamne, ce bine ar fi să faci dragoste aici cu Jack!

— Desigur, doamnă Luzi, îi răspunse ea. Să vă pregătesc cada?

— Da, îi spuse scurt Johanna. În aceste clipe, pur și simplu nu o putea suporta pe această fetișcană, care mirosea a curviștină de la o poștă. Nici pomeneală de mărirea salariului, pe care i-o planificase cu prilejul celor două pahare de suc de portocale.

Hillary Jackson se uită la ceas și oftă în ciudată Johanna întârzia după bunul ei obicei, ca și cum ar fi avut întâlnire cu un bărbat. Era cea mai bună prietenă din New York a Johannei și acum, pentru a nu știu câta oră, își zicea că nu se poate face o lady dintr-o olandeză zburătoare Prostul obicei de a întârzia era un semn sigur că nu făcea parte decât din întâmplare din lumea bună Dar nu se putea hotărî să plece fără s-o aștepte Oftând din nou, îi mai comandă chelnerului încă un „Martini”. Hillary era de o frumusețe deosebită. Trăsăturile slave ale feței ei se combinau de minune cu părul negru bătând în albastru, pe care și-l pieptăna neted și și-l aduna într-un coc pe ceafă. Destul de bogată, pentru că era întreținută de cei doi foști soți ai ei, acum Hillary se căsătorise din dragoste cu un scenarist de filme numit Frank, care, deși destul de modest ca talent și succes artistic, avea marele merit de a-i împărtăși gusturile sexuale puțin cam bizare.

În momentul de față amândoi întrețineau o relație cel puțin netradițională cu un homosexual din Noua Anglie. Foarte supărat pe natură și pe Dumnezeu că l-a făcut bărbat fără să-i ceară părerea, tipul visa să-și schimbe sexul printr-o operație și să înceapă o viață nouă. Spera să ajungă nici mai mult nici mai puțin decât cântăreață

celebră de muzică „country”. Mare-i grădina lui Dumnezeu! Își spuse Hillary, amintindu-și ultimele ghidușii sexuale întreprinse în trei. Ea una era mulțumită de ceea ce-i pusese forța supremă între picioare. Știa că funcționalitatea unui organ depinde de gradul lui de uz. Handbaliștii, de pildă, au palmele foarte mari, pentru că încearcă mereu să apuce mingea cu ele. Și îndemânaticе. În urma unor îndelungi antrenamente, Hillary ajunsese să se considere performeră în ce privește sportul ei preferat, sexul. În sfârșit, își făcu apariția Johanna. Pe loc, clienții cafenelei își întoarseră privirile spre ea. Da, Hillary trebuia să fie de acord că prietena ei are un fel de magnet special pentru bărbați. Cele două femei se sărutară abia atingându-și obraji cu buzele.

— Cum ți-a plăcut la Vegas? se interesă Johanna. Te-ai distrat bine? Hillary ridică nepăsătoare din umeri.

— Știi ce părere am despre spelunca asta de Las Vegas. E plictiseală și zăduf Totuși, lui Frank i-a plăcut la nebunie, pentru că s-a găsit un prost de producător care i-a cumpărat scenariul ăla idiot, la care a mâzgălit în ultimii doi ani. S-a pomenit și el cu treizeci de mii de dolari. Și se bucură de parcă ar fi descoperit un filon de aur!

— Incredibil!

— Uluitor! în sfârșit, bărbatul meu are bani îi ajung ca să achite un sfert de asigurare pentru bijuteriile mele! Johanna izbucni într-un râs vesel

— Hillary, nu-i frumos din partea ta. O fi fiind el un scenarist de duzină, dar măcar are ceva în pantaloni...

— Ești sigură? Ai verificat personal?

— Nu, spuse Johanna, luându-și brusc o mină serioasă. Îl credeam în proprietatea ta exclusivă.

— Dar dacă-mi permiți...

— Servește-te, draga mea! Eu îl tot verific de câțiva ani și tot nu găsesc ceva fabulos. Mai știi, poate n-o fi având organ pentru mine! Hillary știa foarte bine că nu riscă nimic. Din partea Johannei era numai o glumă: boșorogi ca Frank nu o interesau. Pentru ea, bărbatul își pierdea orice interes de îndată ce depășea vârsta de

douăzeci și cinci de ani.

În timpul prânzului discutară ultimele bârfe. Până în momentul când li se aduse cafeaua îi trecuseră în revistă pe toți cunoscuții și, mulțumite, își rezervaseră un moment de tăcere. Sorbind din pahar, Hillary spuse.

— La Vegas m-am întâlnit cu un vechi prieten de-al tău, spuse ea ca în treacăt. Îl mai ții minte pe Albert?

— Albert? îi repetă Johanna întrebarea, prefăcându-se că nu-și amintește de niciun Albert, însă, de fapt, își amintea foarte bine. Cum să-l uite pe Aibert Drake, omul care o adusese în Statele Unite, prima ei dragoste americană? De adus o adusese, dar nu mai apucase să se însoare cu ea. Johanna n-avea de unde să știe că mămicile și tăticii din America joacă un rol atât de important în destinele urmașilor. După ce au analizat-o cum trebuie, scumpii înaintași ai lui Albert i-au rugat să nu se căsătorească imediat, să mai amâne, pentru ca viitoarea ei noră să se poată adapta modului de viață american. Între timp, însă, puseseră detectivi să se intereseze de isprăvile pe care Johanna le făcuse în Europa și Africa. Respectivetele isprăvi, odată descoperite și date pe față, îl puseseră pe Albert într-o situație delicată. Ori se ceartă cu părinții și se însoară cu Johanna, ori renunță la Johanna și nu riscă să fie dezmoștenit. Au urmat apoi negocieri umiltoare, în urma cărora olandeza zburătoare (i se aflase porecla) s-a ales cu o sumă frumușică drept despăgubiri și cu expedierea cam forțată în Europa. Fusesse plătită ca o curvă de lux. Ce-i drept, suma era importantă, dar tot pentru sex fusese plătită. Vezi Doamne, mămica și tăticul aveau grijă să trimită cât mai departe de Albert comoara pe care micuța olandeză o ținea cu două palme mai jos de ombilic. Dezamăgirea Johannei fusese atât de mare încât, în avion, la întoarcere, organizase o partidă sexuală inedită chiar și pentru ea. Vinovatul era Pierre Charden, cu care se tăvălise îndelung pe fotoliile din coada avionului, sub privirile stupefiate și invidioase ale stewardeselor. Pierre se întorcea din America cu un mic capital la Monte Carlo, unde avea de gând să deschidă un bar personal. Era plin

de idei și Johanna își schimbase brusc destinația, aterizând și ea la Monte Carlo, unde suma obținută pentru prostituarea de lux o investi în afacerea lui Pierre. Contrar tuturor așteptărilor, acesta se dovedise un companion cinstit, care nu profitase de nepriceperea ei. Barul, devenit mai târziu unul dintre cele mai selecte cluburi de noapte din Monte Carlo, aducea beneficii nescontate. În plus, Johanna benefica și de serviciile sexuale ale lui Pierre, care adăugau un anume farmec sejurului ei prelungit în Franța. Dar orice început are și un sfârșit. Celibatarul Pierre căzu în plasa unei fetișcane, Emmanuelle, care fu suficient de inteligentă ca să-l ducă la altar. După acest eveniment, Pierre avu de ales între două alternative: Emmanuelle sau „Azur”, clubul de noapte pe care îl deținea împreună cu olandeza zburătoare. Întrucât Emmanuelle avea grijă să fie ocupat noapte de noapte, îi cedase partea lui din acțiuni Johannei. Câtva timp, afacerile merseseră bine din inerție, dar în cele din urmă inevitabilul se produsese: deși fusese transformat în discotecă, „Azur” își pierduse din popularitate și devenise o investiție nereritabilă.

— La ce te gândești? o întreabă Hillary, văzând-o dusă pe gânduri. La Albert?

— Mă doare-n cot de Albert! izbucni Johanna. S-a purtat cu mine ca un ticălos și n-am chef să-mi aduc aminte de el. La Pierre mă gândesc.

— Ce mai face? Nu s-a întors la «Azur»?

— Ce să se mai întoarcă? dădu Johanna a lehamite din mână. Iubițica lui, Emmanuelle, i-a pus zdravăn mâna pe testicule. Pierre e dintre acei bărbați care gândesc cu testiculele. I-a turnat trei copii și stă numai pe lângă fusta nevesti-sii.

— Da, văd că trădarea lui te-a marcat. Deși au trecut atâția ani, încă nu l-ai iertat. Apropo, pentru că tot veni vorba, cum mai merg treburile la clubul tău? Se numea «Azur», nu-i așa? Din trusa de cosmetică, Johanna își scoase pudriera și se privi în oglindă.

— Clubul meu funcționează în continuare cât se poate de bine. Scoase un ruj sidefiu și începu să și-l întindă

cu degetul. E drept că astăzi dimineață am primit o scrisoare de la avocatul meu. I se pare că trebuie să mă întorc și să rezolv afacerile.

— Care afaceri? Înciudată, Johanna pocni capacul pudrierii

— Firește că cele bănești, draga mea. Nu știi că numai ele au importanță?

După masa de prânz se despărțiră. Luându-și rămas bun, Johanna se gândi că trebuie să fie mereu atentă chiar cu o prietenă atât de bună cum e Hillary. Pășind pe Avenue 3 se gândea la scrisoarea primită de la avocat. Dificultăți financiare... Facturi neachitate... Cheltuieli prea mari... «Azur» e în pericol. Într-adevăr, ar trebui să se întoarcă la Monte Carlo și să pună ordine în treburile.

Ce a putut să se întâmple cu «Azur»? Clubul dădea un profit excelent pe vremea când Pierre se ocupa personal de el. Însă după ce apăruse cățeaua de Emmanuelle și Pierre se retrăsese din afacere, Johanna nu-i putuse găsi un înlocuitor pe potrivă. Noul manager se dovedise un nepriceput, motiv pentru care Johanna renunțase imediat la serviciile lui. Apoi la conducerea clubului se perindaseră; cu mai mult sau mai puțin succes, feluriți inși care intrau provizoriu în grațiile patroanei, dar aceștia de regulă nu erau selecționați după calificarea managerială, ci după performanțele sexuale. Aceste seisme în conducerea clubului îl aduseseră în stare de faliment. Dacă altă dată era o bună sursă de câștig, acum îi mânca averea rămasă de la Maurizio. Când Johanna ieși din cafenea, constată ca afară ploua. Ciudat, dar nu reuși să prindă un taxi. Acum îi părea rău că vânduse

„Rolls Royce”-ul moștenit de la Maurizio. Dar nu și-l mai putea permite, nici șoferul nu-l mai putea plăti aici, la New York. Destul că avea cheltuieli vane cu întreținerea caselor din Monte Carlo și Barcelona. Și acestea trebuiau reduse. În ultimul timp, aici la New York, Johanna se mulțumea să închirieze o mașină cu șofer doar atunci când mergea la câte o serată. O făcea pentru că era puțin probabil ca eventualii ei juni cavaleri să posede un mijloc

propriu de locomoție, fie și o motocicletă. Johanna n-ar fi avut nimic împotriva să traverseze noaptea orașul încălecată pe o motocicletă, strângându-l din spate pe cavalier. Da, tineretul are marele dezavantaj al lipsei de bani și al vieții modeste, însă principala calitate a noii generații se afla pentru Johanna, în pantaloni.

Niciodată nu umblase morțiș după bani. Dimpotrivă, banii o căutau pe ea, insinuându-i-se în viață și în deprinderi. Maurizio Luzi o descoperise la o prezentare de modă. Se îndrăgostise fulgerător, mai întâi estetic, de la distanță. Apoi, după ce deveniseră atât de apropiați, încât între ei nu mai rămăsese nici măcar cămașa, Johanna a avut grijă să i se facă absolut indispensabilă, ca un drog. Nici nu i-a fost prea greu, pentru că Maurizio nu era decât un copil mare, pe care îl juca pe degete după pofta inimii. După viața dusă cu Maurizio, banii deveniseră pentru Johanna o necesitate. Se obișnuise cu luxul, însă înainte de a încerca să-și găsească încă un milionar ar trebui să facă o mică pauză. De obicei oamenii ajung milionari la bătrânețe (dacă nu-i luăm în calcul pe cântăreții de muzică rock, care se încurcă cu târfulițele tinerele), iar Johanna îi disprețuia pe bătrâni, întrucât ajunsese să se simtă atrasă numai de corpul frumos, dotat cu tot ce-i trebuie unui bărbat. Deodată în fața ei apărură un bețivan murdar.

— Vrei în pat? rânji acesta spre ea. Johanna încercă să se strecoare pe lângă el.

— Hei! strigă acesta, tăindu-i calea. Care-i problema? Nu vrei să faci dragoste? Johanna îi dădu un brânci obraznicului și, văzând un taxi, fugi spre mașină. Abia după ce se trânti pe bancheta din spate, oftă ușurată și se gândi: «Trebuie să mă car din New York».

După plecarea Johannei, știind că are la dispoziție cel puțin câteva ore (durata obișnuită a prânzurilor stăpânei) Danny se și repezi la telefon. De mult visa să-l poată aduce aici pe Jack, cel mai frumos băiat negru din New York, despre care se povesteau lucruri extraordinare în ceea ce privește arta lui erotică. Peste vreo zece minute, acesta își făcu apariția în apartament. Intră ca o vedetă, de parcă s-

ar fi așteptat la aplauze și mulțumiri pentru efortul deplasării.

— Voiai să-mi spui ceva, baby? spuse el, cu glas tărăgănat. Sau ai vreo propunere ieșita din comun? Trecând pe lângă ea, o sărută pe vârful buzelor și o pișcă de fesele bine reliefate prin blugii strânși pe corp.

— Ne putem ține de nebunii cel puțin două ore, spuse repede Danny. Olandeza și-a luat zborul la restaurant și nu se întoarce curând.

— Atunci să-i dăm drumul, micuțo, să-i dăm drumul.

Ochii lui sticlind din pricina narcoticelor, studiau cu atenție apartamentul fastuos.

— Imediat, iubitule. Numai că... mi-a venit o idee. Jack, te rog să mai rabzi câteva minute. Vreau să-ți pregătesc o baie de calif.

— De calif? Întrebă el trădându-și lecturile, care nu ajunseseră nici măcar până la

„O mie și una de nopți”.

— Califul e un fel de rege arab, spuse Danny, râzând. Cred că nu ți-ar dispăcea să faci amor într-o cadă parfumată, mai încăpătoare decât parcul din fața Casei Albe. Drept răspuns, Jack, se smiorcăi. Nu mai făcuse niciodată amor acvatic și acum era și el curios. Fără grabă, se apucă să se descheie la pantaloni.

Johanna își petrecu câteva ore la salonul de frumusețe, care reprezenta un fel de club pentru bârfe al doamnelor din înalta societate. Unele repetau ceea ce ea auzise deja de la Hillary și ea putea verifica informațiile.

— Mă întorc în Europa, spuse Johanna

— Zău? râse James. Și pe mine cui mă lași? Avea dinții frumoși, chipul plăcut și trupul zvelt, însă nu avea dotarea necesară pentru interesele Johannei. Îl verificase personal, pentru că nu-i plăceau informațiile la mâna a doua.

— E timpul să schimb aerul, continuă Johanna Am stat cam mult într-un loc. Doamne! Olandeza zburătoare a stat prea mult ancorată într-un port! Cum să nu râzi? Japița s-a culcat cu tot New York-ul, adică cu toți bărbații

de până la douăzeci și cinci de ani. James depășise baremul cu vreo șase luni și era în ciudat că Johanna se culcase cu el numai o singură dată. Îl probase ca pe o pereche de pantofi și renunțase la el în calitate de mascul, ceea ce n-o împiedica să profite de serviciile lui profesionale. Și de ce nu? E cel mai bun din New York. Cel mai la modă.

— O să-ți fie dor de mine, James? Johanna îl privea cu o expresie provocatoare. Avea chef să filtreze și James înțelegea acest lucru.

— Care-i problema, doamnă Luzi? Vreți să vă omorâți timpul câteva ceasuri?

— De ce nu?

Cu toată promisiunea pe față, James își dădu seama că discuția ei nu-i decât flecăreală, în spatele căreia nu se ascunde nimic serios. Nu, astăzi n-o să se mai poată trânti în pat cu olandeza zburătoare.

Johanna se întoarce acasă într-o dispoziție foarte proastă. Omul acela îngrozitor de pe stradă, îngâmfatul acesta de James. Și apoi taximetristul acela parșiv, care tot timpul încercase să discute cu ea șansele președintelui Bush la alegeri, ca și cum tâmpitul, învârtind volanul rablei lui de taxi, ar fi putut schimba ceva în politica mondială Cretinul! Și în plus o apucase o durere teribilă de cap.

Urcând cu liftul, îi fu lene să caute cheia și apăsă pe butonul soneriei. Danny nu deschise. În sfârșit, Johanna își dădu seama că afurisita de fetișcană nu are de gând să vină la ușă. Probabil s-a lungit în fața televizorului și se boldește la serial.

Enervată, Johanna răscoli mult timp prin poșetă până când găsi cheia. Deschise ușa și strigă:

— Danny! Unde te-ai ascuns, diavolițo? Și tăcu brusc.

Priveliștea care i se înfățișă dinaintea ochilor era stupefiantă: apartamentul fusese jefuit! Dulapurile mari, masa, canapeaua, patul, care nu putuseră fi cărate în grabă fuseseră sparte cu ranga și murdărite. În ce privește substanța galbenă întinsă peste tot, Johanna nu avea nicio îndoială nu era muștar!

În transă, făcu doi pași înainte, dar se opri brusc. Poate că hoții o violaseră pe Danny sau o omorâseră. Dar dacă tâlharii n-au părăsit încă apartamentul? Johanna fugi repede spre liftul, care, din fericire rămăsese deschis la etajul ei.

Îi trebuise mult timp până să poată prinde poliția la telefon. Și când te gândești că ministrul declară că poliția americană este cea mai eficientă din lume. Ha! Tentația americană pentru superlative. Broasca americană care sare mai sus decât toate broaștele din lume. Bolnavul american care este cel mai sănătos bolnav din lume. Piticul american care este cel mai înalt pitic din lume! Vax! Deci, ca întotdeauna, poliția fu la „înălțime”. Veni peste aproape două ore. Danny nu fu găsită în apartament, însă pe oglinda din baie, cu ruș deschis la culoare, era scris: «Olandeza zburătoare = târfa târfelor!»

Cu ușurință, Johanna recunoscuse scrisul stângaci al menajerei, care nu știa prea multă carte. Din apartament fusese cărat tot ce se putuse căra. Îmbrăcămintea, poșetele, accesoriile de toaletă, cearșafurile, prosoapele, mobila mărunță, chiar becurile și aparatele electrice, inclusiv aspiratorul cu ajutorul căruia Danny făcea curat, cu atâta dezgust, în apartament. Firește, televizorul color, combina muzicală, videoplayerul se topiseră și ele. Patul, pe care nu mai rămăsese decât salteaua, era și el spurcat amanții nu se osteniseră nici măcar să șteargă petele lăsate de amorul lor murdar. Ce coșmar! Ce porcărie! Johanna fierbea de furie. Se repezi la cei doi polițiști și îi întrebă mânioasă.

— Unde-i anchetatorul? Am mulți prieteni sus puși și cer să se ocupe cineva imediat de această chestiune! Polițiștii se priviră unul pe altul. Amândoi se gândeau în același timp la un singur lucru «să nu dea Dumnezeu să fie trimis încoace un anume Lemay» însă privirile lor pline de semnificații nu se puteau nicidecum împotrivi destinului, plămădit undeva prin ceruri, pas cu pas. Zodiile decisese iremediabil că Johanna trebuie să se ciocnească de Lemay.

Detectivul șef Harvey S. Lemay avea trei mari

defecte. În primul rând, din pricina unu, accident ochiul stâng îi clipea în momentele cele mai nepotrivite. În al doilea rând, nu avea niciodată noroc. Și în al treilea rând, trupul lui împrăștia un miros atât de urât, încât nu putea scăpa de el nici utilizând o cantitate uriașă de deodorant. Detectivul șef Lemay era un om nefericit. Tehnologia cosmetică a secolului douăzeci era neputincioasă asupra ultimului dintre defectele devenite celebre în mediul polițienesc. Folosea deodorante cu bile, diferite pudre, ape de colonie și chiar loțiuni intime pentru organele genitale feminine. Dar toate acestea erau zadarnice. Johanna simți duhoarea de cum detectivul păși în apartament

— Doamne” Veniți de la groapa de gunoi a orașului? Luat atât de direct, detectivul șef Lemay se simți ca o ploșniță și se miră timp de câteva clipe lungi, constatând că trebuie să se dezbrace de pardesiu, doar ploșnițele nu poată pardesie! Își reveni cu mare greutate la conștiința de biped și, în timp ce își agăța pardesiul în cuierul din hol își compuse o mină importantă. Obișnuite cu mirosul propriu, nările lui nu sesizară duhoarea emanată de cele câteva pete de pe cuier, altfel s-ar fi abținut de la aceste gesturi casnice. Tăcerea lui preocupată n-o impresiona câtuși de puțin pe Johanna. Cu un gest ferm, nelipsit de o anumită expresie teatrală, arată spre priveliștea lăsată în apartament de tâlhari.

— Ce aveți de gând să întreprindeți în privința aceasta? Johanna vorbea cu aroganța unei aristocrate englezoaice și-l privea pe detectivul șef Lemay de parcă chiar el ar fi săvârșit infracțiunea sau măcar ea s-ar fi întâmplat din vina lui.

— Ei! ochii ei mari îl priveau cu desconsiderație. Mi-ați găsit servitoarea? Detectivul șef Lemay se prăbuși pe singurul scaun rămas și arcurile i se înfipseră în fund. Da, avea parte de o zi mârșavă. S-ar putea spune, chiar, îngrozitoare. Mai întâi îi scăpaseră niște furnizori de narcotice. Apoi se certase cu ciungul de cumnată-său, veteran al războiului din Vietnam, astăzi un pictor pop destul de celebru din Manhattan. Și acum uite-o și pe târfa

asta îngustă în fund din înalta societate. Parcă n-are el destule griji? Nu-i ajunge oare propriul lui nas simte duhoarea care-i izvorăște din trup?

— Totu-i în ordine doamnă, bolborosi Lemay.

— În ordine? Întrebă Johanna, zvâcnindu-și mirată în sus sprâncenele. Ce, mi-ați adus înapoi lucrurile furate? Ați arestat-o pe servitoare? Polițiștii se uitau unul la altul. Lemay încercă să-și pună cât mai multă siguranță și autoritate în glas:

— Doamnă, avem nevoie de timp. Ancheta de-abia a început. De fapt, aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Întrebări? Mie? Cred că glumiți! Credeți că m-am jefuit singură?

— Firește că nu, doamnă. Dar vedeți, se întâmplă și așa, oamenii... își organizează singuri... Asigurarea... înțelegeți ce vorbesc? Ochii Johannei ardeau.

— Vreți să spuneți că am înscenat toate astea? Chiar în acel moment Lemay clipi din ochi.

— Ticălosule, te degradez... Pentru incompetență! Cu greu, Lemay se ridică în picioare și încercă să se scuze.

— Cărați-vă de aici! tună și fulgeră Johanna. Nu vreau să vă ocupați de treaba asta. Îl cunosc pe ministrul vostru și am să-i spun ce nătărăi are în subordine... Detectivul șef Harvey S. Lemay o porni iute spre ușă. Există zile când nici nu are rost rost să te scoli din pat. În asemenea zile, orice ai face, toate îți ies pe dos. După cinci ore, care Johannei i se părură o eternitate, se mută într-un apartament de lux al hotelului «Pierre». Ce noroc că aceste lepădături nu i-au furat bijuteriile! Maurizio insistase să le păstreze într-un seif la bancă și avusese dreptate. În ce privește locuința, era demult timpul să se cam mute. Cât despre haine, niciodată nu a fost o problemă să-și înnoiască garderoba, cu atât mai mult cu cât cea veche era bine asigurată. Da. Va petrece aici câteva zile ca să se refacă după șoc, să încaseze asigurarea și să mai umble prin magazine.

Pe urmă acasă, în Europa... E timpul să se ocupe personal de afacerile din Monte

Carlo.

CAPITOLUL 5

Charles Payne era divorțat de exact trei luni, șapte zile și paisprezece ore. Ar fi putut spune exact chiar și în secunde, întrucât evenimentul fusese mult dorit. Dar divorțul nu însenina cine știe ce, pentru că Polly, fosta lui soție, îi amintea mereu că există, telefonându-i cât se poate de des. Această insistență telefonică însemna că divorțul nu era decât formal, Polly considerându-l tot unicul și irepetabilul ei. Firește, întotdeauna invoca anumite motive. S-a înfundat piscina. S-a stricat

„Ferrari”-ul ei. Copilului îi era dor de taică-său. De ce Charles a ajuns într-un asemenea hal, încât a fost văzut cu o femeie într-o discotecă din Beverly Hills? Așa de repede a uitat-o? Și ea ce-ar trebui să simtă? Doamne! Niciodată nu o să le înțeleagă pe blestematele astea de femei. Cei cinci ani de viață în doi trecuseră ca un coșmar, deși în coloanele de bârfe ale revistelor, el și cu Polly erau descriși ca un cuplu ideal. Polly Jenney era fiica unei actrițe frumoase și a lui Hill Jenney, cântăreț celebru, actor de cinema și mafiot. Iar Charles Payne este unul dintre magnații studiourilor de înregistrări.

El magnat! E caraghios! Cu greu reușea să o întrețină pe Polly la nivelul cu care aceasta se obișnuise. Cu greu. Numai cu greu. Soția îi imputa mereu că afacerile tatălui ei mergeau cu mult mai bine.

Într-o dimineață Charles și-a luat geamantanul, l-a trântit în portbagajul mașinii și a evadat. De atunci Polly îl implora mereu să se întoarcă.

Charles nu era cine știe ce inteligent, dar, datorită sfaturilor prietenilor săi, înțelegea că dacă s-ar întoarce, ar trebui să-i ofere lui Polly, pe tavă, mădularul bărbăției sale. Și cu cât rămânea mai mult departe de casă, cu atât mai mult se convingea de acest lucru. Mare noroc a avut cu un amic atât de bun cum este Julio Santos. Acesta îi oferise ospitalitatea sa pe timp nelimitat, mai ales că mai tot timpul locuia la Los Angeles. Ocupând apartamentul lui Julio, Charles nici nu se mai gândise să-și facă rost de o

locuință personală.

Julio era un idol pentru el. Așa visa Charles să devină și îl imita în toate cu o tenacitate fanatică, însă fără rezultat. Nu-i putea semăna întru totul, pentru că nu avea decât douăzeci și opt ani și tinerețea nu-i eră deloc în dezavantaj. Zvelt, athletic, juca bine tenis, alerga și făcea gimnastică. Ce-i drept, fuma marijuana, trăgea tot timpul praf de cocaină pe nas și bea cu frenezia irezistibilă a tinereții. Julio nu se atingea de narcotice și Charles se jura mereu că va renunța la ele. Însă promisiunea ca promisiunea, dar îndeplinirea ei rămânea o datorie perpetuă, amânată de azi pe mâine... Și acest mâine nu mai venea, pentru că narcoticele îi deveniseră o necesitate aproape vitală. Dacă ești șeful unei firme de înregistrări pe Coasta din Vest, ești nevoit să fumezi marijuana la întâlnirile cu cântăreții din diferitele formații muzicale. Aceasta este sinuciderea ta profesională. Charles încerca să se îmbrace la fel ca Julio. Totuși niciun costum nu-i venea atât de bine, iar gulerele îi rămâneau mereu prea strâmte pentru gâtul lui, chiar atunci când cămășile erau cusute la comandă. Arăta destul de bine, dar nu și atunci când Julio era prin apropiere. Charles avea fața frumoasă și sinceră, maxilarul ideal, părul cârlionțat, o cicatrice pe abdomen, tenul bronzat uniform și penisul mic. Din fericire, în timpul crâncenelor lor certuri, Polly nu-i amintise niciodată acest defect. Niciodată și de aceea Charles o iubea.

Acum Charles era instalat în avionul care zbura la Los Angeles și se gândea cum să-i explice lui Julio apariția lui Dolly.

Fata se așezase lângă el, încrucișându-i pe genunchi mâinile subțiri. Fața ei frumoasă era calmă. Părul lung și blond i se revărsa pe umeri. Era un cadou al destinului de care Julio deja se bucurase. O părăsise cu o săptămână în urmă, dăruindu-i trandafiri și un breloc cu briliante. Firește, îi explicase că o face pentru binele ei și că va fi mult mai fericită fără el.

Ah, acest Julio e un artist dat naibii! Natura i-a dăruit

totul. Întotdeauna părăsește o fată, lăsându-i ei impresia că ea este cea care l-a părăsit. E un înțelept. În ultimele patru luni, prin fața lui Charles trecuseră cinci asemenea fete. Toate uluitor de frumoase, tinere și neprefăcute. Dispăreau fără să zică nici „pas”. Julio are dreptate. Le va fi mult mai bine fără el (de ce trebuie să se întâmple așa, fetele nici nu încercau să afle), însă rămâneau buni prieteni, purtau brelocurile lui de aur de la firma «Cartier» (de obicei un șoricel sau un fluture) și vorbeau despre el cu entuziasm. Charles n-avusese niciodată noroc la femei. De cum încerca să le părăsească, începea isteria, îi spuneau că este un avorton diavolesc și îl făceau de râs în tot orașul. Unde greșește?

— Când aterizăm? întrebă Dolly.

— Oh, la naiba! Dolly! Apăruse pe neașteptate în casă, vrând să-l vadă pe Julio. Și auzise ce vorbeau ei la telefon, când Julio îl rugase pe Charles să facă rost de bani și să zboare cu prima cursă la Los Angeles. După aceea fata îi declarase solemn, dar cu naturalitatea specifică adolescentină, că îl urmează. «Trebuie să vorbesc cu Julio, îi explicase ea. Mă aflu la o răscruce și numai el mă poate ajuta»

— Ce, nu mai poți aștepta vreo două zile? bombănise Charles. Se întoarce repede la

New York.

— Nu Trebuie să-l văd imediat. Așa că nu reușise să scape de Dolly. Însă cel mai mult îl iritase faptul că fata îi permisesese să-i plătească biletul! Ce insolență! Nici măcar nu și-a întins mâna spre portmoneu n-a făcut decât să zâmbească dulce, strângându-i ușor mâna și spunându-i.

— Mulțumesc, Charles. Casierita și-a închipuit probabil că a băut cam mult. Charles ar fi tras și el aceeași concluzie, dacă nu s-ar fi cunoscut prea bine.

Ziarele scriau despre el ca despre domnul Payne, milionar, șeful companiei de înregistrări. Compania era în regulă, dar oare e milionar? De-abia reușea să adune banii necesari pentru uriașa pensie alimentară care trebuia plătită lui Polly. Charles era ginerele lui Hill Jenney, chiar

dacă fostul ginere, și acest lucru însemna că toate facturile le achita el. Pe drum Charles se gândea la cuvintele lui Julio. De ce prietenul l-a rugat «să facă rost de bani»? În cazul lui Julio, e o chestiune prea bizară, deoarece acesta niciodată nu se zgârcise. Oare la Los Angeles nu s-ar fi găsit nimeni care să-i ofere creditul de care avea nevoie?

Totuși Charles se opri în drum spre aeroport, trecuse pe la birou și scosese trei mii de dolari cash din seif. Și abia în clipa aceea realizase că de când s-a mutat la Julio nu fusese nevoit să cheltuiască niciun dolar chiar și pentru băutura pe care o comanda la magazinul din colț, cecurile erau trimise acasă la Julio. Se simțea vinovat, însă prietenul său era un amfitrion bucuros de oaspeți și nu accepta ideea că unul dintre musafirii lui ar trebui să plătească ceva, chiar dacă respectivul musafir îi rămânea în casă timp de câteva luni. În adâncul sufletului său, Charles bănuia că Julio are o anumită jenă financiară. Toți vorbeau despre asta. În primul rând, de ce acum două luni Julio își vânduse casa?

Primise bani buni pe ea, însă toată lumea știe că este mai bine să nu renunți la o proprietate în Los Angeles, de îndată ce o ai. Prețurile imobilelor cresc cu o iuțea amețitoare. Atunci Charles glumise neîndemânatic:

— Acum, că nu mai ai unde sta la Los Angeles, va trebui să te muți la New York. Era, de fapt, singura ta posibilitate de a scăpa de mine, care sunt un chiriaș rău platnic! Julio își afișase zâmbetul său strălucitor și îi spuse că deocamdată nu-l paște pericolul evacuării, pentru că și-a închiriat o casă.

— Șederea la Los Angeles va fi prelungită, așa că nu te gândi să renunți la avantajele pe care ți le oferă apartamentul meu.

Într-adevăr, curând Julio se întorsese la Los Angeles, lăsându-l pe Charles să huzurească în același apartament. Ceea ce-l miră, totuși, pe Charles era că în cutia poștală a lui Julio se adunau zilnic facturi neplătite, ceea ce altă dată la amicul său, om pedant, nu se mai întâmplase. Aceste nimicuri îi treziseră lui Charles bănuiele vagi, totuși nu le

acordase o atenție prea mare. Se auzi glasul lui Dolly:

— Oh! Cum urăsc aterizările! Se făcuse palidă la față. Charles îi întinse fetei o pungă igienică și se lăsă pe spătarul fotoliului ca să se desfete cu senzația aterizării.

Julio pierduse socoteala timpului De cât timp stă la masa unde se joacă baccara? De două, trei sau patru ore? Nu mai știe. Înțelegea doar că ghinionul nu-l părăsise. Pe frunte îi apăruseră picături de sudoare, însă, în rest rămăsese ca întotdeauna, un dandy care zâmbește fermecător. Toate planurile lui se spulberaseră. Fusesse sigur, sută la sută, că va câștiga o sumă mare, însă destinul își răsese cu răutate de el. Pierduse până la ultimul dolar din ceea ce câștigase pe casă. În plus rămăsese și dator cu cinci sute de mii de dolari.

Unde i-au dispărut dibăcia, talentul și norocul? Însă dacă nu-ți vine cartea, dacă zarul nu se rostogolește cum trebuie, nu mai ai ce face, trebuie să ieși la timp din joc. Iar el nu a făcut-o. A, jucat mai departe, ca ultimul idiot.

Julio nu era pur și simplu ruinat. Afacerea stătea cu mult mai rău. Rămăsese dator cazinoului, iar proprietarii acestuia nu se vor bucura deloc aflând că Julio nu este în măsură să le plătească. Probabil că e un vis urât. Toate acestea s-au petrecut pe neașteptate. Doar în două zile. Lângă Julio ședea o femeie care îi făcea mereu cu ochiul, vrând să pară cochetă, deși vârsta damei bătea cam spre șaizeci. Încheieturile ei osoase și degetele erau înțesate de bijuterii destul de lipsite de gust. Însă nebunesc de scumpe. Pe mâna ei dreaptă strălucea un briliant de dimensiuni gigantice care îl uluise pe Julio. Briliantul costa cel puțin cinci sute de mii de dolari.

Sosind cu taxiul acasă la Julio, Charles află de la cameristă că Julio este la cazinoul hotelului „Forum” și că îl roagă să vină acolo de îndată. Cu mare greutate, prinse încă un taxi și, cu Dolly ținându-se scai de el, o porni spre cazinou. Când taxiul opri, Charles descoperi cu groază că este cât pe ce să dea nas în nas cu iubitul lui fost socru. Evită ciocnirea în extremis, mocoșindu-se cu plata taximetristului.

— N-am mai fost niciodată aici, spuse Dolly, netezindu-și fusta cu degetele ei subțiri.

— Nu te bucura prea tare, bombăni Charles, ca nu cumva să te pomenști în avionul de New York

— Nu cred, îi replică încăpățânată Dolly.

— Chiar așa? Charles știa sigur un lucru: dacă Julio se descotorosește de o fetișcană, o face pentru totdeauna. Niciodată nu se întoarce la aceeași fată, oricât de dulce bucătică ar fi aceasta. Recepționarul avu față de Charles o atitudine ca și cum acesta ar fi fost membrul unei familii regale

Fostul ginere al lui Hill Jenney era foarte bine cunoscut la «Forum». O parte a lunii de miere cu Polly și-o petrecuse chiar aici. La insistența lui Hill Jenney, care avea spectacole în oraș. De la nunta aceea blestemată, toți invitații veniseră la Los Angeles.

— Pe naiba! Nu-i cine știe ce plăcere să faci dragoste cu mireasa, când tăticul ei ocupă camera de alături!

— Da, domnul Santos a rezervat o cameră pentru dumneavoastră, spus el.

Charles se miră nespus, nu se așteptase la așa ceva, credea că va fi invitatul lui

Julio, ca și în apartamentul din New York. Observându-i mirarea, recepționarul adăugă:

— De altfel, domnul Santos și-a rezervat o cameră și pentru sine. Spune că, cuprins fiind de febra jocului, preferă să rămână în hotel. Aceeași bănuială că nu e totul în regulă îl fulgeră pe Charles.

— Trebuie să mă aranjez puțin înainte de a-l vedea pe Julio, spuse Dolly.

— Uhuu! se declară de acord Charley. Dați-mi cheia de la camera rezervată de domnul Santos, îi spuse el recepționarului.

— Desigur, domnule Payne, răspunse funcționarul, măsurând-o pe Dolly din creștet până-n tălpi. Peste un ceas Hill Jenney va ști că Charles a venit la Los Angeles cu o blondă de nouăsprezece ani.

— Este domnișoara Dolly Morton, spuse iute Charles.

Logodnica domnului Santos. Logodnică, nimic de zis! Julio o să-l omoare. Dar e mai bine decât să se joace de-a baba-oarba cu Hill Jenney.

Femeia cu bijuterii luă toate cărțile. Câștiga partidă după partidă. Dama sorta teancuri de fise iar Julio își fixă iarăși privirile pe briliantul uriaș. De îndată ce se ridică, crupierul îl întreabă.

— Mai jucați, domnule Santos? Julio se sforță să zâmbească.

— Mă întorc mai târziu. Îi venea să vomite, dar văzându-l pe Charles apărut în grabă, îi reveni imediat buna dispoziție. Prietenul îl va ajuta să se descurce. Charles, bestie șireată, după cele patru luni de ospetie gratuită, se simte dator.

La ultimul etaj al hotelului „Forum”, Enzo Baresi urmărea cu atenție ceea ce se petrecea în cazinou. Era proprietarul hotelului și se descurca de minune cu ajutorul celor doi fii ai lui. Mario și Marco. Nimic din ceea ce se petrecea în

«Forum» nu scăpa de ochii ageri ai lui Enzo Baresi. Astfel știa că cea de-a patra fată din dreapta corpului de balet își făcuse ieri un avort și deci astăzi nu va veni iarăși la lucru. Iar două chelnerițe de la restaurant fură, dar câte puțin. Enzo nu avea de gând să le concedieze pentru că e greu să găsești lucrătoare bune. Unul dintre crupieri avea de gând să se culce cu nevasta managerului cazinoului. Acest lucru nu trebuie permis.

— Cum îi merge lui Julio Santos? îl întreabă Mario pe tatăl lui.

— Cu cât ne-a rămas dator? se interesă Enzo, urmărind cu atenție ecranul televizorului. Camerele de luat vederi îi urmăreau pe toți cei care se aflau în cazinou. Mario se duse la telefon ca să obțină ultimele informații.

— Julio a pierdut din banii lui șapte sute de mii și a făcut o datorie de cinci sute de mii. Acum a ieșit din joc și s-a dus să se întâlnească cu Charles Payne.

— Julio îmi place, spuse moale Enzo, dar nu mai mult de cinci sute de mii de dolari. Ai grijă să ne achite datoria

înainte de a părăsi hotelul. Să ai tu grijă de asta, Marco.

— Cec să primesc? Întrebă Marco. Enzo închise ochii.

— De la Julio? Firește. Are mulți bani. Pe lângă asta, băiatul e prea deștept ca să ne prostească și apoi, cum o să se mai țină după femei, dacă l-am lipsi de arma lui principală?

CAPITOLUL 6

Johanna alerga prin magazinele New York-ului. Când era vorba de cumpărat haine, cu ea se putea compara, probabil, numai Jackie Onassis.

Peste tot risipea cărți de credit, fără să aibă grija faptului că administratorul de la Monte Carlo o prevenise sever să nu-i mai trimită facturi neachitate. Fusese jefuită. Deci, trebuia să se îmbrace cum trebuie pentru întoarcerea în Europa.

«Armani», «Cerutti», «Chole», îmbrăcămintea cumpărată din aceste magazine îi venea întotdeauna foarte bine. Luă prânzul cu Frank Jackson, soțul lui Hillary, care o amuză și încercă să o tragă în pat, dar ea nu-i acceptă propunerea, mai avea de făcut cumpărături la New York. A doua zi urma să plece în Europa. Nu voia să-l jignească pe Frank, dar nu era bărbatul viselor ei. La cei treizeci și șase de ani ai lui, Frank i se părea bătrân. De ce să utilizeze ceea ce, după părerea ei, se perimase, când există un actor frumos, de douăzeci și doi de ani, cu trupul lui Marlon Brando? Johanna avea nevoie întotdeauna de ceea ce este mai bun în plus ea avea înfățișarea unei femei de lume, strălucitoare și decentă, lucru care bărbaților, mai ales celor tineri le plăcea la nebunie. Îl părăsi pe Frank și plecă la Magazinul «Henry Bendel», unde cumpără două perechi de cizme de câte 250 de dolari apoi cumpără o poșetă absolută din piele de crocodil care o costă 450 de dolari. Mai achiziționează ceva bijuterii, un colier și o pereche de cercei, care o costaseră 175 dolari. Mai aruncă patru sute pentru produse cosmetice și parfumuri. Apoi porunci să i se ducă toate cumpărăturile la hotel. În sfârșit, hotărî că e timpul să se odihnească puțin pentru seara care se apropia. Johanna luă un taxi și plecă la hotel. Făcu o baie

spumoasă, își întinse cu minuțiozitate pe față o mască de castraveți și dormi trei ore și jumătate

Înainte de a-și părăsi bârlogul lui sărman de la periferie, Jonat Rous se mai uită o dată admirativ în oglindă. Era convins că arăta bine. Ea ce-o fi crezând? Astăzi se va lămuri. La botez, Jonat primise numele de Jonathan Arthur Rous, dar numele îi fusese prescurtat încă de la grădiniță și așa îi rămăsese pentru toată viața. De fapt, prescurtarea se potrivea foarte bine cu numele lui de familie. Jonat Rous. Suflă bine. Visând, uneori Jonat își vedea numele pe câte un generic de film, alături de celebritățile vremii. Acestea se schimbau de la un vis la altul, numai numele lui rămânea înscris cu literele cele mai mari și mai strălucitoare.

Trezindu-se, Jonat se ruga lui Dumnezeu și Diavolului ca visul să devină realitate, pentru că nu-și vedea altă șansă în viață. Acum, însă, se ruga de destin să-i ofere un dram de noroc măcar în seara aceasta. Jonat își netezi pantalonii negrii din piele, își potrive gulerul gecii strălucitoare – stilul à la Silvester Stallone. Toate îi veneau ca turnate. În sfârșit, simțindu-se sigur pe sine, Jonat ieși din casă.

Johanna se trezi cu un ceas mai înainte decât avea de gând. O aștepta o seară minunată. Vernisajul unei expoziții de pictură, două serate și apoi știutul «Studio

54», o discotecă uriașă unde se poate întâmpla orice. Și de regulă se întâmplă. După ce se machie cu grijă, Johanna se îmbracă. Rochia cafenie de mătase, cu decolteu mare, strânsă într-o cingătoare lată, îi cădea liber peste pantalonii de șifon. Pantofii argintii, cu tocuri înalte desăvârșeau toaleta. Unul dintre asistenții lui James veni să-i aranjeze coafura, așa că la urma urmei Johanna arăta-excelent Firește, o ajutau briliantele și smaraldele care întotdeauna se potrivesc la orice. Jonat Rous apăru la timp. Văzându-i îmbrăcămintea, Johanna se îngrozi. Parcă ar fi un evadat din rai! Oare n-o să râdă de el prietenii ei?

— Ce, n-ai costum? îl întrebă ea.

— Dar ce, pielea nu-i bună? o contrazise Jonat.

— Prea aduci a masochist. Un costum ar fi fost mai potrivit. În stil italian, cu două revere. Ochii lui Jonat se îngustară.

— Ascultă lady, dacă ai nevoie de costum, n-ai decât să mi-l cumperi. Sunt actor, nu manechin astfel începu seara. Jonat își pierduse cheful și se încrunta tot timpul, iar Johanna nu era deloc mulțumită de cavalerul ei.

Totuși, după câteva cupe de șampanie, fleacurile încetară a o mai plictisi și ce dacă-i îmbrăcat în piele? Are o talie grozavă și mușchi în niște locuri despre existența cărora mulți bărbați nici nu bănuiesc. Pentru succesul programului de seară este cât se poate de potrivit. Jonat se purta ca un tânăr Brando, iar femeile nu-și mai luau ochii de la el. Ar fi putut trânti în pat o duzină întreagă. Însă era clar că o prefera pe Johanna, întrucât doamna Luzi nu avea egal.

Făcuseră cunoștință la o serată, acum o săptămână, și ea îl dusesese repejor cu limuzina în apartamentul ei. După patru ore de maraton sexual, chiar și Jonat, care avea o potență gigantică, obosise de tot. Femeia asta e turbată! Dar și bogată! E

ceea ce se cheamă o pipiță de înaltă clasă. Și e elegantă. Iar el s-a săturat până-n gât de prostuțele de douăzeci de ani. Ar fi vrut să-l ia cu ea la Monte Carlo, pentru că Jonat niciodată nu fusese în Europa.

— Te distrezi îl întrebă Johanna, împingându-se în el.

— Am scuturat și eu ceva. Ea îi zâmbi.

— Doamne, ce necioplit ești!

— Îți place.

— Câteodată.

— Întotdeauna. O îmbrățișă de talie. Ea îl îmbrânci.

— Nu aici

— Tu vrei asta oriunde.

— Aș fi vrut să ai ceva deosebit fată de ceilalți bărbați. Mă rog: tact, inteligență. El se aplecă la urechea ei și-i spuse cu un zâmbet:

— Chiar am ceva deosebit Tunul dintre picioare. Firește că după această constatare prezența lor la serată

deveni oarecum superfluă. Cu un taxi se duseră iute-iute la hotel. Făcură dragoste ore în șir, mai degrabă, o veșnicie. În obscuritatea camerei de hotel, Johanna stătea întinsă în pat, acoperită cu cearșaful, cu capul pe pernă și țigara în gură. Din când în când din stradă se auzeau vuietul mașinilor poliției, zgomotul obișnuit al New York-ului. Jonat se încolăcise la picioarele ei. Dormea sforăind ușor, iar trupul lui musculos tremura din când în când nervos.

Păcat că nu pleacă acasă, se gândi Johanna. Nu-i plăcea când bărbații rămâneau la ea peste noapte. De ce să nu dispară imediat? La drept vorbind, numai cu un singur om îi plăcuse să doarmă, și acela fusese soțul ei, Maurizio. Mai ales că despre sex nici nu putea fi vorba. Arareori mai făceau și dragoste, însă soțul ei avea o potență destul de slabă. O erecție de două minute și gata. De aceea Johanna căuta bucuriile sexuale în altă parte. Poate s-o învinuiască cineva pentru asta? Și totuși, era plăcut să dormi cu Maurizio, cu toate telefoanele din toată lumea care o deranjau peste noapte. Păcat că se ticăloșise într-un asemenea hal doar cu câteva zile înaintea morții atât de absurde. În căsătoria lor, existase o perioadă când Johanna chiar crezuse că își iubește soțul. Și nu se îndoia cătuși de puțin că el o iubea. Însă pe cine ar putea iubi acest ghem de mușchi care zace acum pe patul ei? Firește că nu pe ea. Asta e sigur. Poate că i-o plăcând, dar, mai degrabă, urmărește un folos. Iubirea? Trebuie să uite de așa ceva.

Majoritatea gigantilor sexuali sunt consumatori, își vând trupul. Știe prea bine lucrul acesta, pentru că a străbătut un drum lung într-ale amorului. Johanna oftă din greu, se ridică din pat și plecă la baie. Aici se apucă să-și studieze imaginea din oglindă. Părul îi era în dezordine, machiajul de pe față i s-a întins în pete diforme. Arăta ca naiba! Dacă Jonat (chiar că e un nume bizar!) ar vedea-o acum, ar da bir cu fugiții. «Îmbătrânesc, își spuse Johanna, dacă nu mă gândesc decât cum să scap de el». Deschise dușul și intră sub apa rece ca gheața.

Jonat se mișcă și în sfârșit se trezi. Întinse mâna spre

picioarul Johannei, nu-l găsi și înțelese că femeia nu mai e în pat. Chiar că nu ar fi trebuit să ațipească. S-ar fi convenit să vorbească cu ea după meciul de sex. Era gata să plece acasă la el, să-și strângă repede lucrurile și să zboare cu ea la Monte Carlo. Parcă i-ar fi greu să mai cumpere încă un bilet? Ar răsplăti-o pentru asta în pat. Jonat auzi zgomotul apei curgând, sări în picioare și se duse în baie. Silueta Johannei se zărea prin perdeaua străvezie. Fără să stea pe gânduri, Jonat intră și el sub jetul de apă, neînchipuindu-și că poate fi receerecția i se spulberă într-o clipă. Johanna, firește, izbucni în râs, iar Jonat se îngrozi la modul cel mai sincer. Așa ceva i se întâmplă rar. Până să-și reintre în formă, Johanna se și ștersese bine și renunțase la promisiunile lui.

— Nu acum. Trebuie să-mi fac bagajele. Jonat nu ezită să se folosească de ultima șansă.

— Nu vrei să mă iei cu tine? îi propusese el. Ne-am distra foarte bine.

Johanna își închipui, pentru o clipă, întoarcerea la Monte Carlo, însoțită de acest actoraș tânăr, prostuț, înveșmântat în piele. Nu, voia să facă o cu totul altă impresie.

— Jonat, îl luă ea cu binișorul, un actor trebuie să știe să iasă la timp din scenă. Ți-ai jucat rolul foarte bine, însă sejurul meu la New York s-a încheiat, iar la Monte Carlo nu te așteaptă nimeni. Jonat clocotea de mânie. Aluziile ei vagi nu-l atinseră deloc, căci înțelesese foarte bine că fusese refuzat.

CAPITOLUL 7

— Dolly? întrebă Julio și ochii lui negri se uitau nedumeriți la Charles. La ce naiba ai adus-o aici? Ședeau în bar și Charles pentru prima dată îl vedea pe Julio atât de nervos.

— N-am avut de ales, încercă el să-i explice. S-a nimerit să fie în casă când ai sunat tu și a insistat să vină.

— Întotdeauna ai de ales în viață, spuse Julio, sorbind din paharul cu „scotch” și aruncându-și privirile prin sală. Charles tuși încurcat.

— Ce s-a întâmplat? Cum te-ai distrat? Încercă el să schimbe subiectul.

— Ca dracul. Câți bani ai adus? Charles se plesni peste buzunar.

— Șase mii, bani gheață. Jucăm? Julio oftă.

— Am jucat deja, amice, și am rămas dator acestui minunat cazinou cu cinci sute cinzeci de mii de dolari. Bineînțeles, dacă uit de cele șapte sute de mii pe care le-am pierdut mai înainte. Aceia au fost banii mei. Charles izbucni într-un hohot de râs stupid.

— Ce spui? Ce glume ciudate

— Acum n-am chef de glume, i-o reteză Julio. Țsta-i adevărul. Poți să crezi că sunt tâmpit, dar asta e. Tăcerea jenantă se prelungi câteva minute. Apoi Charles spuse:

— Ascultă, Julio, de când și până când ai început să-i imiți pe jucătorii profesioniști? Doar nu o dată am văzut cum joci. Niciodată n-ai mizat pe sume mari. Julio dădu afirmativ din cap.

— Ce-aș putea să-ți răspund? Pur și simplu m-am lăcomit. Iar când omul este mânat de lăcomie, norocul îl părăsește. Nu-i așa, amice? Charles își lăsă capul în jos. Da, avusese prilejul să vadă ce se întâmplă când jucătorul începe să aibă frisoane: nu mai ai ce-i face. Totul se petrece cu iuțeala fulgerului. Și n-are importanță dacă pierzi sau câștigi, nu te mai poți opri.

— Și cum ai de gând să te achiți?

— N-am această posibilitate, îi răspunse calm Julio.

— Doamne! Nu mai glumi așa!

— Cine glumește? N-am cu ce plăti, e simplu de tot.

— Șmecherul de Baresi nu ți-ar fi acordat un asemenea credit, dacă nu ar fi fost sigur că te poți achita de el. Julio dădu din cap.

— Acum înțeleg. Dar în timpul jocului nu-mi dădeam seama de nimic. Nimeni nu mă limita în niciun fel. Probabil ei și-au zis că dacă pot pierde șapte sute de mii, înseamnă că sunt în regulă cu banii gheață. Banii ăștia sunt cei de pe casă, ultimii. Sunt ruinat, băiete, ruinat de tot.

Esența a ceea ce se întâmplase cu Julio ajungea cu

greu la puterea de înțelegere a lui Charles, întotdeauna e rău să pierzi. Dar să nu ai bani ca să-ți plătești datoria... E sinucidere curată... Sinucidere sigură. Toată lumea știe ce se întâmplă cu datornicii care nu plătesc... Charles l-a cunoscut personal pe un băiat din Los Angeles care a rămas dator la boomakers cu șapte mii de dolari. Cu niște amărâte de șapte mii de dolari. Într-o bună dimineată, valurile i-au adus cadavrul pe mal. Întâmplarea a fost o lecție bună și pentru alții. În decurs de o săptămână mulți datornici s-au achitat.

— Da, e o pacoste. Charles nu mai știa ce să spună.

— E prea puțin zis, îi replică Julio.

— Născocim noi ceva, îi spuse Charles, deși știa foarte bine, în adâncul sufletului său, că posibilitățile lor sunt cât se poate de limitate.

Încântată ca un copil, Dolly studia camera lux a lui Julio. Sări de câteva ori pe patul uriaș și roși gândindu-se ce satisfacție ar putea avea aici mai târziu.

Dolly locuia la New York de-abia de un an și ceva și ajunsese la concluzia că viața agitată de actriță nu i se potrivește. În Texas fusese celebră ca manechin, însă chemarea cinematografului fusese atât de puternică, încât se pomenise în marele oraș, sperând, bineînțeles, că odată cu primele succese să poată cuceri Hollywoodul. Până una-alta, locuia într-un apartament modest, pe care îl împărțea cu o prietenă și succesele cinematografice se limitau la douăzeci și cinci de probe, două roluri minuscule, participând la reclame. Apoi l-a întâlnit pe Julio. Astfel Dolly a aflat pentru prima dată ce este dragostea. Sexul îl cunoscuse de dinainte. Primul ei partener fusese un fotbalist profesionist, pe când încă mai era elevă. Al doilea, proprietarul unei fabrici de blue-jeanși. Al treilea, un agent de la Hollywood care îi promisese multe, dar a dispărut din viața ei fără s-o introducă în cetatea filmului. A învățat multe de la acesta, dar nu ceea ce ar fi vrut.

Julio părea cu totul altfel. Un asemenea bărbat își visase. A fost pentru el Niky

Orstein din «O fată ridicolă», Red Buttler din «Pe

aripile vântului» și Gatsby din

«Marele Gatsby». Dolly credea că viața este așa cum o vede la cinematograful, pe ecran i se părea chiar mai reală. Toată viața i s-a răvășit când l-a întâlnit pe Julio la un banchet. Și a continuat să rămână răvășită până în ziua în care el i-a ținut cuvântarea de adio. Mai întâi a plâns, apoi a înțeles că dreptatea este de partea lui, însă pe urmă s-a gândit: «Dar în ce are dreptate? Oare chiar va fi mai fericită fără el?» Apoi lui Dolly i-a venit ideea că în singurătate îi e rău de tot și că, deci, nu există motive pentru despărțire. S-a repezit imediat la el acasă, ca să-i împărtășească aceste gânduri, însă Julio dispăruse. Aici făcuse descoperirea că, de fapt, Julio locuia mai mult la Los Angeles și că New York-ul era pentru el doar un liman temporar. Chiriașul lui, Charles, a invitat-o amabil la Los Angeles, ca să-și caute iubitul. Dolly se spală pe mână, își pieptănă părul lung, auriu, și începuse să aștepte răbdătoare. După ce trecură, două ore, începu să se gândească dacă n-ar trebui să pornească ea însăși în căutarea lui Julio. Se studie încă o dată, pretențioasă, în oglindă și, negăsindu-și niciun defect, se duse la lift.

Cineva îi spusese odată lui Marco Baresi că seamănă foarte mult cu Tony Curtis. Era adevărat. La Los Angeles avea reputația de bărbat frumos și de aceea își putea alege orice fată. Succesul lui Marco în sex nu depindea numai de felul cum arăta. Fratele lui, Mario, care se născuse aproape un monstru, avea și el multe victorii la activ asupra femeilor. Marco intră în lift și încremeni, văzând o femeie frumoasă. Firește, această femeie era Dolly, care lui Marco i se păru elegantă și cât se poate de castă.

— Bună! îi spuse Marco. Modestă, Dolly privea în pământ. Obişnuit cu succese fulgerătoare, Marco medita la cuvintele pe care trebuia să le adauge.

— V-ați oprit la hotel? Nu era rău pentru început. Însă și fata era foarte frumoasă. Dolly își înălță spre el imenșii ei ochi albaștri.

— Pur și simplu am venit în vizită, spuse ea.

— Grozav, răspunse. Toți vin la hoteluri în vizită sau

cu afaceri. Mai ales la Los

Angeles. Liftul se opri și amândoi ieșiră în hol. Dolly ezită.

— În ce direcție mergeți? se interesă Marco.

— Am o întâlnire cu un prieten.

El își spuse că nu trebuie s-o scape pe fata aceasta minunată și îi întinse mâna.

— Mă numesc Marco Baresi. Acest hotel aparține familiei mele și dacă aveți nevoie de ceva... Strângându-i mâna, observă că palma ei este moale și docilă. Și se îndrăgosti fulgerător. Asta-i bună! Dorința se înfiripă din nimic!

— Încerc să-l găesc pe domnul Julio Santos. Îl cunoașteți? Glasul ei era la fel de catifelat ca și palma. Dacă îl cunoaște pe Julio? Păi și el îl caută. Deci și ea îl cunoaște pe Julio? La naiba!

Julio și Charles se gândeau cum să scape din situația aceea neplăcută.

— Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Spre noi se îndreaptă Marco Baresi la braț cu Dolly a noastră! Iulio întoarse capul și cei doi prieteni se ridicară ca să salute perechea. Într-adevăr, Marco o ducea pe Dolly de braț. Ea păsea alături de el, docilă, și toți bărbații se uitau în urma ei. Încercată de prea multe sentimente, ea îl privi pe Julio.

— Am fost nevoită să vin, șopti ea abia auzit. Julio privea când la ea, când la Marco

— L-am întâlnit pe domnul Baresi în lift. Și dumnealui a fost așa de amabil, încât s-a oferit să mă ajute să te găesc, spuse iute Dolly.

— Julio! exclamă prietenos Marco.

— Marco! îi răspunse Julio cu tot atâta căldură

— Charles, adăugă Marco, de ce nu m-ai prevenit că vii?

— Nici eu n-am știut până astăzi că vin, râse Charles.

— Totul e în ordine? Te-ai aranjat bine? îl întrebă Marco.

— Totul e minunat, spuse Charles cu un zâmbet larg.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de știre, spuse

Marco. Pentru că veni vorba, cât mai rămâi la noi? Întrebarea părea cât se poate de firească, însă Charles înțelese foarte bine pentru ce îi fusese pusă.

— Destul de mult, ca să fac cu Julio un cuplu redutabil și să vă ruinez cazinoul, glumi el.

— Desigur, desigur, spuse Marco, afișându-și celebrul zâmbet al lui Tony Curtis. Ne place când clienții noștri rămân în câștig. Dar n-aș crede că respectabilul nostru cazinou poate fi minat cu atâta ușurință.

— Charles nu glumește, se amestecă Julio în discuție. M-a convins chiar și pe mine să rămân în hotel, ca să fim mai aproape de ruletă și de mesele de joc. De altfel, adăugă el, la mine acasă e un talmeș-balmeș nemaipomenit. Am chemat un designer, care-mi aranjează casa în cu totul alt stil. Nu mai am loc de constructori. Propunerea lui Charles mi-a priit foarte bine.

Marco nu dădu importanță acestui monolog justificativ și Julio se gândi că acesta e semn bun: proprietarii cazinoului n-au mirosit că a băgat-o pe mânecă cu banii.

— În cazul ăsta, vă am pe toți la îndemână, spuse Marco. Deci vă pot invita pe toți la cină. Privi spre Dolly. Și pe urmă avem noroc: Hill Jenney dă un concert în sala noastră de spectacole. Mergem cu toții, nu-i așa? Fata privi spre Julio și el îi făcu semn că da. La despărțire, Marco se întoarse spre Charles.

— Polly e aici, îi spuse el. Arată foarte bine.

— Și pe cine interesează asta? mormăi înciudat Charles.

— Cine-i Polly? întrebă Dolly.

— N-are importanță. E fosta mea soție. Julio numără iute niște bani, și-i întinse lui

Dolly două sute de dolari.

— Baby, îl, bună și du-te și joacă puțin. Eu și cu Charles trebuie să mai discutăm ceva.

— Dar, Julio!... Trebuie să stau de vorbă cu tine. Am venit ca să...

— Fără să te invit, o întrerupse el moale. Ochii fetei

se umplură de lacrimi.

— Credeam c-o să te bucuri.

— Mă bucur, dar acum sunt ocupat.

— Nu știu să joc cărți, încercă Dolly să protesteze.

Julio îi arată cu degetul spre Marco, care discuta cu un crupier.

— Te învață prietenul tău. Cred că va fi bucuros să-ți arate cum se joacă.

Cam fără chef, Dolly se îndepărtă, iar Charles și Julio se priviră cu subînțeleș.

— Micuța Dolly o să lucreze pentru noi, spuse Charles. Niciodată nu l-am mai văzut pe Marco atât de emoționat. Și doar, odată, două nopți la rând a făcut dragoste cu toată trupa de balet.

— Excelent, se declară Julio de acord.

— Hai să mai analizăm planul încă o dată.

Nu fără anumite intenții tănuite, Marco îi mai turnă lui Dolly vin în pahar. Cu mâna ei frumoasă, ea împinse sticla ca să nu-l lase să-l umple.

— Îmi ajunge o porție, spuse ea serios.

— Chiar? o luă el peste picior.

— Chiar așa, îi răspunse Dolly. Beau mai mult doar la nunti sau la ocazii deosebite.

— Dar acum chiar că este o ocazie deosebită, insistă Marco, dându-i mâna de-o parte și umplându-i paharul. Era foarte mulțumit de felul cum s-a aranjat treaba. Julio i-o oferise pe tavă. Cinaseră în patru, apoi Julio îl trăsese pe Marco de-o parte și îi explicase că are o întâlnire, dar că sosirea lui Dolly la Los Angeles îl punea într-o situație jenantă, pentru că nu se aștepta la ast. Marco îi răspunse că nu trebuie să se neliniștească. Va fi fericit să se îngrijească personal de Dolly.

— E o fată minunată, o lăudă Julio. E ca o soră pentru mine... N-aș vrea s-o supăr. Sunt sigur că o să-mi petrec noaptea cu o damă...

— Te asigur că Dolly nu o să dorească nimic, spuse Marco. După cină Julio se scuză și plecă. Fosta soție a lui Charles, Polly, îl prinse iute de mână pe tatăl fetei ei și

foștii soți se îndepărtară îmbrățișați, așa că Marco și Dolly rămăseseră singuri. Se vedea că Dolly este tulburată, însă era gata să-l ajute pe Julio. Doar o rugase să-l distreze pe Marco

— Încearcă să-l faci să fie absorbit de tine, măcar până în a doua jumătate a zilei de mâine. Julio o sărutase ușor. Pentru mine e foarte important și cândva o să-ți explic totul.

— Marco, îl întrebă ea, locuiești chiar la hotel, sau ai casa ta?

— Aici locuiesc micuț, îi răspunse Julio cu mândrie. Cinci apartamente de la ultimul etaj sunt ale mele. Panorama orașului e splendidă de sus și dacă vrei s-o vezi...

— Sigur c-aș vrea să văd. S-ar putea? Dacă s-ar putea? La naiba. Totul merge chiar mai bine decât se aștepta! Marco era absorbit cu totul de Dolly. Uitase de toate. Singura lui dorință era s-o culce în pat pe această păpușică drăguță. Uitase cu totul că trebuia să-i ceară banii lui Julio și să-i ia un cec pentru datorie. Cinci sute de mii înseamnă mult pentru oricine. Și totuși... Era mult mai important s-o obțină pe Dolly. Restul i se părea nesemnificativ. Nu prea pare că Julio are de gând s-o șteargă... E aici aproape, în Los Angeles, chiar dacă, să spunem, ar pleca acasă. Deși e puțin probabil, având în vedere că și-a pus în gând minuni de vitejie împreună cu Charles. Da, Marco o să stea de vorbă mâine cu el.

Despărțindu-se de ei după cină, Julio se întoarse imediat în saloanele de jocuri. Ochii lui o căutau febril pe femeia pe care avea de gând s-o invite să-și petreacă seara cu el. Doamna Androtti.

Lângă ea erau teancuri de fise de câte o sută de dolari. Păcat că domnul Androtti nu a murit cu câțiva ani mai devreme. Tot timpul a fost zgârcit, cu toată imensa lui avere. Oare-i chiar atât de greu să înțelegi că banii sunt necesari pentru a-ți oferi bucurii? Ura! Curând va fi anunțat următorul număr. Treizeci și cinci. Pusese cinci fise pe acesta cifră!

— Astăzi aveți mult noroc, doamnă, spuse Julio. Femeia întoarse capul ca să-l vadă pe cel care intră în vorbă cu ea. În spatele ei stătea frumușelul acela, puiul acela de cățea, cu care jucase bacarra la aceeași masă. Simțea că bărbatul vrea ceva de la ea.

— Da, am noroc, râse ea măturând fisele cu palma. Julio băgă de seamă că uriașul diamant i-a strălucit, ca și cum i-ar fi făcut cu ochiul. Trebuie să fie foarte scump și l-ar putea scuti pe Julio de toate neplăcerile ulterioare.

Căzuse pe gânduri. Oare cât cântărește această doamnă, două sute sau trei sute de pfunzi? câți ani, are? Cinzeci, șazeci?

— Sunteți o femeie frumoasă, îi șopti el la ureche. Femei ca dumneavoastră n-ar trebui să-și piardă nopțile la ruletă.

— Sunteți străin? întrebă ea, uluită de compliment. Tot paradoxul era că doamna Androtti se considera într-adevăr frumoasă. Da, are câțiva pfunzi în plus și pentru unii o fi fiind bătrână. Însă băiatul ăsta nu e un novice, e capabil să ghicească o femeie plăcută, matură și sexuală. Nu-i prost. Și imediat doamna plecă să schimbe fisele în bani. O asemenea posibilitate nu apare în fiecare zi. Peste o jumătate de oră erau deja în camera ei. Dacă Julio își pune ceva în gând, niciodată nu pierde timpul.

— De obicei nu invit necunoscuți la mine, chicoti doamna Androtti...

— Credeți că sunt un necunoscut? o întrebă Julio desfundând o sticlă de șampanie și aruncând în cupa ei două tablete de somnifer puternic. Nu-i nimic ciudat în faptul că vreau să fiu singur cu o femeie frumoasă. Doamna Androtti aproape că se topea de entuziasm. Era cea mai bună pradă a ei de când se culcase cu un chelner negru, de douăzeci de ani, din Boston.

Nu-și plănuise deloc să se întâlnească cu Polly. Dar ce putea face sârmanul Charles? îl găbjise ca întotdeauna strivindu-l cu autoritatea ei și acum, cu glas de miere, încerca să-l convingă că avocatul lui e un adevărat porc de câine.

Charles ședea și dădea resemnat din cap, dar nu putea zice nici păs. Îi urmărea pe Marco și pe Dolly care se așezaseră la masa de alături, într-adevăr, celor doi le mergea bine. Polly îl plesni peste mână.

— Te-am întrebat ce faci aici? De ce nu mă asculți?

— Firește că te ascult. Charles își întoarse privirile spre Polly. De la mama ei moștenise trăsăturile grosolane ale feței, pe care le mai netezise puțin operația estetică de îndreptare a nasului.

— Ei? îi aduse ea aminte.

— Ca să vin aici, n-aveam nevoie de permisiunea ta.

— Asta cu siguranță. Nu știi decât să-ți râzi de mine, se enervă Polly. Charles se ridică de la masă. N-are de gând să-i asculte aiurelile.

— Scuză-mă, Polly întârzie la întâlnirea cu crupierii. Mă așteaptă cărțile de joc, de dragul cărora am venit.

— Cărțile?! exclamă Polly. Și eu trebuie să smulg cu cleștele de la tine fiecare cent! Charles o privi cu răceală. Îi plătea o mie cinci sute de dolari pe lună, iar ea voia și mai mult Pur și simplu, e ridicol. Hill Jenney are milioane, iar Polly e singura lui fiică. Cu coada ochiului băgă de seamă că Dolly și Marco se ridicaseră de la masă.

— Sunt nevoit să plec, spuse el repede

— Charles! se îmbună într-o clipă Polly și încercă să-l țină de mână. Nu vrei să ne mai întâlnim mai târziu și să bem ceva? Am obosit de certurile noastre. O, Doamne, iarăși complicații! Pe fața lui Polly se putea citi că n-ar avea nimic împotrivă să se culce cu el. Charles reuși să-și afișeze un zâmbet promițător.

— Și eu. Unde să te cau?

— După concertul tatii o să stau puțin cu el, apoi urc în camera mea. Vino!

— Bine. Ne mai vedem. Reuși să fugă chiar în momentul când Dolly și Marco urcau în lift. Era clar că fetița își ieșise din minți. Julio nu-i spusese decât un cuvânt și ea era gata de orice. Charles se grăbi să iasă în stradă! Trebuia să ducă la îndeplinire partea din plan care îi revenea. Voia să-l ajute pe Julio.

CAPITOLUL 8

Aeroportul Kennedy din New York era aproape tot timpul foarte aglomerat. Acum, din pricina timpului prost, se înghesuiseră aici o mulțime de oameni. Nerăbdători așteptau cu toții decolarea. Johanna Luzi intră în clădirea aeroportului însoțită de doi hamali. Un funcționar se repezi imediat la ea. În urmă se târa Jonat, gândindu-se dacă va veni vreodată ziua când și pe el îl vor întâmpina la fel.

— Doamnă Luzi, sunt bucuros să vă văd, spuse funcționarul.

— Mă înregistrați?

— Firește. Nu vreți să mergeți în sala de așteptare?

— Ce, cursa întârzie? întrebă Johanna, vădit deranjată de acest amănunt.

— Foarte puțin.

— O, Doamne! Funcționarul chemă pe unul din subordonați.

— Condu-o pe doamna Luzi în sala de așteptare.

— Hai, îi porunci Johanna, cu tonul unei împărătese, lui Jonat s-o urmeze.

Cu o oră înainte Julio ajunsese cu avionul de la Los Angeles și, spre nemulțumirea sa, constatase întârzierea cursei spre Paris. Ședea în sala de așteptare, sorbea câte o înghițitură de „scotch” și medita la evenimentele care îl aduseseră aici. La naiba! Cum a trăit zece ani? Adrenalina nu mai pulsase niciodată atât de turbat în venele lui.

Charles l-a ajutat foarte mult. El a fost acela care i-a propus lui Julio să fugă.

— N-ai nevoie de niciun fel de explicații, îl implora Charles. Cară-te de aici la mama dracului și fă rost bani. Țștia nu trebuie să dea de tine înainte de a avea toată suma. Bună idee. Dar la început Julio nu-și putea închipui cum va face rost de bani. Apoi se dumirise. Această faptă, firește nu intră în regulile lui. Dar nu are altă scăpare. Va fura inelul doamnei acelea grase, care trebuie să coste cel puțin atât cât a pierdut el. Mai întâi Charles a crezut că prietenul lui glumește, însă când a înțeles că Julio e cât se poate de serios, s-a apucat să analizeze acest plan. Deci,

trebuie să fure inelul. Apoi s-o șteargă la naiba din Los Angeles, pentru ca nemernicii de Baresi să nu afle nimic. Să vândă inelul. Să plătească datoria și apoi să se îngrijească s-o compenseze pe grăsană. Julio insista că trebuie să-i restituie femeii banii. Era un plan nebunesc, dar amândoi credeau că va putea fi pus în aplicare. Marco nu-l va urmări pe Julio, pentru că i s-a pus pata pe Dolly, iar fata s-a arătat teribil de entuziasmată în a-i ajuta. Charles a închiriat o mașină, pentru ca limuzina lui Julio să rămână în parcare hotelului, pentru a nu trezi bănuieli inutile. De cum a pus mâna pe inel, Julio a tras o fugă până acasă, și-a făcut bagajele și s-a dus direct la aeroport. La Paris, Charles avea un prieten, Louis, om cu relații, care îl poate ajuta să scape de inel. Parisul e suficient de departe și Julio va reuși să-și rezolve toate problemele. În momentul în care ai lui Baresi vor descoperi că a părăsit hotelul, Julio va fi deja aici cu banii.

Firește, planul avea lipsuri. Cu siguranță grăsansa va face gălăgie imediat ce își va reveni după doza puternică de somnifer. Totuși Julio i s-a prezentat sub alt nume. Și cine să-l bănuiască? A avut grijă să iasă separat din cazino. Singurul lucru care îi leagă este faptul că au jucat cărți la aceeași masă. Charles și Dolly vor rămâne în hotel și vor da impresia că Julio nu a plecat nicăieri, că umblă cu vreo pipiță prin oraș. Acum Julio aștepta decolarea și inelul părea că îl arde în buzunar. Oare va reuși să-l vândă repede și să se întoarcă? Știa că o întârziere cât de mică i-ar putea fi fatală Dacă Charles ar fi strâns cu ușa, nu ar rezista și ar da planul în vileag. Nu era o perspectivă prea plăcută să se știe hăituit de mafioți.

În sala de așteptare intră o femeie. Rafinată, sigură pe sine, frumoasă. De vreo patruzeci de ani, îmbrăcată luxos și pricepută în a-și arăta șarmul. În ea, Julio își văzu propria sa imagine. Și nu putu să nu zâmbească când îi trecu prin minte această idee. Femeia era însoțită de un tânăr athletic. Acesta îi sorbea fiecare cuvânt rostit atât de tare, încât devenea un bun public. Însă pe femeie o durea în cot că o aude atâta lume.

— Doamne, ce plictiseală! spunea ea. De ce diavolul ăsta de avion nu zboară la timp? Se trânti într-un fotoliu, aruncă de pe ea blana de enot și-și puse picior peste picior. Comandă imediat niște șampanie, dragule!

— Cine-i? o întreabă Julio pe chelneriță. Aceasta ridică din umeri.

— Doamna Luzi, văduva unui conte italian putred de bogat. Avem dispoziție s-o tratăm în mod special. A mai fost pe aici. E o adevărată cocotă. I se spune olandeza zburătoare, dar nu cred că din cauză că zboară foarte des cu avionul. Johanna ar fi vrut ca Jonat să plece. O enerva, încercările lui de a i se face plăcut erau la fel de vizibile ca și aluziile că a visat întotdeauna să ajungă în Europa. Îi spunea că se va plictisi îngrozitor fără ea. Că și ei i se va face urât fără el.

Firește, aduse vorba și despre faptul că sexul cu Johanna a fost nemaipomenit.

— E timpul să pleci, îi spuse tăios Johanna. Vreau să dorm puțin.

— Nu te pot lăsa așa, îi răspunse emoționat Jonat. Cursa poate fi amânată.

Era gata să aștepte oricât pentru că spera ca că își va schimba hotărârea și îl va lua cu sine

— Nu, dragule, insist. Ai pierdut destul timp aici. Totuși Jonat continua să se încăpățâneze.

— Rămân cu tine, Johanna. Nu se știe niciodată ce se poate întâmpla. Însă înainte ca ea să-i poată răspunde, apărură o stewardesă care anunță imbarcarea.

— În sfârșit! spuse Johanna. Se ridică și-i permise lui Jonat să-i arunce blana pe umeri. Acesta vru s-o îmbrățișeze, însă Johanna îi întinse doar obrazul ca s-o sărute.

— Nu în fața oamenilor, bombăni ea. Totuși, am o anumită reputație.

— Când îmi dai telefon? se interesă el. Era preocupat mai mult de posibilitatea călătoriei la Monte Carlo, decât de reputația ei.

— Foarte curând, primi el un răspuns care nu

însemna nimic.

Julio avu grijă să fie plasat lângă doamna Luzi pentru că zborul urma să fie lung și plicticos. Deși prefera fetele tinere, se gândi că doamna Luzi îl poate distra și chiar ar putea juca cărți cu el. Înainte de a-și ocupa locul, se convinge că Johanna s-a așezat la fereastră. Femeia remarcă imediat acest lucru și îi făcu plăcere.

Julio îi zâmbi, introducând în acest zâmbet tot farmecul său.

— Permiteți-mi să mă prezint: Julio Santos. Ea ridică cu dispreț din sprâncene. I se părea atrăgător, dar cam bătrân pentru ea, iar discuțiile gratuite nu o interesau pe Johanna. Totuși nu era chiar atât de simplu să scape de Julio.

— Dar dumneavoastră?...

— Doamna Luzi, îi răspunse ea scurt. Vreau să vă previn că dacă tot suntem vecini cu locurile pentru câteva ceasuri, sunt teribil de obosită și n-am de gând să întretin o discuție din politețe. Sper că mă înțelegeți, domnule...

— Santos. Firește că înțeleg. Nu vreți să vă comand niște șampanie?

— Comandați ce doriți! Dar nu uitați că la clasa, totul se servește gratuit.

— Mă refeream la momentul când vom ajunge la Paris. N-ați vrea să luăm prânzul la «Annabella»? Johanna se încruntă. N-avea chef să se lege la cap cu acest bărbat, când singura ei dorință era să tragă un pui de somn. Îi arată cu ochii spre o blondină de vreo treizeci de ani îmbrăcată într-un mantou de nurcă în dungi.

— Încercați-vă norocul cu ea, îi propuse cu răceală în glas. Cred că aveți mai multe șanse de succes. Julio îi urmări privirea.

— Păr vopsit, surplus de cosmetică. Aveți o părere prea proastă despre gustul meu, doamnă. O, Doamne! Cu ce-a greșit ca să nimerească lângă un bărbat care are chef să-i facă curte? Johanna se întoarse cu spatele și își pironi privirile în fereastră. Poate c-ar fi trebuit să-l ia cu ea pe Jonat, măcar ca să se pună la adăpost de asemenea intrigi

mărunte în avion.

— Centura dumneavoastră

— Ce?

— S-a aprins becul de pe tablou. Ea se aplecă să-și caute centura de siguranță, însă nicidecum nu reușea să găsească cealaltă jumătate. Julio înțelese și încercă s-o ajute să și-o lege.

— Mă descurc singură, i-o reteză ea. Julio era dezorientat. Ce-i cu femeia asta, pe care n-o poate încânta? Așa ceva e imposibil. De neînchipuit. Timp de zece ani a tot ales pe cele mai frumoase fete de la Hollywood. Veneau fuga la prima lui chemare, fie zi, fie noapte. Nu l-a respins nimeni, niciodată. A fost întotdeauna înconjurat de atenție. Și acum această... această olandeză. Orgolioasă și caustică... Și totuși... Atitudinea sportivă masculină nu-i permitea să se dea bătut.

Avionul începu să ruleze pe pista de decolare.

— Vă e frică? o întreabă Julio. Johanna îl privi cu dispreț.

— Zbor de la șaisprezece ani. Numai Dumnezeu știe de câte ori m-am urcat în aer.

Închise ochii. Chiar, cât a zburat? Foarte des în primul an de căsătorie. Îl însoțea pretutindeni pe Maurizio. Soție ideală. Raiduri prin toată lumea, călătorii de afaceri obositoare, care mai că n-au smintit-o. Și Johanna l-a convins pe soțul ei s-o ia numai în locurile interesante. Paris, Roma, Rio; New York, Acapulco. Magazine luxoase. Prieteni interesanți. Apoi, și amanți... Maurizio o adusese în situația să-și caute amanți... Simți o mică greață când avionul se ridică în aer, însă nu deschise ochii ca să nu-l încurajeze pe însoțitorul ei, dându-i șansa să înceapă iar discuția. E un bărbat atrăgător, însă, desigur nu e genul ei. E prea bătrân. I-ar fi plăcut poate prietenei ei, Hillary, căreia toate lucrurile îi plac numai dacă sunt puțin purtate.

— Ați dormit două ceasuri, o anunță Julio. Johanna deschise ochii încet. Îi era cald și simțea în gură un gust neplăcut. Julio îi întinse o cupă de șampanie, pe care ea o primi recunoscătoare.

— Cărți jucați? o întrebă el.

— O, Doamne! Asta era! zâmbi ea fără chef. Vreți să stoarceți bani de la parteneri întâmplători. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la bun început. Julio surâse.

— Da, cărți joc. Dar nu storc niciodată bani. Scuzați-mă că v-am dezamăgit.

— Dar arătați ca un cartofofor profesionist. Și sunteți îmbrăcat chiar mai bine decât mine!

— Așa ceva este imposibil, doamnă. Fără voie discuția se încheagă, și ei începură să râdă. Stewardesa le aduse mâncare și șampanie. La drept vorbind, n-arată rău deloc, conchise Johanna. E chiar inteligent. E o adevărată plăcere să vorbești cu un bărbat care nu-i nici homo, nici armăsar tânăr. Din treacăt își puse întrebarea dacă o fi având bani. E într-adevăr bine îmbrăcat, are lucruri scumpe pe el, alese cu mult bun gust.

— Cu ce fel de-afaceri vă ocupați? întrebă ea, fără să lase impresia că o interesează prea mult.

— Cu proprietățile imobiliare, zâmbi Julio.

— Prin asta se poate înțelege orice.

— Chiar așa se și întâmplă. Ador varietatea.

— Și eu, spuse Johanna gândindu-se la cu totul altceva. Julio o privi cu admirație.

— Sunt sigur că vă place varietatea, spuse el, zâmbind și gândindu-se și el la un anume fel de varietate.

— Mulțumesc. Privirile li se întâlneau. Era momentul când nu trebuia să spună nimic pentru că totul era clar. Johanna își eliberă privirea. Doamne! Poate că din pricina zborului sau poate datorită oboselii, se simți cuprinsă de o dorință de neînfrânat.

— Scuzați-mă. Se ridică și trecu pe lângă el, ducându-se la toaletă, pentru că voia să vadă cum arată. Desigur, rău. Julio o urmări cu privirea și simți mirosul de

«Opium». Vanessa folosea întotdeauna parfumul «Madame Julie» Pentru prima dată după mult timp se gândi la fosta lui soție. Vanessa aparținea trecutului. Nu voia să spulbere frumoasele amintiri. De ce și-o fi adus acum aminte de ea?

— Vreți să vedeți filmul, domnule Santos? îl întrebă stewardesa.

— Ce film?

— «Furia». Cu Kirk Douglas în rolul principal.

— Desigur, lăsați-mi căștile.

— Și doamna Luzi?

— Da. Și doamna Luzi vrea să se uite. Ia deja hotărâri în locul ei? Nu-i mare lucru, dar ar putea ajunge și în pat cu ea... De mult nu s-a mai culcat cu o femeie adevărată. A avut o mulțime de fete care se desfătau cu comportamentul lui profesoral... Dar să fie din nou cu o ființă mai feminină... rafinată și senzuală.

În treacăt, Julio se întrebă dacă femeia are bani și se gândi că n-ar fi rău.

CAPITOLUL 9

Elinor Grant se mișcă prin somn și se întinse. Mâna ei dădu brusc peste un corp de bărbat și femeia se trezi brusc. Apoi Elinor își aminti că nu e singură, zâmbi și își căută ochelarii.

— Așa te văd mai bine dragule! chicoti ea și se apucă să mângâie spinarea bărbatului

— Lasă-mă în pace! bombăni acesta încă năuc de somn.

— Hai, hai, insistă Elinor. Mai avem timp s-o facem înainte de a pleca la aeroport.

— Ce să facem?

— Știi tu. Mâna ei se întinse spre membrul bărbatului. El se trase deoparte.

— Lasă-mă să mai dorm. Măcar zece minute...

— Ți-am făcut rost de un serviciu grozav și sper că o să-mi fii foarte, foarte recunoscător.

— O să-ți fiu recunoscător astăzi. Dar acum mi-e somn. Elinor se aplecă deasupra lui.

— Astăzi o să cari, Ward. Doamna noastră Luzi o să te oblige s-o cari zi și noapte. Olandeza zburătoare nu doarme niciodată. Iese foarte des în lume și de aceea șoferul ei lucrează până în zori. Iar eu, în timpul asta, prefer să dorm. Hai, nu te mai încăpățâna! Fără chef îi

permise lui Elinor să-și facă de lucru cu penisul lui. Peste șase minute totul se termină.

— Mulțumesc și pentru atâta, bombăni Elinor.

— Nu-mi place să fac dragoste-dimineța, mormăi, uitându-se la ceas. Mai ales la ora șapte.

— La nouă trebuie să fii la aeroport. N-o poți lăsa pe doamna Luzi să aștepte. Nu ți-ar ierta-o. Noua ta stăpână este foarte temperamentală.

— Crezi că-i un serviciu bun?

— O să-ți placă, chicoti Elinor. O să te distrezi de minune. După cât o știu eu pe bătrâna Johanna...

— Ce? Râzând, Elinor se ridică din pat.

— O să vezi, te așteaptă o mare surpriză... Dacă o să-i plăci... și am presimțirea că așa va fi... Johanna Luzi și șoferul. Această idee o făcu pe Elinor să râdă cu hohote, se sculă.

— De ce râzi?

— Află tu curând. Elinor puse o casetă în casetofon și camera se umplu de vocea lui Rod Steward. Fără să se gândească la goliciunea ei, Elinor începu să-și facă gimnastica de dimineată în ritmul muzicii. Billy o urmări puțin și apoi se duse la baie. E caraghioasă. Acum două săptămâni a flecărit cu el în taxi și Billy a fost imediat de acord să-și lase slujba ca să devină șoferul doamnei Luzi. Firește, taxiul nu-i de el. N-ai decât dureri de cap cu el. Dar să fii șofer particular e cu totul altă treabă. Dacă tot trebuie să mergi zi și noapte prin Monte Carlo, mai bine s-o faci într-un «Rolls-Royce». Elinor își făcea exercițiile aplecându-se până la pământ. Douăzeci și patru... douăzeci și cinci... gata.

Ar fi trebuit să se spele, dar nu-i prea plăcea această ocupație. Și nimeni încă nu se plânsese de acest obicei prost al ei. Se îmbracă cu un pulover uriaș din lână de angora, în niște blugi strâmți, se încălță cu cizmele înalte până la genunchi și își pieptănă părul scurt cârlionțat. Din produsele cosmetice nu utiliza decât rujul. Ochelarii ei negri ascundeau restul defectelor. Elinor nu era cine știe ce frumoasă, dar părea neobișnuită și destul de

atrăgătoare. La douăzeci și nouă de ani conducea propria ei agenție. Nu era deloc rău pentru o fată care a început ca secretară la șaptesprezece ani. Firma ei reprezenta discoteca Johannei Luzi și doamna apela întotdeauna la ea, în caz de nevoie.

Elinor nu avea nimic împotriva. Fiecare serviciu marca dimensiunea facturii. Faptul că i l-a găsit pe Billy o va costa cam două sutare. Billy apărură din baie într-un șort colorat pe care era scris: «te vreau».

— Asta-i bună! De unde ai făcut rost de el? izbucni în râs Elinor.

— Mi l-a făcut cadou soră-mea cea mică, atunci când am fost ultima dată în

Anglia. Billy se duse la o oglindă ca să se admire. N-arată bine?

— Bine? Arată ca naiba!

— N-a fost decât o glumă, n-are rost să-ți bați joc de mine, se încruntă Billy. Elinor încercă zadarnic să-și stăpânească râsul.

— Nici n-am știut că bărbații poartă așa ceva! Billy se simțea atins în orgoliul său și de aceea își trase iute pantalonii. Elinor se așezase în fotoliu și îl privea cu atenție. Corp excelent. Coapse înguste, abdomen drept. Fața sexy, părul de un galben murdar. Și când e bine dispus, face grozav dragoste. E un băiat plăcut și normal. N-are atracție pentru narcotice și pentru tertipuri masochiste.

Johanna Luzi... Da, Billy n-are cum să nu fie pus la probă. Olandeza zburătoare nu iartă nimic.

Pasagerii se grupaseră pe categorii de vârstă. Cei mai tineri se uitau la un film erotic, în timp ce alții mai în vârstă, majoritatea doamne franțuzoaice, preferau serialul argentinian „Dragoste sălbatică”, ajuns probabil la episodul 1001. În restul avionului era întuneric. Zburau în direcția Franței. După terminarea filmului erotic, Julio și Johanna se întoarseră la locurile lor. Pe lângă ei trecu stewardesa și le ură noapte bună, nu fără a-i arunca lui Julio o privire plină de jind. Această privire însemna că-și

va face mereu de lucru pe lângă fotoliile lor. Johanna nu dormea. Nici Julio. Se giurgiuleau ca doi adolescenți.

E imposibil să uiți cât de plăcută a fost prima giurgiuleală din viață. Mâinile sub pulover, fusta ridicată în sus. Buzele, limbile, dinții. Sărutul senzual în ureche. Atingerea sfârcului sânelui. Johanna era excitată ca o fetișcană de cincisprezece ani. O senzație uluitoare. Și Julio era mai tulburat decât altă dată.

Ce plăcută este această atingere incompletă. Această simțire doar parțială. Cei care cred că e ușor să faci dragoste în avion, se înșală. E incredibil de complicat. Mai ales când la fiecare zece minute stewardesa aleargă înapoi și încolo pe culoarul dintre fotolii. Și de aceea cei doi se mulțumeau doar cu mângâierile care le permiteau să se cunoască mai bine unul pe altul. Acestea se dovediră mai mult decât erotice. Pur și simplu nemaipomenite. Căci amândoi uitaseră demult când au făcut ultima dată dragoste desfătându-se cu partenerul.

— Când ne vom întâlni la Paris, doamnă Luzi, îi șopti Julio, voi avea nevoie de mult timp și de un pat mare. Mâna lui îi mângâia coapsa, înaintând spre locurile intime. Johanna își făcea de lucru cu fermoarul de la pantalonul lui. Îi simțea excitația care îi provoca aceeași senzație de răspuns.

— O, domnule Santos, toate acestea le putem aranja, spuse, gemând Johanna, gândindu-se că, probabil, va rămâne vreo două zile la Paris, deși destinația ei imediată și urgentă era Monte Carlo. Harnica stewardesă trecu iarăși pe lângă ei.

O fi observat ce se întâmplă? Amândoi încremeniră

— Aș vrea să-ți văd trupul, șopti Julio. Sunt sigur că e minunat. Cu limba, Johanna îi atinse buza de sus

— Julio, încetează a-mi mai face complimente de serviciu. Scutește-mă cu aceste fițuici făcute acasă. Cu mine nu trebuie să joci rolul unui gentleman ideal.

Își dădu imediat seama cam câte parale face, și lui Julio acest lucru îi plăcu.

— Atunci trebuie să recunosc că te doresc foarte

mult, bâigui el. Râvnesc trupul tău minunat. Cu nimeni, în afară de Vanessa, nu mai vorbise în felul acesta. Johanna are dreptate: de cum deschide gura, sar din ea fraze care nu înseamnă nimic.

— Așa-i mai bine, oftă Johanna. Vreau să vorbești cu mine, nu să joci un rol învățat dinainte. Limbile lor se dezlănțuiseră într-un joc al senzualității. Dincolo de hublouri începea răsăritul, ar fi trebuit să înceteze mângâierile, să-și aranjeze hainele și să se pregătească de coborâre. Zâmbind forțat, stewardesa le aduse micul dejun. Văzuse tot și, la drept vorbind, era geloasă. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Însă un asemenea bărbat ca Julio Santos... dacă n-ar fi nimerit alături de olandeza asta zburătoare, poate c-ar fi avut și ea măcar o șansă... Johanna mânca biscuiți, sorbea cafeaua mizerabilă și îi zâmbea lui Julio.

— A fost... Punându-i degetul pe buze, el îi porunci să tacă.

— Scutește-mă de fițuicile tale de acasă.

— Dar, totuși...

— Desigur... Zâmbeau proteste unul la altul.

— Trebuie să mă aranjez puțin, spuse în cele din urmă Johanna. Să-mi mai adaug puțină cosmetică. Și părul mi-e îngrozitor de încâlcit.

Julio își netezi haina și simți în buzunar inelul. Abia acum își aminti de pricina călătoriei sale în Europa. Dar, odată scăpat din cușca de la Los Angeles, graba nu i se mai părea atât de importantă. Va întârzia o zi sau două la Paris, pentru a o putea cunoaște mai bine pe Johanna. Acesta i se părea aventura ultimilor ani, singura în măsură să-l întoarcă în acele vremuri lipsite de griji când trăia alături de Vanessa. Se uită de-a lungul coridorului dintre fotolii, nerăbdător s-o vadă venind pe Johanna. Blondina vopsită, cu mantou de nurcă, era ocupată discutând cu scriitorul beat, care mergea la Paris ca să se căsătorească a șasea oară. Johanna se întoarse: părul bine pieptănat pe spate, machiajul excelent îi subliniau trăsăturile ideale ale feței. Îi zâmbi lui Julio.

— Apuc să mai fumez o țigară până la aterizare?

Când coborau scara avionului, Johanna observă inelul, pe care Julio și-l pusese pe degetul mic.

— Doamne, ce frumos e! N-am mai văzut niciodată un briliant atât de imens. Cum de nu ți-e frică să-l porți?

— Îl aduc unei cunoștințe, spuse Julio nevrând să dea și alte amănunte. De fapt, îl pusese pe deget, pentru a nu lăsa impresia la vamă că îl ascunde.

Johanna îl privi neîncrezătoare.

— Unei cunoștințe, sau unei iubite? întrebă ea malițioasă.

— Nu-i ceea ce crezi, spuse Julio. E o veche moștenire de familie a unui amic. Valorează o groază de bani. Actualmente, amicul meu e în Franța și trece printr-o... criză financiară. Soția lui mi l-a încredințat ca să i-l aduc.

— Jocurile de noroc, nu-i așa? făcu Johanna, cu o perspicacitate de polițist.

— Cred că da, spuse Julio, punându-și servieta diplomat pe masa cu infraroșii a vameșilor.

— Bine ați venit, doamnă Luzi! strigă acesta, văzând-o pe Johanna. Se bucura de parcă și-ar fi văzut propria soră după o lungă despărțire. Johanna îl salută cu cel mai fermecător zâmbet al ei de serviciu și trecu prin vamă ca și cum ar fi pășit pragul propriei ei case.

— Servieta dumneavoastră, spuse politicos vameșul, întinzându-i-o lui Julio, care se grăbi s-o ajungă din urmă pe Johanna.

— Mă părăsești? întrebă el, văzând că femeia nu are de gând să-și încetinească pașii. Ea îl privi cu ochi jucăuși.

— Domnule Santos. În Franța am o reputație oarecum mai bună decât în Statele

Unite. De aceea sunt nevoită să plec cu un taxi separat. Mă stabilesc la hotelul

„Palmierul”. iar duminică ți-aș recomanda „Diplomat”.

— Ne mai vedem în cursul zilei?

— Nu văd nicio piedică. Poți trece după amiază pe la

mine. Până atunci, la revedere.

— La revedere, spuse Julio, privind-o din urmă. Hotărât lucru, o dorea pe femeia aceea. Cine și-ar fi închipuit că Julio Santos e în stare să dorească o femeie trecută de treizeci de ani? Charles s-ar umfla de râs dacă ar afla!

Billy se bosumflase și Elinor se distra văzându-i figura de copil supărat. Se uită la ceas. Opt și câteva minute. Trebuia s-o ia din loc, dacă nu voia să întârzie la aeroport. Probabil că, în clipa aceea, abia coborâtă din avionul de New York Johanna urca în cursa de Monte Carlo. Sună telefonul.

— Da spuse veselă Elinor în receptor.

— Domnișoara Elinor Grant? întrebă o voce masculină, oficială.

— Chiar eu.

— Suntem recepția hotelului „Palmierul” din Paris. Doamna Luzi vă transmite că nu-și continuă, deocamdată, călătoria până la Monte Carlo. Vă comunică mai târziu ziua sosirii.

— Mulțumesc, spuse Elinor punând receptorul jos.

Olandeza zburătoare! Precis a agățat un tip în avion și nu se lasă până nu-l execută imediat! Elinor râse încântată și își aprinse o țigară mentolată.

— La loc comanda, Billy! spuse ea cu veselie. Olandeza a ancorat la Paris.

— Ce înseamnă asta? întrebă acesta buimac.

— Asta înseamnă, Billy... spuse Elinor, parcă adâncită într-o meditație profundă. Asta înseamnă că te dezbraci, îți aduci aparatul în stare de funcționare și ne tăvălim în pat până la prânz O. K?

CAPITOLUL 10

Luând un taxi, Julio ajunse la hotelul „Diplomat” și își comandă, ca de obicei, cea mai bună cameră. Recepționarul nici nu clipi din ochi, însă liftierul îl conduse într-o cameră mică, întunecoasă, ale cărei ferestre dădeau spre curtea interioară, lipsită de verdeață, despre care numai un orb ar fi spus că strălucește de curățenie. Julio

măsură cu ochi critic încăperea, îi strecură în palmă liftierului o bancnotă de zece franci și se informă ce număr de telefon are managerul hotelului. Peste zece minute – francul și minutul! – își făcu apariția domnul Manclair. N-avea chef de discuții cu un client nemulțumit: singura problemă care îl preocupa acum era greva declarată de fetișcanele de la cofetărie. Acestea îi puseseră ferm în vedere să renunțe la obiceiul american de a face să iasă o femeie goală din torturile uriașe pe care ele le pregăteau cu atâta grijă. Această criză de decență și puritanism putea face să scadă încasările restaurantului, mai ales în sala dedicată micilor chermize masculine, care prevedeau obligatoriu în meniu și fata răsărind din tort ca dintr-un nufăr. Domnul Manclair nu știa ce decizie să ia.

— Da, sir, vă pot fi de folos cu ceva? îl întreabă el pe Julio în engleză, pentru că în această limbă noul client vorbise cu el la telefon. Julio se abținu, cam fără succes, să nu surâdă, remarcând accentul nazal al managerului. Ca să nu se trădeze, făcu un gest larg cu mâna prin cameră și îl privi ținută în ochi.

— Nu vă place camera? întreabă, tot în engleză, domnul Manclair.

Julio făcu o pauză semnificativă. Apoi spuse într-o franceză impecabilă:

— E o cameră destul de bună pentru un comis voiajor. Sau pentru o stewardesă, care ar avea chef să-și cunoască mai bine un pasager... Scoase din buzunar tabachera din aur masiv, îl servi cu un trabuc veritabil și continuă:

— Dar, domnule Manclair, eu nu sunt comis voiajor. După cum vedeți, nu sunt nici stewardesă...

— Nu vă place camera? își repetă managerul întrebarea, încercând să ghicească dacă noul client al hotelului face parte dintre bărbații cărora le place episodul cu fata goală ieșind din spuma albă de frișca a tortului. Pentru orice eventualitate, își dădea un răspuns afirmativ.

— Domnule Manclair, spuse Julio, m-am oprit la hotelul dumneavoastră pentru că mi l-au recomandat niște

prieteni din New York. Dar cum nu sunt comis voiajor... Nu mi-ați putea recomanda, un hotel mai... mai compatibil?

Dincolo de episodul cu tortul și cu fata, domnul Manclair se pricepea la oameni. Acum simțise că acest american cu nume spaniol arde de nerăbdare să risipească niște bani.

— Cred că, în tot Parisul, domnule Santos, nu veți găsi un hotel mai... compatibil, spuse el zâmbind. Peste încă cincisprezece minute, lui Julio i se puse la dispoziție cea mai luxoasă cameră din hotel.

După ce se instalează, ca de obicei, la hotelul „Palmierul”, Johanna îi încredința receptionerului misiunea de onoare de a telefona la Monte Carlo, pentru a o înștiința pe Elinor că doamna Luzi mai întârzie câteva zile la Paris.

Urcă în apartamentul pe care îl mai ocupase de atâtea ori, încât ajunsese să-l considere drept propriul ei liman parizian. Dormi până spre seară. Ridică telefonul și întreabă la recepție dacă nu a căutat-o nimeni.

— A telefonat un domn, Julio Santos, îi comunică receptionerul. A spus că revine. Punând jos receptorul, Johanna simți o emoție plăcută. Julio Santos! După atâția și atâția tineri, care nu o interesau decât sexual, un om atât de distins, atât de echilibrat... Dar oare Julio nu o interesa și el tot sexual? Neputând să-și răspundă la această întrebare, se duse să facă un duș. Pentru orice eventualitate.

După ce se odihni câteva ore, Julio o sună pe Johanna. Telefonista îi răspunse că doamna Luzi a lăsat rugămintea să nu fie deranjată până după amiază. În planurile lui Julio nu intrau deloc câteva ore de așteptare adolescentină.

Coborî în biroul domnului Manclair, care sări în picioare de îndată ce-l văzu. Privirile, entuziasmate, se opriră asupra briliantului pe care Julio și-l pusese pe deget.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule Santos? îl întreabă el, plin de solicitudine. Se vede că-i făcea plăcere să-l vadă pe acest american sau spaniol care părea plin de

bani.

După aprecierea domnului Manclair, numai inelul cu briliant trebuia să facă vreun milion de franci.

— Da, domnule Manclair. Am de gând să fac o escapadă prin oraș și aș dori să las briliantul în seiful hotelului. Se poate?

— Sigur că da! exclamă bucuros managerul. Păstrarea lucrurilor prețioase e unul din serviciile pe care hotelul nostru le oferă clienților.

— Și încă ceva, adăugă Julio. De la banca mea din Elveția primesc banii abia mâine. De aceea v-aș fi recunoscător dacă mi-ați împrumuta vreo zece mii de franci. Treceți suma în contul meu și o achit mâine. Chiar dacă în buzunar Julio nu mai avea nici douăzeci de mii de dolari, simțea nevoia să joace. Ruletă. Baccara. Poker. Orice. Cine știe de ce, își amintise o veche superstiție: banii de împrumut te pot ajuta să câștigi. Cât despre Johanna... O va suna mai spre seară.

Marco Baresi era prea încântat de Dolly ca să-și mai aducă aminte că are de rezolvat problema creditului lui Julio Santos. La drept vorbind, nu era nicio grabă: Julio era unul dintre clienții permanenți și nu le făcuse niciodată greutăți. După cina luată în patru o duse la ultimul etaj al „Forum-ului”, în apartamentul lui spațios, de unde o încântă cu panorama fascinantă a orașului. Îi prepară un cocktail exotic, puse câteva discuri cu muzică languroasă, care umplură camera cu o atmosferă sexuală. În aer, parcă se auzeau descărcările electrice din pantalonii lui Marco. Încercă s-o îmbrățișeze, însă fata se feri.

— Iartă-mă, Marco, îi spuse ea, clipind des din ochi.

— De ce să te iert? întrebă el intrigat. Simțea că nu mai rezistă nici trei secunde.

— Nu mă culc niciodată cu un bărbat chiar în ziua în care l-am cunoscut.

— Drace! făcu el întăritat, dar și amuzat în același timp. Țasta-i singurul tău principiu sau mai ai și altele?

— Mai am, dar o să le afli numai la timpul potrivit. Brusc, Marco simți că-i trece iritarea. Era pentru prima

dată când îl refuza cineva. De obicei, la apariția lui, fetele își dădeau jos chiloții mai repede de cât își scoteau ochelarii de pe nas. Iar majoritatea nici nu purtau ochelari.

— Măcar vreau să te văd toată, se rugă el, cu vocea răgușită.

— Asta se poate, îi spuse ea cochetă și, dansând prin cameră, începu să se dezbrace ca la striptease. De sub bluza aruncată cât colo, zvâcniră sânii ca doi peștișori săriți dintr-o apă. Marco îngenunche și începu să îi sărute pe rând. Jocul începuse să-i placă. Făcură amândoi duș, împrôscându-se cu apă ca doi copii. Apoi Dolly se îmbracă cu o cămașă de-a lui Marco. Arăta foarte sexy în ea. Prin pânza subțire se reliefau dar aureolele mari ale sfârcurilor ei. Stăteau în fotolii, față în față, cu câte un pahar de „Martini”. Marco simțea mereu tentația să întindă mâna și să-i atingă sânii, însă de fiecare dată brațul îi devenea greu, foarte greu, de cel puțin zece tone. În cele din urmă s-au culcat în același pat, goi, dar hotărâți să respecte regulile jocului acesta nemaipomenit de sexual. Primul se trezi Marco. Dimineța clipoceă în ferestrele mari ale apartamentului. Dolly dormea cu părul ei lung și blond revărsat în cascadă pe perne. Se răsuci prin somn cu spatele la el. Marco simți că nu mai rezistă. Îi ridică încet un picior și o pătrunse pe la spate cu o tandrețe care-l făcea să tremure. Fata gemu și se trezi, privindu-l cu ochi bucuroși.

— Marco! Mi-ai promis!

— Da, draga mea, dar acum e altă zi

— O.K., spuse ea, și începu să-și miște coapsele în ritmul impus de unduirile lui.

„Julio e un om minunat, se gândea Dolly. Dar această relație abia începută cu

Marco pare a fi de viitor”.

Jules, portarul hotelului „Diplomat”, își instruia nepotul în tainele meseriei, spunându-i câte ceva despre clienții care intrau și ieșeau pe ușa principală. Acesta, un tânăr zdravăn de vreo douăzeci de ani, rezista cu greu ispitei de a se scobi în nas. Voia să se vadă și el în

uniforma grandioasă, de „amiral” a unchiului și asculta cu atenție vorbele acestuia, susținute de înțelepciunea pe care acesta o dobândise după treizeci de ani de slujbă.

— François, trebuie să înveți să citești omul din prima clipă. Nu trebuie să te lași înșelat de amănunte neesențiale. De exemplu, mașinile. Mașina poate fi de furat sau poate aparține unui gangster. Sau unui parvenit.

Cu gura căscată, François era numai ochi și urechi.

— Ce zici, ăsta care a venit acum e un parvenit sau un tip de rasă?

— Ia să vedem, spuse unchiul Jules, mișcându-și ochii. Da... Unu la mână: mașina e de închinat. Doi la mână: geamantanele par foarte noi, neobișnuite cu călătoriile. La fel și hainele Da, e un parvenit! Nu știe ce să facă cu mâinile. Adevărații aristocrați știu întotdeauna ce să facă cu mâinile. Asta seamănă mai degrabă a șomer.

— Ha! râse nepotul. Care șomer își permite să închirieze un „Rolls-Royce”?

— Ai și tu dreptate, făcu nedumerit unchiu-său. O fi vreunul dintre rușii îmbogățiți peste noapte, după căderea lui Gorbaciov. Pe neașteptate, se repezi și deschise ușa larg în fața lui Julio, care voia să iasă în stradă.

— Excelență... bâigui el, făcându-i o plecăciune.

Julio trecu pe lângă el fără să-l observe.

— Îl cunoști? întrebă, mirat, François.

— Habar n-am cine-i, recunosc Jules. Dar ai văzut ce ținută are? Costumul e de la cel mai bun furnizor din America. Îți spun eu că asta-i un tip cu un cont cu cel puțin șapte zerouri în bancă. Presupusul deținător al contului cu șapte zerouri, având în buzunar exact nouăsprezece mii de dolari și zece mii de franci împrumutați, opri un taxi, spunându-i șoferului să-l ducă la cel mai bun cazinou din Paris. Peste încă două ore, câștigase deja 250.000 de franci. Nu era un început rău. Binecuvântatul pământ european părea hotărât să-i refacă lui Julio capitalul. Intuiția îi spuse că trebuie să se ridice acum de la masa de joc, altfel pierde. Își plimbă privirea prin cazinoul care semăna foarte puțin cu instituțiile similare din Statele

Unite. Crupiere frumoase, cu picioare lungi, dar îmbrăcate, totuși, la limita decenței. Funcționarii amabili. O atmosferă de distincție trona peste tot. Cu părere de rău, Julio ieși din sala de joc și se duse la bar. Își comandă un „scotch” cu gheață și se uită la ceas. Era patru după amiază, ceea ce însemna că în Los Angeles trebuia să fie dimineața. Ceru un telefon și încercă să ia legătura cu Charles. Nimeni nu ridică receptorul. Semn rău. Îngrijorat, Julio o sună pe Johanna.

La ora aceea Dolly se trezi singură în apartamentul lui Marco. După partida de dragoste consumată în zori, adormiseră amândoi la loc. Acum Marco ieșise, probabil, cu treburi. Dolly se gândi la planul, conform căruia trebuia să se țină scai de Marco măcar două zile. Care plan? Dacă ar fi după ea. Marco n-ar mai scăpa de ea toată viața!

După ce Marco urcase în lift împreună cu Dolly, iar Julio își luase tălpășița spre salonul de joc, de unde trebuia s-o salte pe bătrânica cu inelul și apoi să dispară, Charles se duse la ruletă în mai puțin de o oră, reuși să piardă aproape o mie de dolari. Dar aceasta nu mai avea nicio importanță. Cu paharul de whisky în mână, se uita gânditor prin salon. Toată lumea pierdea sau câștiga sume mici. Era sala pentru clienții obișnuiți, pentru care ruleta reprezenta o muncă istovitoare, îndelungată. O muncă de specialiști, înfăptuită cu sistem. Bărbați și femei între două vârste ocupaseră aproape toate locurile de la mesele de joc, înarmați cu tabele, grafice și creioane, care le serveau pentru a-și însemna fiecare număr câștigător. Nu în acest salon era centrul de greutate al cazinoului, ci în cele câteva separeuri pentru aristocrați și pentru lumea bună. Charles zâmbi, remarcând singurul sistem câștigător. O femeie tânără, cu ochii violeti și cu părul de culoarea scrumului de țigară, părea să se bucure de simpatia tuturor. Dacă vedea pe cineva câștigând o sumă cât de cât consistentă, se apropia de norocos și, în timp ce crupierul se uita în altă parte îl trăgea de mânecă și, cu un ton destul de impertinent, îi cerșea o fisă de douăzeci de dolari.

Primind-o, o schimba pe două fise de câte zece dolari, dintre care una și-o lăsa să alunece în poșetă, iar pe cealaltă o punea în joc. Culmea e că deja câștigase de trei ori, câștigul adăugându-se fiselor din poșetă. „Asta n-o să moară niciodată de foame! se gândi Charles zâmbind. Și nici n-o să-și vândă casa pentru a toca banii la poker” Luând un taxi, Charles se duse la cea mai apropiată agenție, închirie un

„Chevrolet” destul de răblăgit, cu tot cu șofer, pe care-l parcă la o intersecție de hotel, conform înțelegerii. Așteptă încă vreo jumătate de oră până când Julio își făcu apariția.

— O.K., bătrâne, spuse acesta, urcând pe bancheta din spate.

Charles coborî și, prin geamii deschis, îi strânse mâna amicului său.

— Drum bun și să te întorci repede, îi spuse el lui Julio.

— În trei zile sunt înapoi, îi răspunse Julio și mașina demară. Charles se întoarse la hotel, tocmai la timp ca să cadă în ghearele fostei sale soții, Polly.

Ar fi trebuit să se aștepte la așa ceva, de îndată ce în hotel locuia fostul lui socru, Hill Jenney marele cântăreț, celebrul actor de film și ticălosul de mafiot. Niciodată nu înțelesese de ce acesta își cară flica peste tot. Chiar și în timp ce fusese căsătorit cu ea i-o „împrumutaseră” de câteva ori.

De fapt, Hill Jenney avea nevoie de Polly pentru încheierea unor afaceri în stilul lui personal. În funcție de importanța oaspetelui cu care se pregătea să pună la punct o tranzacție, Hill Jenney făcea în așa fel încât, la un moment dat, pe ușa unuia dintre dormitoare își făcea apariția căpșorul drăgălaș al fiicei lui. Mimând surpriza, o prezenta pe Polly musafirului și, sub pretextul unei convorbiri telefonice urgente, dispărea din apartament. Se întorcea peste o jumătate de oră, se scuza și dintr-o privire evalua situația. În patru din cinci cazuri, focoasa lui fică era „sedusă” de clientul care, conștient de faptul că

izbutise s-o reguleze chiar pe fica lui Hill Jenney, se simțea în culmea fericirii. În clipa următoare, când se întocmeau actele, musafirul, în mod cu totul inconștient, făcea concesii mult mai mari decât ar fi vrut.

Acum, însă Polly îl pândi pe Charles la ușa liftului și îl trase în camera ei. De la divorț tatăl ei n-o mai folosisese în afaceri și se simțea abandonată. Tânjea după vremurile când îl avea mereu pe Charles la îndemână.

— Bună îi spuse Polly, trântind ușa în urma ei.

— Bună, îi răspunse el ca un automat, zăpăcit și neștiind ce să facă.

Nelăsându-l să-și vină în fire, Polly îl lipi de perete cu toată greutatea trupului ei, îi băgă vârful limbii în gură și trăgându-i orbește în jos fermoarul de la pantaloni, începu să-i bâiguiască la ureche:

— Regulează-mă! Posedă-mă!

Din fericire, Enzo Baresi, tatăl lui Marco, trebuise să plece urgent la Las Vegas, unde mai avea două cazinouri, și unde, spunea el, apărură niște probleme. Având în vedere însă că plecase însoțit de Hill Jenney, Marco bănuia că trebuie să fie vorba de niște afaceri cu droguri.

— Ai tu grijă de toate în lipsa mea, îi spuse el lui Marco urcând în mașină.

Marco se bucură că se putea întoarce la Dolly. O găsi întinsă goală pe pat, plictisindu-se. Un val fierbinte de dorință îi inundă tot trupul însă, odată cu acesta, Marco simți și o tandrețe necunoscută. Îngenunche lângă pat și, cu mișcări line, începu să-i mângâie coapsele, apropiindu-se tot mai mult de singurul punct care, în clipa aceea, mai avea importanță pentru el pe lume. Îmbrățișarea fu lungă și clătinată ca o barcă pe valuri. Dolly își încolăci picioarele peste grumazul lui și îi răspundea cu împunsături de întâmpinare aproape fierbinte. Ajunseră la orgasm în aceeași clipă, gemură amândoi adânc și se prăbușiră istoviți unul lângă altul. Într-un târziu, Dolly se ridică în capul oaselor. Marco îi privea de jos părul blond căzându-i pe umeri.

— Marco, îl întrebă ea, ai fost vreodată căsătorit?

— Eu? Firește că nu.

— De ce „firește”?

— Păi... nu știu... De ce nu s-a căsătorit? Pur și simplu pentru că până atunci încă nu întâlnise femeia pe care ar fi vrut s-o aibă mereu alături. O privi pe Dolly din spate și o mângâie pe umeri, simțind că penisul îi e gata-gata să erecteze, E așa de... dulce...

— Îmi doresc o familie, spuse ea. Tu nu? Marco nu mai apucă să-i răspundă pentru că Dolly se aplecă încet, îi luă penisul între buze și începu să i-l mângâie frenetic cu limba. Restul lumii dispăru iarăși pentru amândoi.

Abia la șase dimineața Charles izbuti să scape de vibrațiile sexuale ale fostei sale soții. Sleit cu totul de puteri, se târî până în cameră, lui Julio, se prăbuși pe pat și adormi momentan. Nu auzi telefonul care suna destul de insistent.

Doamna Androtti se trezi târziu, când Julio era în zbor peste ocean. Capul îi zvâcnea, de parcă treceau mereu prin el vagoane de metrou. Se simți năclăită de transpirație și rămase uimită constatând că e îmbrăcată în rochia din ajun.

Așa ceva nu i se mai întâmplase niciodată. Lipăind până la frigider scoase o cutie cu suc de ananas și o desfăcu cu mâna tremurândă. Sorbi lacomă câteva înghițituri și abia mai apoi observă pe masă două pahare și o sticlă de șampanie aproape goală. Aceste detalii o ajutară să refacă filmul rupt al memoriei. Câștiga. Câștiga mult. Apoi o complimentase domnul acela simpatic și serios. Presimțirea aventurii. Primul clinchet al cupelor de șampanie, zâmbetele promițătoare. Apoi beznă. A fost un hoț! conchise doamna Androtti. Un hoț care i-a furat banii. Era atât de sigură de acest lucru, încât, deschizând poșeta, rămase surprinsă descoperind teancul de dolari. Abia atunci remarcă biletul de pe masă:

„D-nă, m-aș fi bucurat mult de compania dumneavoastră, dacă niște circumstanțe excepționale și periculoase nu m-ar fi obligat la un gest disperat: să vă iau cu împrumut inelul și să dispar pentru câteva zile. Mizând

pe mărinimia dumneavoastră, sunt sigur că nu vă îndoiiți de corectitudinea mea. În cel mult două săptămâni vă voi achita în totalitate costul briliantului”.

Doamna Androtti era stupefiată. Nu, n-avea de gând să sesizeze poliția. Gentlemanul de aseară nu era un hoț profesionist, pentru că ar fi preferat banii. Cincisprezece mii de dolari nu sunt deloc o glumă.

CAPITOLUL 11

Julio se grăbea la întâlnire ca un adolescent. Taximetristul mormăia nemulțumit ori de câte ori îi spunea să meargă mai repede. Totuși, încerca mereu să prindă ultimele secunde cu lumină verde ale semafoarelor. Johanna îi deschise și îl conduse în salon. Era îmbrăcată într-un neglijeu lung, de mătase. Părul îi era răsfirat pe umeri.

— Bun venit, domnule Santos, îi spuse ea, clipind cu viclenie. Acum avem timp și patul ne stă la dispoziție. Julio făcu un pas spre ea, iar Johanna făcu și ea un pas. O îmbrățișă, simțindu-i pe sub țesătura subțire corpul înalt, slab, elastic. Ea îl cuprinse cu mâinile pe după cap și își lipi buzele de ale lui. Părea o fiară flămândă, care geme și mușcă. Limba ei sărea ca o veveriță printre dinți. Începu dansul erotic. Dezbrăcări febrile. Sărutări, trupuri calde. Atingeri, senzații, mirosuri. Johanna se dăruie total, cum nu o mai făcuse de mult. Acest bărbat știa totul, nu trebui să-i spună nimic. Era... perfect. Pe de altă parte, Julio încerca un sentiment inedit pentru el, acela ai dreptului la proprietate. Era conștient că amândoi sunt două firi vulcanice, greu de armonizat. Și totuși. Zăceau amândoi istoviți, conștienți de faptul că merita să facă această escală pariziană.

— Măine îmi continui drumul la Monte Carlo, spuse Johanna. Julio, evită, nici el nu știa de ce, să-i spună că și drumurile lui duc tot într-acolo. Făcură iarăși dragoste.

Îmbrățișarea dură o eternitate, sau cel puțin așa li se păru lor. Era o dragoste profesionistă, calculată din ambele părți, cu o deplină cunoaștere a tuturor șanselor de extaz, însă, în același timp, exista între ei și frenezia

îndrăgostiților novici, care se ating pentru prima oară și se descoperă cu nespusă uimire și tandrețe. Sâni mici, de adolescentă, ai Johannei jucau ca două mere clătinate de vânt pe creanga lor. De data aceasta ea preluase inițiativa și Julio îi susținea fluxul și refluxul, ridicându-se din când în când și cufundându-și obrajii în vâlceaua fierbinte de pe pieptul ei...

Johannei nu-i plăcea când bărbații rămâneau la ea peste noapte și de aceea îl privi cu recunoștință pe Julio, când acesta se pregătea să plece.

— Dacă vin la Monte Carlo, te pot căuta? o întrebă el. Uitase că la Paris trebuia să rezolve vânzarea inelului cu brilliant. Uitase că asupra lui planează amenințarea familiei Baresi.

— Numai cine caută găsește! îi răspunse în glumă Johanna și îi întinse o carte de vizită. Julio ieși în strada înnoptată, pe care forfota era și mai evidentă decât în timpul zilei. Marile metropole europene trăiesc mai ales noaptea.

Charles se trezi târziu, după amiază! făcu prin cameră câțiva pași și constată că are febră musculară. Da. Polly tot nesătulă a rămas constată el cu un fel de bucurie răutăcioasă. Nu-l invidia deloc pe cel care ar fi avut nesăbuința să se însoare cu ea. Cât despre el, Charles, scuzați, vă rog, am trecut prin aventura aceasta și nu mai vrem s-o repetăm. Coborî în restaurant, unde îi găsi pe Marco și pe Dolly ciripind ca doi porumbei.

— Bună, copilași! le spuse el, așezându-se la masa lor.

— Bună, Charles! îl salută, bucuroasă, Dolly

— V-ați distrat bine?

— Excelent! îi răspunse Marco, aruncând o privire de îndrăgostit spre Dolly.

— Foarte bine, confirmă și aceasta, cu un ton grav de seriozitate, care o prindea foarte bine.

— Ce faceți seara asta?

— O, Charles! spuse Dolly, bătând din palme. Marco mi-a promis că mă duce în camera cu monitoare, de unde-o

să pot vedea tot cazinoul ca-n palmă! Nu-i așa, iubitul?” Iubitule!” exclamă Charles în sinea lui. Dolly și-a intrat în rol mai bine decât speraseră el și Julio.

— Așa-i, îi răspunse Marco, gândindu-se că vizionarea nu va trebui să dureze prea mult. O dorea iarăși pe această fetișcană, care i se părea cu totul și cu totul neobișnuită.

În timp ce Charles studia meniul, cei doi se scuzară și ieșiră din restaurant ținându-se de mână.

Julio se întoarse iarăși la ruletă. Însă, de această dată, intră în sala titanilor, unde mizele erau de 10.000 de franci. Schimbă toți banii francezi și se apropie de ruletă cu 25 de jetoane sub braț. Avea presimțirea unui noroc neașteptat și nu se înșela. Următorul sfert de oră făcu din el un erou al cazinoului. Simțea o frenezie ca atunci când era aproape de orgasm.

— Mizele! strigă crupierul. Ținând bila de fildeș între degetul mare și arătătorul de la mâna dreaptă, acesta puse ruleta în mișcare cu stânga. Bila începu să sară în sensul invers față de direcția de rotație a mecanismului. Nenumăratele perechi de ochi îi urmăreau traiectoria. Când mișcarea bilei se deplasă spre aripioarele cilindrului, Julio spuse calm, dar tare:

— Pe douăzeci și trei! Majoritatea jucătorilor, cu o răbdare patologică, așteptară ultima clipă ca să-și anunțe numerele. Deodată, voci întretăiate începură să strige la ajutoarele crupierului, iar aceștia, cu profesionalism, aruncau fisele în pătratele de pe masă.

— Mizele s-au încheiat! spuse crupierul. Pe suprafața magică a mesei, luminată de proiectoare, părea că plutește o tăcere de gheață. Bila mai sări de câteva ori pe membranele de alamă, se opri pentru o clipă între 5 și 17 și, în sfârșit, intră într-o alveolă cu două cifre.

— Douăzeci și trei! anunță crupierul. O rumoare se rostogoli prin sală. Crosele ajutoarelor crupierilor se repeziră asupra postavului, aducând mizele pierdute. Julio nu se obosi să le calculeze, nici măcar aproximativ, pentru că nu-și dădea seama cam cât ar face în dolari. Auzi, din

spate, o voce rostind în spaniolă:

— Doamne, mai mult de două sute de mii de franci! Surprins, pentru că nu-și mai auzise de mult limba maternă, Julio întoarse capul. Era o brunetă înaltă, îmbrăcată într-o rochie decoltată. Nu avu timp s-o studieze mai bine, pentru că crupierul anunță iarăși:

— Mizele, domnilor! Cu dreptul câștigătorului, Julio îi șopti ajutorului de crupier să împingă toate fisele câștigate tot pe douăzeci și trei. Acesta făcu ochii mari, dar se conformă. Imediat rumoarea se prefăcu într-o gălăgie asurzitoare. Toți mizau pe toate cifrele, cu excepția celei care ieșise câștigătoare. Jetoanele zburau pe deasupra mesei ca niște porumbei aurii. Masa era acum înconjurată de cel puțin o sută de persoane. În sfârșit, bila se opri într-o alveolă:

— Douăzeci și trei! anunță crupierul, încercând să pară impasibil. Crosele ajutoarelor, într-o liniște mormântală, lopățiră jetoanele la un capăt, le clădiră în două teancuri și le împinseră spre Julio. El nu le dădu nicio atenție, se întoarse spre fata în alb și-i făcu cu ochiul.

— Mizele, strigă iarăși crupierul. Julio îi șopti iarăși ajutorului de lângă el să pună totul pe douăzeci și trei. Acesta îl privi ca pe un idiot și, cu o străfulgerare răutăcioasă în ochi, îndeplini ordinul. Julio simți ațintită asupra lui una dintre camerele de luat vederi ale circuitului închis de televiziune. Simți nevoia să facă un gest obscen, dar se abținu. Își scoase o țigară și și-o aprinse cu mâna tremurândă, în timp ce urmărea ploaia torențială de jetoane care cădea pe pătratele de pe postavul verde. Bila își săvârșea dansul ritualic. Jucătorii și spectatorii erau cu sufletul la gură. Încă vreo câteva secunde tăcerea părea o bulboană compactă, apoi izbucni un tunet de strigăte isterice, furioase și uluite. Stupefiat, crupierul anunță:

— Douăzeci și trei Grupuri-grupuri, oamenii forfoteau prin sală comentând asiduu noutatea: niciodată în acest cazinou, nu se mai întâmplase ca același număr să iasă câștigător de trei ori la rând. Julio o căută din priviri pe

fata în alb, dar n-o mai găsi.

— Domnule, spuse crupierul venind spre el, câștigul dumneavoastră reprezintă

3.100.000 de franci. Vă felicit!

— Mulțumesc, spuse Julio. Cam cât face asta în dolari?

— Aproximativ 700.000. Însoțit de doi funcționari, Julio depuse jetoanele la casă.

— Vă deschidem un cont la banca noastră, sau vreți să depuneți banii la altă bancă?

— Vreau să-i depuneți la banca „Hacocef, în contul acesta, spuse Julio, întinzându-i numărul de cont al hotelului „Forum” din Los Angeles.

— Prea bine, domnule, îi spuse casierul, completând formularul. Julio răsuflă ușurat. Își luase o piatră de pe suflet.

— Transmiteți și un telex, vă rog, în care să anunțați beneficiarul că această depunere vine din partea lui Julio Santos.

— Prea bine, domnule Santos.

CAPITOLUL 12

Marco îl găsi pe Charles în sala de biliard.

— Să-ți spun una bună? îl întreabă el pe Charles Nu cred că există pe lume un crai mai mare ca Julio.

— De ce? îl întreabă Charles, cuprins de presimțiri rele.

— Spuneai că s-a încurcat cu o fufă și nu l-ai mai văzut după cina pe care v-am oferit-o eu!

— Da, bâigui Charles.

— Ei bine! exclamă triumfător Marco. Tu îl aștepti aici, iar el se dă în bărci cu japița la Paris. Charles mimă, fără prea mult talent, surpriza. Îl deruta faptul că Marco nu tună și nu fulgeră de mânie. Cum necum, Julio datora cazinoului o sumă frumușică.

— Însă chiar și între picioarele unei fufe, Julio tot gentlemen rămâne. Am primit un telex din Paris că mi-a achitat datoria la o bancă de acolo. A făcut-o la timp. Dacă se întorcea tata și constata că nu ne-a plătit, făcea urât de

tot.

Charles răsuflă ușurat. Deci, planul lor funcționase. Julio reușise să vândă inelul cu briliant și nu mai avea a se teme de răzbunarea familiei Baresi. Se gândi că istorica lui misiune la Los Angeles s-a încheiat. Îl trăgea așa spre aeroport, pentru că n-avea deloc chef să încapă iarăși pe mâinile fostei lui soții. Nu, Charles simțea că încă un meci sexual cu Polly i-ar putea fi fatal.

— Vii iubitele? îl întreabă Dolly pe Marco, apărând ca din pământ.

— Imediat, draga mea, îi răspunse acesta și o îmbrățișă. Se îndepărtară amândoi și, după unduirea soldurilor lui Dolly, Charles își dădu seama că din lift aceștia vor sări imediat în pat. Se gândi că micuța Dolly a interpretat pentru prima oară un rol la perfecție. Îl interpretase atât de bine, încât, probabil, nu mai putea fi extrasă din rol nici cu tirbușonul.

Ce mai căuta și la Monte Carlo? Doar își rezolvase problema cu ajutorul ruletei și se putea întoarce în State. Își pipăi încet buzunarul de la piept, simțind acolo cartea de vizită a Johannei. S-o sune imediat sau să aștepte până dimineața.

Din bar, Julio îi urmărea pe cei care intrau și ieșeau din cazino. Se opri, ca de obicei, la cel mai bun hotel din Monte Carlo și repetase figura cu împrumutul banilor de la managerul hotelului. Acum însă, ceruse douăzeci de mii. Acesta, un ins de vreo cincizeci de ani, cu privirea încrucișată, părea că se sufocă în costumul său subțire. Nu se îndoia câtuși de puțin de buna credință a clientului și îi dăduse suma cerută, fără să clipească din ochi. Totuși, nu scăpase ocazia să-i țină un discurs aberant și dezlânat:

— Știți, administrația hotelului nostru este foarte interesată... da, este într-adevăr foarte interesată... de situația noastră extrem de specifică. Apropo, nici nu suntem, de fapt, niște funcționari obișnuiți de hotel, pentru că în ducatul nostru... înțelegeți că avem clienți care ne frecventează de câte treizeci de ani... Julio ascultase cam distrat lunga tiradă, gândindu-se că domnul manager de

hotel putea fi învinuit de orice altceva, nu însă și de faptul că pune prea mult sifon în paharul cu whisky. Acum, deci, cu cei douăzeci de mii de franci în buzunar, urmărea spectacolul intrărilor și ieșirilor din cazino. Bea, ca de obicei, „scotch” cu gheață. Oamenii intrau și ieșeau, având întipărită pe față aceeași expresie, variind doar în câteva nuanțe. În esență, priviți cu ochi critici, toți aduceau a teologi care sunt obsedați de cine știe ce mister eclesiastic, pe care încercară să-l pătrundă cu mintea clipă de clipă. Julio cunoștea foarte bine această stare aproape ca o transă mistică. Până în zilele din urmă, când nu-și pusese aproape niciodată problema banilor, jucase detașat, ocazional fusese pentru el un fel de templu sau biserica de altă credință, în care el intra cu detașarea unui turist. Acum însă avea nevoie de eforturi ca să-și revină, la detașarea de altă dată. Era conștient ca, depunând prea multă patimă în această privință, ar ajunge să semene cu cel mai frecvent reprezentant al categoriei ghinioniştilor. Se gândi iarăși la Johanna, și-o închipui goală în pat, rostogolindu-se cu voluptate în așternutul alb. Nu, orice plăcere trebuie amânată, pentru ca satisfacția să fie cât mai aproape de plenitudine.

Furat de această imagine interioară, nici nu observă că locul de lângă el, la tejgheaua barului, îl ocupase un bărbat scund, îmbrăcat cu un costum cam uzat, dar care cândva fusese foarte elegant. Insul era în mod evident un original, lucru care putea fi constatat după pantofii albi și după obiectul extravagant pe care-l strângea sub braț. Obiectul respectiv era un baston din lemn de mahon, elegant, cu mânerul sub formă de cap de gâscă sau lebădă cu o politețe subliniată, acesta începu discupa:

— Scuzați-mă pentru îndrăzneală, dar mi s-a părut că aveți de gând să intrați în sala de jocuri.

— Nu-i așa?

— Așa-i, răspunse Julio cam intrigat dar și amuzat.

— Am o veste bună pentru dumneavoastră și de aceea v-aș ruga să mai întârziați câteva clipe.

— Cu plăcere, dar ar trebui să vă motivați cererea.

— Imediat, imediat, domnule. Am remarcat în dumneavoastră reprezentantul acelei categorii de oameni pe care nu-i poți plasa la limitele nici unei naționalități. Sunteți un cetățean al lumii, așa cum am fost și eu înainte de a redeveni grec.

— Grec? Întrebă Julio mirat. Vorbiți perfect franțuzește.

— Și dumneavoastră. Dar, pe de altă parte, păreți și foarte american. Și foarte japonez. Și foarte... Dar să lăsăm asta. Stimate domn, vă declar cu bucurie că sunt gata să vă cedez sistemul meu de joc la ruletă.

— De ce atâta generozitate? râse Julio.

— Pentru că sunt un profesionist în retragere, stimate domn.

Și am simțit în dumneavoastră tot un profesionist căruia nu i-ar părea rău de douăzeci de mii de franci

— Atât costă sistemul?

— Da, e un preț derizoriu, având în vedere că l-am perfecționat timp de treizeci și cinci de ani.

— Mulțumesc

— Nu credeți în sistem? Atunci vi-l las numai cu zece mii.

— Nu

— Cinci mii.

— Nu. Insul părea teribil de mâhnit.

— Știu la ce vă gândiți, spuse el. Ați văzut că la orice chioșc, cu cinci sute de franci, se vând asemenea sisteme cu marca „garantat”. Sper că nu sunteți dintre cei mulți, pentru că, așa cum reiese dintr-o nuvelă istorică, cei mulți sunt de regulă și proști. Cu toată bunăvoința, Julio nu se putea considera dintre cei mulți.

— Știți ce? spuse el. Cred că-i mai bine, în schimbul sistemului, să vă ofer ceva de băut. Oferta nu i se păru deloc jignitoare fostului profesionist.

— Whisky, spuse el fără nicio ezitare. Julio îi transmise comanda barmanului, paharul cu două cuburi de gheață poposi în fața necunoscutului. Acesta gustă, plescăi din limbă, ridică paharul la lumină și îl lovi ușor cu ciocul

de găscă sau de lebădă al bastonului. Se vedea clar că era profesionist și în domeniul pe care cândva Bachus și-l revendicase drept monopol.

— Totul e foarte simplu, spuse necunoscutul. Marile descoperiri matematice sunt întotdeauna foarte simple. Mai întâi mizați pe o cifră și după ce câștigați, mizați tot câștigul pe o anumită combinație din șase cifre. Pentru acum, combinația este de la 32 la 37, pentru doi de la 14 la 19, pentru trei...

— De ce?

— Trebuie să mă credeți pe cuvânt. Ani la rând am studiat totul în profunzime. Vă pot vinde lista tuturor numerelor câștigătoare în acest cazinou începând cu luna martie a anului trecut.

— Mulțumesc. Mi-ajunge și o descriere de principiu. Dar dacă cifra nu câștigă?

— Așteptați și începeți să jucați după sistem numai atunci când iese cifra necesară.

— Poate ar trebui să aștept câțiva ani. Insul se ridică, se înclină și spuse:

— Vă trebuie capital. Al meu a fost insuficient. Dacă, în loc de zece milioane, aș fi avut douăzeci, nu mi-aș mai fi vândut sistemul pentru o porție de whisky. Se îndepărtă cu demnitate subliniată, cu bastonul sub braț. Lui Julio i se păru că lebăda sau găscă îi face cu ochiul. Sorbind ultima înghițitură din pahar, se ridică și porni spre sala de jocuri.

Johanna se trezi iarăși mahmură. Încă din prima zi a întoarcerii la Monte Carlo făcuse o tranzacție neașteptată. Fostul ei companion de afaceri, Pierre Charden, se oferise să-i cumpere discoteca, Azur".

— Încă mai ești însurat? îl întrebase, râzând Johanna.

— Încă, îi răspunse acesta. Dar tu tot olandeză zburătoare ai rămas?

— Tot! După întâlnirea cu Julio nu mai era deloc sigură de această etichetă, dar nici nu putea renunța chiar așa de ușor la reputația ei. Deși, francez până-n măduva oaselor, Pierre era foarte neamț, în materie de afaceri. Pregătise actele din timp și avocații Johannei constataseră

că totul e în regulă. Bineînțeles, acele cincisprezece milioane de franci încasate pe discotecă nu reprezentau decât o soluție provizorie pentru olandeza zburătoare. Își încheiase seara în forță, cinstind cu Pierre reîntâlnirea și încheierea conturilor. Urmașe o partidă de sex, acrobatică și istovitoare în același timp. Obosită, Johanna se târî în patru labe până la telefon și derula caseta. Nu avusese decât un apel:

„Alo, sunt Julio. Nu mă îndoiesc că te-ai tăvălit toată noaptea cu cineva, așa că nu insist. Te sun mai spre seară, dar ai grijă - nu te epuiza. S-ar putea să mai ai nevoie de ceva vlagă”.

— Ce? Cu târfa asta vrei să te însori? zbieră Baresi senior, auzind vestea, comunicată de Marco aproape în șoaptă. Dolly rămase să-și facă de lucru lângă un poker automat. Genunchii ei bronzăți contrastau evident cu albul ecranului. Numai lacrimile apărute în colțurile ochilor ei frumoși o trădau că, fără să vrea, auzise cuvintele celui care era cât pe ce să-i devină socru. Mai mult cu forța, Enzo Baresi îl trase pe Marco spre lift și urcară la ultimul etaj, unde urma cu siguranță o scenă de familie. Intuiția îi șoptea lui Dolly că Marco nu va rezista presiunii tatălui lui și din ideea căsătoriei se va alege praful. Fata se simțea atât de nefericită, încât prin fața ochilor i se derulau scenele de sinucideri din toate filmele pe care le văzuse. Simțindu-se copleșită de durere, se năpusti și ea la lift. Peste câteva minute era în camera lui Charles.

— Cum a îndrăznit să-mi spună așa? strigă ea, lovindu-l pe Charles cu pumnișorii în piept. Cum a îndrăznit?

— Calmează-te, micuțo, îi spuse acesta, mângâind-o pe păr. Toate trec pe lumea asta. Toate trec.

— Ah, de s-ar întoarce Julio odată! scânci Dolly.

— Vine el, n-ai nicio grijă, spuse Charles, mirându-se în sinea lui cât de proaste pot fi femeile: cea din fața lui nu voia nici în ruptul capului să priceapă că, pentru Julio, ea reprezintă un capitol încheiat.

— Vreau să mă îmbăt spuse Dolly, punând hotărâtă

mâna pe sticla de whisky.

— Îmbată-te, păpușico. Alcoolul e un antidot perfect, atunci când iluziile.

— Ți se năruie

După furtunoasa discuție cu tatăl lui, Marco era năucit.

— Ai ajuns să gândești cu penisul, băiete? îl luase acesta la rost de îndată ce ajunseră în birou.

— Nu ți-am spus decât că vreau să mă însor cu fata asta.

— Reguleaz-o cât vrei, dar să nu crezi că un Baresi se va însura vreodată cu prima tipă care-i place numai pentru că face duș de trei ori pe zi.

— E o fată drăguță...

— Da, o fată drăguță, care s-a târât aici după Julio Santos.

— Julio mi-a spus că ține la ea ca la o soră

— Ha! râse bătrânul. Ține ca la o soră și-o înțeapă ca o mașină de cusut. Marco tăcu. Bătrânul avea dreptate. Reputația de Don Juan a lui Julio nu era un secret pentru nimeni.

— Iar în privința însurătorii nu-ți mai bate capul, continuă Enzo Baresi. Am aranjat totul cu Hill. Te însori cu fiică-sa și preiei partea lui de afaceri. Numai la asemenea cadou nu se așteptase Marco. Polly Jenney. Fosta soție a lui Charles!

După plecarea vânzătorului profesionist de sisteme, Julio se opri în ușa sălii de joc. La timp. Apucă s-o vadă pe doamna Androtti la masa de ruletă. Trăgându-se un pas înapoi, drăcui în gând și își spuse că, într-adevăr, lumea e strâmtă. Nu apucase să facă nimic cu inelul, nici măcar nuleăutase pe amicul lui Charles. Ceru de la recepție un plic și hârtie. Scrise un bilet, băgă inelul în plic, îl dădu unui liftier o bancnotă de douăzeci și cinci de franci, arătându-i din ușa sălii cui trebuie să-i înmâneze comisionul. După ce se convinse că doamna Androtti a primit plicul, Julio se retrase. Bătrâna deschise plicul, văzu inelul și zâmbi fără cine știe ce bucurie. Apoi citi biletul: „Stimată doamnă.

Așa cum v-am promis, vă restitui obiectul împrumutat acum câteva zile, pe când erați încă la Los Angeles. Mulțumindu-vă, îmi permit totodată, să vă dau un sfat: nu mai purtați la vedere bijuterii atât de prețioase” Doamna Androtti zâmbi, de data aceasta cupărere de rău. Străinul acela frumos nu se dovedise un simplu hoț ordinar. Dimpotrivă, în felul lui, fusese un gentleman. Iar din scrisoare, reieșea foarte clar că inelul nu-i fusese furat pentru a fi amanetat sau vândut. Orice bijutier și-ar fi dat seama că e fals. Așa procedează toate doamnele din înalta societate. Își păstrează la bancă bijuteriile veritabile, ieșind în lume cu copii perfecte ale acestora. În acest timp, Julio ajunsese la alt Cazinou, pentru că în Monte Carlo nu este nevoie să cauți prea mult pentru ca să găsești asemenea localuri. Se simțea cu cugetul împăcat, pentru că își mai achitase o datorie. Își aminti sistemul despre care îi vorbise tipul de la bar. Deși aici era alt local, jucă după acel sistem vag și, spre miezul nopții, câștigase deja un cinci sute de franci. Era timpul să se oprească. Zeița Fortuna îi putea întoarce spatele.

— Viu! îi spuse el Johannei la telefon și luă primul taxi. Îi deschise o cameristă somnoroasă care îl conduse în salon și îl lăsă în plata Domnului: Camera era înțesată de mobilă extravagantă. Nici tablourile de pe pereți nu erau mai puțin bizare. Toate aveau subiecte care de care mai sexuale, deși rafinamentul picturii făceau aluziile suficienți de mascate. Julio se dădu mai aproape ca să le privească, apoi auzi vocea Johannei:

— Te interesează expresioniștii? Julio se întoarse. În neglijeeul lung, de mătase, cu părul desfăcut, olandeza zburătoare arăta ca o nimfă Imediat, Julio se simți ca un adolescent care erectează numai văzând fața pe care a pus ochii. Johanna deschise ușa barului și îl întreabă:

— Bei ceva?

— Un „scotch” cu gheață, îi răspunse el. Johanna se arătă puțin mirată.

— Nu mi-am închipuit că-ți place „scotch”-ul.

— Credeai că o să-ți cer un „cherry”? pară el în

glumă.

— Da, sau un suc de portocale. Julio bău dintr-o suflare lichidul din pahar și făcu un pas spre ea. Johanna își duse un deget la buze și îi spuse, clipind șireată.

— Mergem sus, îi spuse ea, trăgându-l spre un mic lift. Cabina se smuci și cei doi se îmbrățișară. Johanna îl desfăcu la pantaloni și începu să-l mângâie. Brusc, liftul se opri și Johanna aruncă neglijoul de pe ea. Julio o privea cu încântare. Sâni ei mici, albi, păreau că vor să-l împungă.

— Am ajuns? o întrebă el, ca să spună ceva

— Nu, dar ajungem imediat, îi răspunse Johanna, dezbrăcându-l de pantaloni. Cu tot spațiul limitat al cabinei, reuși să-l dezbrace complet.

— Asta-i preludiul, spuse ea, șoptind fierbinte. Așază-te și o să-ți arăt tehnica sexului în lift. Julio se supuse și Johanna se înfipse literalmente în penisul lui, îmbrățișându-l cu picioarele.

— Hai, ticălosule! Hai! Julio avu nevoie de toată priceperea ca să nu spulbere această minune. Simțind culminația, Johanna puse liftul în mișcare. Acesta se opri și își deschise automat ușile tocmai în clipa când amândoi fură cuprinși de primele spasme. Johanna îl trase spre ea, se rostogoli pe spate, trăgându-l pe covorul din vestibulul de la etaj „Dacă drumul a fost așa, probabil că oprirea va fi și mai pasională” își spuse Julio. De fapt, nu se înșela.

CAPITOLUL 13

La „baccara”, celui care ține banca i se spune chiar „bancher”. De la o chelneriță drăguță, Julio aflase că are onoarea să joace chiar cu un bancher, George Savery, unul dintre magnații sistemului bancar englez.

— Vine în fiecare an la noi și, într-o săptămână, toacă cel puțin câteva milioane de franci. Faptul că Julio pusese la bătaie toată jumătatea de milion pe care o câștigase în seara precedentă, făcuse impresie. Fusesse condus în separeul gigantilor, unde domnul Savery se plictisea în așteptarea unui partener de joc.

— Sunteți american, domnule Santos? îl întrebă acesta, după ce făcură prezentările

— Într-un fel, da, îi răspunse Julio, nevrând să intre în amănunte. La drept vorbind, avea pașaport american.

— Trebuia să vină prințul Khasan, dar văd că întârzie. Îmi Țineți companie la o încălzire?

— Cu plăcere, îi spuse Julio, aranjându-și pe masă teancul de fise de câte cincizeci de mii de franci.

— În bancă sunt cincizeci de mii de franci, spuse crupierul.

— Banca, spuse Julio, aprinzându-și o țigară. Luă cărțile și, cu un gest neglijent, aruncă două rigi. Cu un zâmbet triumfător, George Savery le întoarse pe față pe ale lui. Un patru de treflă și un doi de pică.

„Dacă începutul e rău, sfârșitul va fi bun”, își zise Julio, luând teancul de cărți. Împrejurul mesei se strânseseră câțiva spectatori. Cu uimire, Julio o remarcă pe femeia în alb din cazinoul de la Paris. Venea, parcă în aceeași rochie, împingând un cărucior în care ședea un bătrânel cu privirea severă. Georee Savery îl salută cu respect.

— Este Rafael Castellano, mare industriaș spaniol, îi șopti lui Julio la ureche aceeași chelneriță îndatoritoare. Îl însoțește fiica lui. Julio o salută pe fata în alb cu o plecăciune abia perceptibilă, iar ea îi răspunse cu un zâmbet ușor.

Fata ei smeadă iradia o frumusețe cumva misterioasă.

— În bancă sunt o sută de mii, spuse crupierul, cu voce imperturbabilă.

— Banca! rosti iarăși Julio, ridicând în sus două degete. Dând amabil din cap, George Savery îi aruncă două cărți. Julio le ascunse în palmă și le filă încet. Savery decartă.

— Opt la bancă, spuse crupierul. Julio puse pe masă un 5 de toabă și un 4 de treflă...

— Nouă la pontare, spuse crupierul. Două jetoane de câte 50.000 de franci ajunseră în fața lui Julio.

— Se schimbă mâna, anunță crupierul, punând în fața lui Julio teancul de cărți. Julio împinse pe masă încă două

jetoane a câte 50.000.

— În bancă sunt 200.000, spuse crupierul. Domnilor, mizați!

— Banca! spuse Savery. Julio îi dădu două cărți, oprindu-și și lui două.

— Încă una, ceru Savery. Julio i-o aruncă pe față, Savery o privi circumspect și în cele din urmă spuse:

— Șapte.

— Nouă! exclamă bucuroasă fata în alb, care venise în spatele lui Julio. El întoarse capul și-i mulțumi pentru sprijin. Lăsă tot câștigul pe masă.

— În bancă sunt patru sute de mii de franci, anunță crupierul. Mizele dumneavoastră, domnilor!

— Banca spuse Savery, cu vocea puțin răgușită înainte de a-i da cărțile, Julio îl privi pe sub sprâncene. Bancherul era mânat de hazard, de plăcerea halucinantă a jocului, pentru el semnele anunțate de crupier erau niște fleacuri. Cu mâinile tremurându-i de emoție, Savery luă cărțile pe care un crupier i le întinse mai aproape.

— Șapte, spuse el încet.

— Șapte la pontare, repetă crupierul.

— Nouă! strigă femeia în alb și bătu din palme, începu să aplaude și George

Savery.

— Domnule Santos, mă predau, spuse el, făcând un gest ca și cum ar fi vrut să ridice mâinile în sus. Încălzirea cu dv. a fost foarte utilă, dar, dacă aș continua așa, aș rămâne fără bani până la venirea prințului Khasan. Nu vă supărați dacă ies din joc?

— Nicidecum, îi răspunse Julio politicos. Dacă doriți o revanșă, vă stau la dispoziție în cursul serii.

— De ce nu? spuse bancherul și se repezi în întâmpinarea unui ins negricios și înalt, care-și făcuse apariția pe ușă. Bine-ai venit, prințe! strigă el, cam prea impetuos pentru sângele rece englezesc. Femeia în alb veni și-l apucă pe Julio de braț.

— La Paris ai vrut să intri în vorbă cu mine sau numai mi s-a părut?

Vorbea englezește cu oarecare greutate. Julio voi s-o uimească și continuă discuția în limba spaniolă:

— O, da, señorita, dar ați dispărut. Ea tresări, apoi spuse.

— Deci știți cine sunt. Cecilia Castellano.

— Julio Santos. Vă pot invita la un „scotch”?

— Desigur. Dar mai întâi să-l întreb pe tata dacă vrea să mai rămână.

Între timp, lângă bătrân își făcuse apariția o femeie înaltă, de vreo patruzeci de ani, probabil o infirmieră. Se întoarse imediat și-i spuse:

— Tata vrea să continue el jocul cu tine. Firește, dacă n-ai nimic împotriva.

— Sigur că da, spuse Julio și se întoarse la masă. Bătrânul scoase din buzunar un carnet de cecuri, mângâi pe el câteva cifre și i-l întinse infirmierei. Aceasta se duse repede la casă și se întoarse iute cu zece jetoane a câte 100.000 de franci. Julio își lăsase jetoanele câștigate pe masă. La cele 800 de mii, mai adăugă încă patru jetoane de câte cincizeci de mii. Îi făcu semn crupierului să anunțe continuarea jocului. Bătrânul își împinsese căruciorul cu roțile până aproape de masă.

— Banca este de un milion de franci! anunță crupierul. Mizați, domnilor!

— Banca! spuse bătrânul Castellano, făcându-i semn infirmierei să pună toate jetoanele pe masă. Julio îi dădu două cărți, însă bătrânul nu le luă. Zăpăcit, Julio le întoarse pe față pe ale lui.

— Opt! anunță crupierul. Opt la bancă!

Bătrânul puse mâna pe cărți, le băgă în buzunar fără să le privească și spuse tare, într-o engleză stricată:

— Șapte! Numai șapte! Puse în funcțiune motorășul scaunului lui mobil și, urmat de infirmieră, ieși din salon. Julio rămase derutat, dar crupierul spuse cu aceeași voce imperturbabilă.

— Șapte la pontare! Câștigă banca. Mai jucați, domnule?

— Deocamdată nu, îi răspunse Julio. Poate mai târziu.

O ajutoare a crupierului îl conduse la casă, unde în schimbul jetoanelor Julio primi un carnet de cecuri în valoare de două milioane și la rugămintea lui, 150 de mii de franci bani gheață.

— Banca dv. nu cumva dă faliment în noaptea asta? o întrebă el pe casierită. N-ar fi mai bine să-i transfer la o bancă din New York?

— Dacă doriți, o facem în câteva minute, îi răspunse fata cu un zâmbet fermecător, ca și cum i s-ar fi propus drept continuare a serii. Dar noi avem avantajul că vă putem sta oricând la dispoziție dacă doriți să mai jucați în oricare din cazinourile orașului nostru. Văzând-o pe Cecilia care se apropiase de el, Julio se gândi că e prea puțin probabil să mai joace în noaptea asta. Cine știe la ce putea duce o invitație la un scotch” cu gheață? De Johanna își aminti numai pentru o clipă, când Cecilia îl luă de braț. Aceeași fierbințeală și aceeași energie excitantă.

Încă de la Paris, Cecilia se decisese că Julio va fi acela. Primul. Nu știa nici ea de ce, dar o impresionase decența și sângele lui rece, în timp ce în joc se aflau sume mari de bani. Dacă n-ar fi fost capriciul tatălui ei, care insistase să plece la Monte Carlo, l-ar fi căutat pe Julio și i s-ar fi dăruit. Însă și bietul ei tată era de înțeles. Proprietar al celei mai mari firme exploatare de vinuri din Spania, Rafael Castellano era ținut în căruciorul cu roțile de aproape zece ani. Avusese un accident teribil de mașină, în urma căruia își pierduse soția, pe mama Ceciliei. Își ținuse totuși firma în mâini de fier, o făcuse și mai înfloritoare și n-avea parte în viață decât de două bucurii: Cecilia și caii în ultimul timp, bătrânul își băgase în cap o idee fantastică, să câștige Marele Premiu al Londrei. În acest scop cumpărase mai mulți mânji de rasă, angajase antrenori și jockeyi talentați, a armată întreagă de inși care se ocupau de cai și îi întrețineau iluzia posibilei realizări a vinului. Anul acesta, hotărâse să iasă pentru prima dată în lume cu un cal, „Fulgerul” care părea să aibă șanse. La ferma lor din Catalonia construisese o replică perfectă a pistei hipodromului din Londra și cronometrările

electronice, dădeau speranțe cu privire la rezultatul concursului. Ca să-și obișnuiască bidiviul preferat, organizase zeci de concursuri neoficiale și secrete, umplând tribunele cu oameni angajați să aplaude și să fluie ca la cursele adevărate. Cecilia îi înțelegea acest hobby și i-l respecta, deși ar fi vrut ca tatăl ei să-i acorde mai multă atenție.

Avea douăzeci și cinci de ani și era virgină. Dar acest lucru nici nu o întrista, nici nu o îngrijora. Știa că cele mai multe din colegile de universitate începuseră să facă dragoste de la treisprezece ani. Când câte un băiat de vârsta ei o invita undeva, lucrurile nu mergeau niciodată prea departe. Tatăl ei era prea ocupat cu firma și cu caii ca să observe că fica lui trece prin crize specifice vârstelor succesive: optsprezece, douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Poate că dacă ar fi trăit mama ei... Cecilia era frumoasă: ochi cenușii și mari, părul negru ca smoala, buze gingașe și expresive, un oval uluitor de corect al feței. Și firește, se găseau destui bărbați gata să-i facă în orice clipă complimente. Dar, spre deosebire de cele mai multe fete de vârsta ei, Cecilia credea că dragostea fizică trebuia să fie precedată de o „explozie interioară”. În serile senine de primăvară simțea cum fierbe în ea dorința de a oferi cuiva toată fierberea acumulată în trupul ei fantastic. Și atunci se întreba dacă nu cumva își irosește singură cei mai frumoși ani, lipsindu-se de ceva important, plăcut, desfătător. Julio o duse în restaurant, unde, firește, comandă o cină împăratească. Hipnotizată de privirea tulburătoare a ochilor lui absolut albaștri, de adâncimea și vioiciunea lor, Cecilia îl privea cum mănâncă, nefiind în stare să pună în gură măcar o furnitură.

— Nu ți-e foame?

— Nu...

— Nici nu te-ai atins de mâncare. Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci. El râse, amestecând spaghetti.

— Douăzeci și cinci? Adevărat?

— De ce râzi? Ce vezi caraghios în asta? Inexplicabil, dar era absolut sigură că își va petrece noaptea cu acest

bărbat. În această noapte va trece pragul virginității! Cu Julio!

— Ești american?

— În pașaport, dar m-am născut în Venezuela. Ce vrei la desert?

— Cafea.

Ieșiră din restaurant când trecuse de miezul nopții.

— Ce-ai vrea să faci?

— Când?

— Acum. Ea îi răspunse fără șovăire:

— Ceea ce vrei și tu.

Ca doi complotiști, urcară în lift. Se pomeniră îmbrățișați chiar înainte de a înțelege cum se întâmplase acest lucru. Era o îmbrățișare fără săruturi, dar trupurile lor, strâns lipite unul de celălalt, spuneau totul fără cuvinte. Liftierul se prefăcea că frunzărește o revistă. Coborând, el râse răgușit și o întrebă.

— Dacă n-ai vrut să mănânci, ce vrei?

— Pe tine te vreau. După ce trecu pragul apartamentului, Ceciliei îi fu frică să-l prevină... Pentru prima dată era goală, într-un pat, alături de un bărbat. De la prietenele ei auzise că bărbații fug ca de foc de fetele virgine. Când îl simți intrând în ea, strânse din dinți ca să nu țipe. Cuprinsă de un val de durere și de un fel de plăcere incredibilă, era uluită că în viața omului poate exista ceva atât de violent și în același timp atât de gingaș. Își pierdu cunoștința.

— N-am vrut să-ți spun...

— Dar de ce?... De ce?...

— A fost noaptea mea norocoasă. Noaptea noastră norocoasă. Îmbracă-te!

Coborâră iarăși în cazinou. Sala era cufundată în semiîntuneric. Se juca numai la o masă din colț, și toate scaunele erau ocupate. Firește George Savery și prințul Khasan erau de față.

— Hai! spuse Cecilia, cuprinsă de o ciudată tulburare. Numai o miză. Pe din două! Scoase din poșetă un cec, scrise o sumă și i-o întinse ajutoarei crupierului.

Aceasta privi cecul, se holbă la Cecilia ca la o nebună, dar dădu fuga la casă și se întoarse cu un teanc imens de jetoane a câte o sută de mii de franci. Apropiindu-se de masă, Cecilia nu știa ce sumă este în joc, dar râse veselă și strigă:

— Banca!

— Banca, repetă crupierul ca un ecou. Banca este de două milioane, domnilor! Cecilia lua cărțile și le întoarse pe față.

— Opt la pontare, spuse crupierul. Prințul Khasan are șapte.

CAPITOLUL 14

Sosiră la Londra cu avionul personal al domnului Rafal Castellano. În cele două zile scurse de la noaptea aceea de pomină, când Cecilia îi mărise câștigul cu încă un milion de franci, Julio se împrietenise cu bătrânul. Stăteau ceasuri în șir de vorbă despre lucrurile cele mai felurite din lume. Julio înțelegea că tatăl Ceciliei încearcă să uite de cursa de la Londra. Cecilia îi ocupa, în schimb nopțile, așa că Julio nu mai călcase în cazinou. Uitase și de Johanna.

Chiar în dimineața cursei, bătrânul îl trase deoparte pe terasă și îl întrebă:

— Domnule Santos, ce părere ai de șansele calului meu?

— Nu mă pricep la curse, spuse Julio, încercând să evite răspunsul.

— În schimb la femei te pricepi, spuse râzând bătrânul. Mi se parte că Cecilia mea s-a cam îndrăgostit de dumneata.

— Și mie, recunosc Julio.

— Și ce ai de gând?

— Încă nu știu.

— Știu eu ce ar trebui să faci: s-o iei de nevastă. Ești bărbat matur, prezentabil, bogat...

— Cred că exagerați dimensiunile averii mele.

— Măcar milionul pe care ți l-am dăruit la Monte Carlo îl mai ai?

— Milionul pe care mi l-ați dăruit? Cu un gest de scamator, bătrânul scoase două cărți de joc. Într-adevăr, purtau antetul cazinoului din Monte Carlo. Erau un cinci de treflă și un patru de pică.

— Am avut 9 atunci, dar te-am lăsat să câștigi.

— De ce? îl întrebă Julio, absolut stupefiat.

— Păreai absolut calm, dar eu ți-am ghicit o îngrijorare pe suflet. Mă pricep la oameni, domnule Santos, și sunt sigur că nu m-am înșelat cu dumneata. Am văzut cum te privea fiică-mea încă de la Paris. Și am știut că dumneata erai alesul. A fost virgină, nu-i așa? Julio dădu afirmativ din cap, simțind că i se pune un nod în gât.

— Deci, hai să încheiem o convenție verbală.

Dacă astăzi calul meu câștigă, te însori cu Cecilia. Vreau să am două bucurii deodată.

— Și dacă nu câștigă? îl întrebă Julio, izbutind să-și stoarcă un zâmbet chinuit.

— Înseamnă că nu mă pricep la cai.

— Dar la oameni?

— Asta rămâne s-o stabilești dumneata.

La agenția de pariuri, Julio află că „Fulger” avea o cotă de 12 la 1. Calul era absolut necunoscut. Funcționarii făcură ochii mari, când aflară că Julio pariază pe el 300 de mii de lire. Da, toți banii, toate cele trei milioane de franci câștigate la Monte Carlo. Julio simțea că aceasta este cartea vieții lui și se decise să riște totul. Îi mai rămâneau 12 mii de dolari, suficienți ca să se întoarcă în State.

În loja de la hipodrom, domnul Castellano, Cecilia și Julio urmăreau cursa cu sufletul la gură! Bătrânul avea emoții ca un școlar. Favoritul cursei, un cal francez, părea că se detașase în câștigător! Julio, știa că în caz de rămâne fără un ban, nu va accepta propunerea bătrânului. Calul francez alerga frumos și cu fiecare săritură a acestuia Julio era din ce în ce mai aproape de fericire. Hipodromul răsuna de aplauze furtunoase. Julio se întoarse cu spatele și-și aprinse o țigară.

— Domnule Castellano, mărturisesc că vă pricepeți la oameni, spuse el. Dar sunt ruinat. Am pariat totul pe calul

dumneavoastră... Nu apucă să termine fraza, pentru că mulțimea strigă îngrozită: calul francez căzuse. În câteva secunde cursa se încheie și „Fulger” fu anunțat câștigător. Cecilia striga și bătea din palme de bucurie.

— Ce spuneai, domnule Santos? Ai pariat pe calul meu trei milioane de franci și acuma ai treizeci și șase. Calul meu te-a făcut foarte bogat. Vrei să renunți la ceva? Fără o vorbă, Julio o îmbrățișă pe Cecilia, care se înroși ca focul.

Stupefiată de surpriză, mulțimea de pe hipodrom se scurgea spre ieșire.

EPILOG

În vara următoare, familia Julio și Cecilia Santos își sărbătorea un an de la căsătorie. De departe, veniră prietenii, care nu izbutiseră să fie prezenți la nuntă, într-atât de precipitat fusese evenimentul. Prietenii erau, firește, Charles și Dolly. După neplăcuta întâmplare, când Enzo Baresi îi interzisese fiului său să se căsătorească cu ea, Dolly căzuse, cam din inerție, în brațele lui Charles. Neîndrăznind să-și înfrunte tatăl, Marco se însurase cu Polly Jenney, scutindu-l pe Charles de plata imensei pensii alimentare. Astfel, studioul lui de înregistrări ajunsese să prospere. La o afacere înfloritoare, ai nevoie de o soție pe potrivă și cum Dolly era la îndemână... într-un cuvânt, cei doi erau căsătoriți și fericiți de șase luni. Încetul cu încetul, Julio intrase în cursul afacerilor familiei Castellano, preluând practic conducerea firmei. Bătrânul se retrăsese mulțumit la ferma din Catalonia, unde mai pregătea un cal-surpriză.

Într-un colț al salonului, înrămate, cu paspartuuri multicolore, erau două cărți de joc: un cinci de treflă și un patru de pică. Sub ele o ruletă în miniatură.

Cecilia și Dolly se plăcură din prima clipă. Odată Dolly își întrebă noua prietenă:

— Ce crezi tu că e dragostea?

— O ruletă, îi răspunse aceasta simplu. Dragostea e o ruletă la care eu am avut noroc.

— Și eu, îngână Dolly, sorbindu-și din ochi soțul, care

citea ziarul.

— Bomba zilei! spuse Charles. Johanna Luzi s-a măritat cu prințul Khasan!

— Așa le trebuie unora! spuse Julio și râse, mângâindu-și soția pe păr.

Era o întrunire intimă, a unor oameni care câștigaseră la ruleta dragostei. SFÂRȘIT